

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN KENYON

DREAM WARRIOR

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RÜYA SAVAŞÇISI

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[Telif Hakkı](#)

PROLOGUE

Onun için geleceklerdi.

Cratus Olimpos'un en yüksek noktasının tepesinde durmuş, batmakta olan güzel güneşe bakıyordu. Sıcak renk şeritleri kararan gökyüzünü yarıyor, ona parlak bir ateş opalini hatırlatıyordu

parıltıyor ve ışıltıyordu. Başka hiçbir yerde bu kadar Buradan daha nefes kesiciydi ve hak ettiği cezaya çarptırılmadan önce son bir kez batışını izlemek istedi.

Merhamet istemeyecekti. Buna gerek yoktu. Zeus'un gazabını herkesten iyi biliyordu. Yüzyıllar boyunca Olimpos tanrısının çekicini kullanmış, onun adaletini yerine getirmişti.

Şimdi adalet onun için gelecekti. "Koş,

ben de seninle koşacağım."

Kız kardeşi Nike'ın küçük formuna baktı. Onun kanatları siyahken, kız kardeşininki bembeyazdı. Koyu renk kıvrıkcık saçları, elbisesine uygun beyaz bir kurdeleyle sarılmıştı. Zaferin kişileşmiş haliydi. tüm hayatı boyunca suç ortağı.

Onlar, erkek ve kız kardeşleriyle birlikte Zeus'un nöbetçileri olmuşlardı. Sevgili koruyucular, tanrıların babası tarafından Zeus'un kendi çocuklarından bile daha fazla değer görüyorlardı. Ta ki Cratus affedilmez bir günah işleyene kadar - alması gereken bir canı bağışlamıştı. Efendisini sorgulamak ona düşmezdi, sadece onun emirlerini yerine getirmeliydi. Bunu neden yaptığını hâlâ anlayamıyordu. Tanrılar merhametin ona yabancı bir duygu olduğunu biliyordu.

Yine de buradaydı.

Ölme zamanı.

Cratus yorgun bir şekilde iç çekti. "Senden bunu isteyemem, Akribos. Hâlâ Zeus'un lütfuna sahipsin. Bunu benim için tehlikeye atma.

Ayrıca, kimse Olimpos adaletinden kaçamaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Nereye saklanırsam saklanayım, beni bulacaklardır."

Nike onun elini tuttu ve yanağına götürdü. "Bunu neden yaptığını biliyorum ve bunun için sana saygı duyuyorum."

Ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Olan olmuştu. Artık cezadan başka bir şey kalmamıştı.

Gözlerini güneşten ayırdığında onu yanı başında gördü, güzel yüzü hâlâ uyuşmuş avucunun içindeydi. Sonsuzluk boyunca, gerçekten güvendiği tek kişi oydu. Cesareti ve sadakati eşsiz olan, akıldan çıkmayan soluk mavi gözlü kız kardeşi. Onun için her şeyi yapardı.

Ama aptallığı yüzünden onu feda edemezdi.

"Burada güvenli bir yerde kal."

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Seninle olmayı tercih ederim kardeşim. Her zamanki gibi sonuna kadar."

Elini çekmeden önce onun yanağını şefkatle okşadı ve tanrıların şakaklarının olduğu yere baktı yaprak dökmeyen yeşilliklerin arasında mücevherli yumurtalar gibi yuvalanmıştı. "Burada kal Nike... lütfen."

Kadın başını salladı ama adam onun gözlerindeki isteksizliği gördü. "Sadece senin için."

Birlikte yaptıkları savaşların hatırası olarak saklaması için altın miğferini Nike'a veren Cratus, dağdan aşağıya, tanrıların salonuna doğru ilerlemeden önce onun alnından öptü. Onun Kabartmalı kalkanı vicdanı kadar ağırdı, kalın mızrağına yaslanarak yoluna devam etti.

Söz verdiği gibi Nike geride kalmıştı ama yürürken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kaçma teklifi aklından çıkmıyordu. Ama hiçbir şeyden kaçmak ya da hiçbir şeye boyun eğmek onun doğasında yoktu. O bir savaşçıydı ve tek bildiği buydu. Uğruna yaşadığı tek şey.

Sonuna kadar savaşacaktı.

Dahası, düşmanlarına kendisini Zeus'un huzuruna zincire vurarak çıkarma zevkini tattırmayı reddetti. O Hayatını kendi ayakları üzerinde durarak yaşadı ve öyle de ölecekti.

Tek başına. Korkmadan, yalvarmadan ve ürkmeden.

Gerçekten de uygun bir sondu. Zeus için acımasızca aldığı onca hayattan sonra, bu onun kefareti olacaktı.

Tanrıların toplanacağı yere açılan kapıların önünde durakladı. Burada, onların arasında yüz binlerce kez yürümüştü.

Ama bugün onun son günü olacaktı.

Başını dik tutarak devasa altın kapıları açtı. Bunu yapar yapmaz, herkes Zeus'un onu nasıl cezalandıracağını görmek için nefeslerini tutarken salonda sessizlik çınladı.

Zeus tahtının önünde olduğu yerde donup kaldı, gözleri karanlık ve tehditkârdı. Cratus'un bakışları kürsünün sağ tarafına, yüzyıllardır görev yaptığı yere gitti.

Artık onun görevi olmayacaktı.

Cesaretini toplamak için nefes alarak kalkanını yere bıraktı. Kapının içinden. İçi boş, metalik ses sessizlikte yüksek sesle yankılandı ve Cratus'un kalbindeki boşluğu taklit etti.

Yine de kimse kımıldamadı.

Kadınların elbiseleri bile hışırdamadı.

Bakışları kararlılıkla Zeus'unakilere kilitlenmişti, mızrağını omzunun üzerine kaldırdı ve Zeus'un başının hemen üzerindeki duvara gömmek için sertçe fırlattı; bu son meydan okuma hareketiydi. tüm tanrılar şok içinde soluk soluğa kaldı.

Cratus kılıcını başının üzerinden çekti ve Ares'in ayaklarının dibine fırlattı. Sonra sadağını ve yayını çıkarıp Artemis'e verdi. Zeus'a doğru attığı her adımda zırhının bir parçasını çıkarıp mermer zemine bırakıyor ve orada gürültüyle şingirdiyordu. Önce vambraces, sonra greaves, cuirass ve son olarak zırhlı kemeri.

Zeus'a ulaştığında üzerinde kahverengi peştamalından başka bir şey yoktu. Kanatlarını aşağıya sarkıttı ve tanrıların kralına sessizce boyun eğerek başını eğdi.

Zeus'un laneti çınladıktan sonra parlayan sadağından bir şimşek çıkardı ve Cratus'un yüzünü kesmek için kullandı.

Gözü ve yanağı zonklayan bir acıyla patlarken Cratus kanın tadını aldı. Eliyle yüzünü kapatırken, yarasından akan ılık kanın parmaklarının arasından aktığını hissetti.

"Yaptıklarından sonra buraya gelmeye nasıl cüret edersin! Kimse bana meydan okuyamaz!"

Bir sonraki darbe Cratus'un ayaklarını yerden kesti ve yerde sekmesine neden oldu. Soğuk mermer derisini soymuş ve kaslarını zedelemişti.

Apollon'un ayaklarının dibinde durdu. Öğrenerek yere bakan tanrı, Zeus'un ateş hattından uzaklaşıp geri çekilmeden önce onunla alay etti.

Cratus kendini yukarı itmeden önce yanağındaki, yüzünden yere damlayan kanı sildi.

Fazla uzağa gidemedi.

Zeus ayağını onun omurgasına dikti ve onu yüzüstü yere yatırdı. "Bana itaatsizlik ettin. Merhametim için sürünmeni istiyorum."

Cratus inkâr edercesine başını salladı. "Hiçbir şey için yalvarmıyorum."

Zeus onu tekmeledi ve omzuna bir şimşek çakarak yere yapıştırdı. Cratus çığlık atarak Kalbinin her atışıyla birlikte çarpan delici acı. "Seni küstah

köpek. Şimdi bile bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun?"

"Yapmayacağım-" Zeus önce böğrüne sonra da diğer omzuna bir şimşek daha çakınca sözleri hırıltıyla kesildi.

Dudağını büken Zeus geri adım attı. Toplanan tanrılara buyurgan bir bakış fırlattı. "Aranızda bu meydan okuyan kurtçuğu savunmak için konuşacak biri var mı?"

Cratus hasar görmemiş tek gözüyle kardeşlerine baktı.

Teker teker geri döndüler. Hera, Afrodit, Apollo, Athena, Artemis, Ares, Hephaestus, Poseidon, Demeter,

Helios, Hermes, Eros, Hypnos... vesaire. Ama asıl canını yakanlar annesi, erkek kardeşi Zelos ve kız kardeşi Bia'ydı.

Geri çekildiler ve utanç içinde uzaklara baktılar.

Öyle olsun.

Kalbinin derinliklerinde, Nike'ın onun için konuşacağını biliyordu. Ama onun istediğini yapmış ve geride kalmıştı.

Zeus onu bir yıldırımla daha deldi, eğer vücudu bunu yapabilseydi muhtemelen bu da canını yakacaktı. daha fazla acı hissetmek. "Görünüşe göre burada kimse seni umursamıyor."

Büyük sürpriz oldu. Cratus, Hephaistos'u Prometheus'u ebedi cezası için bir kayaya zincirlemeye zorladığı günü hatırlayınca kan tükürerek güldü. Tanrı emirleri yerine getirme konusunda isteksiz davranmış ve Zeus'un kalpsiz emrine itaat etmeleri konusundaki ısrarı nedeniyle Cratus'a acımasız demişti.

Cratus da Hephaistos'un zayıf dizli merhametiyle alay etmişti. Tanrı'ya kurban olmaksızın cezalandırılan olmanın daha iyi olduğunu söylemişti.

Şimdi acı çekme sırası ondaydı. Kimsenin onun için konuşmamasına şaşmamalı.

Daha iyisini hak etmiyordu.

Zeus onu boğazından tutarak yerden kaldırdı. Hâlâ bedenini delip geçen şimşekler yüzünden tüm vücudu uyuşmuş olan Cratus, baba tanrıya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Kollarını kaldırıp benim için savaşacak mısın?"

Cratus başını salladı. Bir daha asla efendisinin her isteğine itaat eden akılsız bir köpek olarak hizmet etmeyecekti.

"O zaman sonsuza dek acı çekecek ve merhametim için her gün bana yalvaracaksın."

BÖLÜM 1

New Orleans, 2009

6,000 yıl sonra...

Kabaca

(Aşağı yukarı birkaç yüzyıl...)

Delphine etrafına bakınırken yönünü bulmak için durakladı. Demir işlemeli balkonları ya da özenli ahşap süslemeleri olan eski binaların çoğunun pencerelerinin üzerinde tahtalar vardı. Ne tuhaf bir şehirdi... ama insan rüyaları dışında ölümlüler âleminde bulunmaya alışık değildi. Orada insanın dünyası tamamen farklı görünüyordu.

Bu son derece gürültülü ve aydınlık yer onu şaşırtmıştı. Bir tür gübre olabileceğini düşündüğü bir şeyin berbat kokusundan bahsetmeye bile gerek yoktu...

Bir araba hızla yanından geçerken yüksek ve kaba bir sesle irkildi.

Phobos onun kolunu tuttu ve engebeli kaldırımında yanında durması için çekti. "Dikkatli ol. Eğer bir araba sana çarparsa canın yanar."

"Özür dilerim. Dikkat etmemiştim."

Birbirine çok yakın olan bir dizi evin önünde birkaç arabanın park ettiği sokağa bakmadan önce başını salladı, ortak bir duvarı paylaşmış paylaşılmadıklarını merak etti.

"Garaj şuradaki olmalı."

Adamın işaret ettiği yere baktı. Landry's Garage, Detail and Repair. "Orada olduğuna emin misin?"

Phobos ona alaycı bir bakış attı. "Şüpheli olan onun varlığı değil, bizi kabul etmesi. İkimizin de bağırsaklarını Noir'dan daha hızlı deşmezse şanslı sayılırız." Terinin bir kısmını temizlemek için elini alnına sildi. Ama kısa sürede yerini daha fazlasına bıraktı.

Hayatında hiç bu kadar sıcak bir yerde bulunmamıştı. Tamamen siyah kıyafetler giyen zavallı Phobos da tam olarak buna uygun giyinmemişti. Sıcakta en az onun hissettiği kadar sefil görünüyordu. Olağanüstü siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla onu her zaman en çekici tanrılardan biri olarak düşünmüştü.

Uzun boylu ve kıvraktı, akıcı ve hızlı hareket ediyordu. Öyle bir şey ki Düşmanlarını dehşete düşürüyor ve onu bir savaşta ölümcül kılıyordu. İşi korku salmaktı ve bir zamanlar o ve ikiz kardeşi Deimos, eski savaş meydanlarını kasıp kavurmuşlardı. Daha yakın yüzyıllarda, tanrılara karşı gelen herkesi cezalandıran Furies'in savaşçıları olmuşlardı.

Ta ki iki gün önce her şey değişene kadar...

Hatırladıkça ürperdi. Hiçbir şey hissetmemesi gerektiği halde, tanık olduğu dehşet yüzünden midesi hala düğümleniyordu. Noir'ın vahşi saldırısından sonra hâlâ dünyalarını yeniden bir araya getirmeye çalışıyorlardı.

"Bunun için tekrar nasıl seçildik?" diye sordu ona.

"Zeus onu sürgüne gönderdiğinde biz orada değildik ve bu yüzden bizden diğer tanrılardan nefret ettiği kadar nefret etmemeli." Alaycı bir şekilde homurdandı. "En önemlisi, biz ne hapsedilmiş ne de ölmüş olan bir avuç insanın bir parçasıyız."

Bu rahatlatıcıydı... Hiç

de değil.

Ve bu Cratus'un onları dinleyeceği anlamına gelmiyordu, onlara gerçekten yardım etmek şöyle dursun. "Sence bir şansımız var mı?"

"Ekvator üzerindeki bir buz saçağı gibi. Ama Cratus güçlerini Noir'ı doğuran aynı ilkel Kaynaktan alıyor. O takımımızda olmazsa, tamamen mahvoluruz."

Bu konuda hâlâ emin değildi. Zeus onları buraya, büyük olasılıkla ortaya çıkar çıkmaz bağırsaklarını deşecek olan eski bir tanrıdan iyilik dilenmeleri için göndermişti. Cratus'la hiç tanışmamıştı ama kötü şöhreti dillere destandı.

Kimseye merhamet etmedi.

Acımasızlığı ancak tek başına kararlılığıyla eşleşmişti. Zeus tanrı güçlerini sınırlamış olsa da, diğer tanrılar ondan korkmaya devam etti. Sadece bu bile onun kazanan kişiliği hakkında her şeyi anlatıyordu. Hephaistos'un kendisi, Cratus'la mantık yürütülemeyeceği konusunda onu uyarmıştı.

Adam kızgın ve kabaydı.

Ve bu ceza onu delirtmeden önceydi. "Başka bir yolu olmadığına emin misin?"

Phobos'un yüz hatları karardı. "Senin kardeşlerinin yarısı öldü, benimkiler de ne zaman dışarı çıksa Taş Devri'ne geri dönüyorlar. İnan bana, bu pisliğe sürünmek yapmak isteyeceğim son şey."

Ama bu gerekli bir kötülüktü.

"Bunu yapması gereken Zeus," diye homurdandı alnındaki teri silerken.

Phobos homurdandı. "Bunu ona söylemek ister misin?"

Pek sayılmaz. Baba Tanrı kimsenin onu sorgulamasına izin vermezdi. Gözlerini kısmıştı. "Bu senin parlak fikrindi, Phobos. Sen önderlik et."

"Nesin sen? Korktun mu?"

Ona kendi kötü bakışını attı. Yarı insan kanına sahip olduğu için Rüya Avcısı kardeşlerinin çoğundan daha fazla duyguya sahipti ama bu duygular insanlarınkine kıyasla daha sessizdi. "Eğer nefret edebilseydim, muhtemelen senden nefret ederdim."

Nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Biliyor musun, bir kadınla en iyi seksi kızgın ve nefret dolu olduğunda yaparsın."

"Bir kadınla hiç seks yapmadığım için, nasıl biliyor musun?" Onu ilerletmek için omzundan hafifçe itti. "Bir görevdeyiz Dolophonos. Unutma, eğer başarısız olursak ikizin ölür."

"İnanın bana, unutmadım." Sokağı bir amaç uğruna geçti.

Delphine, içinden atamadığı kötü hislere rağmen onu takip etti. Bu iş iyi sonuçlanmayacaktı. Bunu biliyordu.

Garajın ofisine girdiklerinde, bir kağıda bir şeyler karalayan küçük bir kız çocuğu ve yanında bir kadın buldular. Otuz yaşlarında, metal bir masada oturuyordu. Kadın küçük kahverengi gözleri ve koyu renk saçlarıyla yeterince güzeldi. Onun Onları gördüğünde gülümsemesi parlıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Phobos Delphine'in yanından geçerek masaya yaklaştı. "Cratus adında birini arıyoruz."

Kaşlarını çattı. "Bu isimde birini tanımıyorum. Özür dilerim. Belki sokağın aşağısındaki garajdadır."

Phobos başını kaşdı, belli ki Delphine kadar şaşkındı. "Onun burada, bu garajda çalıştığını biliyorum. İnanın bana, kaynaklarım her türlü şaibenin ötesindedir."

Küçük kız burnunu sildi ve parmak boğumuyla bir çift gözlüğü geriye itti. "Arkadaşlarını mı kaybettiler anne?"

"Ödevini yap, Mollie." Dikkatini tekrar Phobos'a çevirdi. "Bakın, gerçekten üzgünüm ama Cratus ismini daha önce hiç duymadım. Beş yıldır burada çalışıyorum ve seni temin ederim ki adamlarımızın hiçbirinin adı bu değil. Bu bir isim değil.

tam olarak unutacağın bir isim - bilirsin?" Telefon çalmaya başladı. Elini telefonun üzerine koydu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır." Phobos ofisten dışarıya, gri ve mavi tulumlar giymiş adamların çeşitli arabalar üzerinde çalıştığı garaj alanına bakan büyük pencereye doğru adım attı.

Delphine onu takip etti ve aradıkları adamı görünce donakaldı.

Kutsal tanrılar...

Kimse onu özleyemezdi.

Güç tanrısı ve Warcraft'ın oğlu olmasına şaşmamalı... Bu güç ve heybet vücudunun her gözeneğinden akıyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve belirgin kasları dalgalanıyordu. Kadın onu izlerken, adam koyu mavi bir bezle ellerindeki yağı sildi. Gri tulumunun fermuarı açılmıştı ve kolları zayıf belini sarıyor, gövdesini sadece bu kasları daha da belirginleştiren siyah bir atletle örtüyordu.

Siyah kabile dövmeleeri her iki kolunu da bileklerinden omuzlarına kadar süslüyordu.

Ama onun nefesini kesen şey yüzüydü. Yüzünün sağ tarafında, saç çizgisinden kulak memesine kadar uzanan sivri yara izi dışında, daha önce hiç bu kadar güzel yapılı bir adam görmemişti. Sağ gözü siyah bir yama ile kaplıydı ve yara izinin derinliğine bakarak gözünü kaybedip kaybetmediğini merak etti.

Yaralanmaya neden olan her neyse, onu tamamen yok etti.

Yine de yakışıklılığını hiçbir şekilde azaltmıyordu. Aksine, daha da artırıyor ve yüzünü daha da sertleştiriyordu. Simsiyah saçları terlemişti ve çelikten yontulmuş ve kara bıyıklarla tozlanmış bir yüzün etrafında hafifçe kıvrılmıştı.

Her santimetresinden şiddetli bir güç yayılıyordu. Güçlü ve ölümcül olan bu güç, onun bir garajda değil, savaş alanında, elinde kılıç, düşmanlarını öldürüp sakat bırakması gerektiğini söylüyordu, arabalar üzerinde çalışıyorum.

Duyduğu her şey ve daha fazlasıydı. Tanrılar onlara yardım etsin...

Eğer ikisini de öldürmezse, afallamış olacaktı.

Phobos omzunun üzerinden Delphine'e baktı. "O kesinlikle burada."

Sekreter telefonu kapatırken kaşlarını çattı ve pencereden Cratus'u gördü. "Jericho'yu mu arıyorsunuz?"

Phobos onunla yüzleşti. "Cratus'u kastediyorsun."

Delphine'in gözlerini dikmiş baktığı adamı işaret etti. "Bu Jericho Davis. Sadece birkaç haftadır burada. Bu adam

Kanunla başın belada falan mı? Eğer buraya hizmet etmek için geldiyseniz-"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Phobos ona neredeyse büyüleyici bir gülümseme verdi. "Biz eski dostuz."

Gözlerini şüpheyile kısmıştı. "Eğer adı Jericho Davis değilse, bilmemiz gerek. Landry adamlarının kurallara uyması konusunda çok titizdir. Biz mahkûmları ya da ayaktakımı burada. Bu saygın bir iş ve biz de öyle kalmasını istiyoruz."

Phobos ellerini kaldırdı. "Merak etmeyin, suçlu olmadığından eminim. Sadece onunla bir dakika konuşmam gerekiyor."

Sekreter homurdandı. "Onu tanıdığınızı söylediğinizi sanıyordum." "Tanıyorum."

"O zaman dilsiz bir adamla nasıl konuşacaksın?"

Phobos dikkatini Delphine'e çevirdi; Delphine de bu açıklama karşısında en az onun kadar şaşırmıştı.

Zeus bu kadar zalim olamazdı herhalde... Neydi

o? Deli miydi? Tabii ki yapardı.

Delphine düşündükçe midesi bulanana "Jericho "nun kafasını başka bir arabanın kaputunun altına soktuğu yere baktı. Tam olarak ne ona ne yapılmıştı? Zeus onun tanrılığını, hayatını ve büyük olasılıkla sesini ve gözünü almıştı.

Onun yardımını alma ihtimali her geçen saniye daha da azalıyordu.

Phobos elini ofisten garaja açılan kapının tokmağına koyarken, "Sen burada kal," dedi.

O konuda sorun yok. Kuduz bir aslanla yüzleşmeyi, tanrıların bu şekilde kazık attığı bir adamın iyiliğini kazanmaya tercih ederdi.

Kötü bir şekilde. Bu adam neden onlara yardım etsin ki?

En iyisini umarak Phobos'u izlemek için pencereye doğru yürüdü. Gözlerini kapadı ve konuşmalarını duyabilmek için kendini etere açtı.

Dükkân mekanik sesler ve T.I.'dan "Live Your Life" çalan bir radyo ile gürültülüydü. Biri şarkı söylüyordu kırmızı bir cipin lastiklerine hava basarken.

Phobos, Cratus'un durduğu beyaz Intrepid'in yanında durakladı.

Cratus yukarı baktı ve yüzü bir an dondu, sonra tekrar aşağı bakıp çalışmaya devam etti.

Phobos bir adım daha yaklaştı. "Konuşmamız gerek." Cratus onu görmezden geldi.

"Cratus-"

"Burada ne aradığınızı bilmiyorum," dedi Cratus'unkine benzer bir tulum giymiş yaşlı bir adam Phobos'un yanında dururken, "ama yaşlı bir adamla konuşmaya çalışarak vaktinizi boşa harcıyorsunuz.

Jericho orada. Çocuk konuşamıyor." Adam başını salladı.

"İhtiyacı olduğundan değil. Bir araba üzerinde çalışma şekli sihirli." Adam diğerlerine baktı ve güldü. "Jericho ile konuşmaya çalışıyorum..." Adamın şarkı söylediği cipte çalışmaya başlamadan önce daha fazla kahkaha ona eşlik etti.

"Jericho," diye tekrar denedi Phobos. "Lütfen bana bir dakikanızı ayırın."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Phobos uzak bir anı olurdu. Jericho başka bir arabaya doğru yürümeden önce elindeki anahtarı çevirdi.

Phobos Delphine'e baktı, o da omuz silkerek karşılık verdi. Onu nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Phobos iç çekerek onu takip etti. "Hadi, ben-"

Jericho o kadar hızlı döndü ki, Delphine onun hareket ettiğini bile fark etmedi, ta ki Phobos Bir arabanın kaputuna oturtulmuş ve boğazından sıkıca tutularak yerinde sabitlenmişti. Phobos'un kafasını öfkeyle kaputa vururken, tanrıların eski Yunan dilinde, "Siktir git ve geber, seni kokuşmuş piç," diye hırladı.

Onun derin hırıltısını duyan her tamirci durup ona baktı.

"Lanet olsun," dedi uzun boylu, zayıf Afro-Amerikan bir adam. "Her şeye rağmen konuşabiliyor. Hangi dilde olduğunu bilen var mı? ne oldu?"

"Rus mu?"

"Hayır, sanırım Alman."

"Dostum," dedi genç bir adam, Cratus'un kolunu çekiştirerek. "Kaportayı göçerteceksin ve göçerttiğinde bu senin maaşından kesilecek."

Yüzünü buruşturan Cratus, Phobos'u bir bez bebek gibi kaputtan aşağı attı. Phobos kendini yakalayana kadar körfezin yarısına kadar yuvarlandı.

Yüz hatları sarsılmış görünen Phobos kendini ayağa kaldırdı. Konuşurken onların dilini kullanmaya devam etti.

insanların onları anlamayacağını düşündü. "Yardıma ihtiyacımız var, Cratus."

Phobos'un yanından geçerken Cratus omzunu Phobos'un omzuna çarptı ve Phobos acı içinde yüzünü buruşturup kolunu ovuşturdu. Intrepid'e geri döndü. "Cratus öldü."

"Bir tek sen varsın-"

Cratus ona hırladı. "Benim için öldünüz. Hepiniz benim için öldünüz. Şimdi defolun."

Delphine düşüncelerini Phobos'a yansıttı. "İçeri geleyim mi?"

"Hayır. İşe yarayacağını sanmıyorum." Phobos Cratus'a döndü. "Tüm dünyanın kaderi senin ellerinde. Umurunda değil mi?"

Cratus'un ona attığı vahşi bakış hayır diyordu. Bu ve Tartarus'a gidip çürümesi için.

Delphine iç çekti. Şimdi ne yapacaklardı? Onlar güç tanrısına ihtiyacı vardı. Varlıkların en kötüsüyle savaşmak için ilk Kaynak'tan güç çekebilecek birine. Cratus olmadan Noir ve Skoti ordusuna karşı kazanma şansları yoktu.

Yaşlı adam Cratus'a doğru yürüdü. "Peki sen hangi ülkedensin?"

Cratus sessizce işine dönerken onu görmezden geldi.

Phobos onun yanında durmak için hareket etti. "Zeus yaptığın şey için seni affetmeye hazır. Sana kendi Tanrılık geri geldi. Sana çok ihtiyacımız var."

Cratus hala cevap vermeyi reddedince, Phobos bir ses çıkardı sinirli bir nefes. "Bak, neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ama burada söz konusu olan kardeşimin hayatı. Eğer bana yardım etmezsen, Noir onu öldürecek."

Cratus çalışırken kılını bile kıpırdatmadı.

Phobos'un çenesinde bir kas çalıştı. "İyi. Dünyanın sonu geldiğinde ve buradaki herkes öldüğünde, aramızda bunu durdurabilecek tek kişinin sen olduğunu unutma."

Cratus onu görmezden gelmeye devam etti.

Phobos döndü ve ona doğru yöneldi.

Delphine, Cratus'un yeniden düşünmesini ve Phobos'u durdurmasını bekleyip duruyordu. Ama söylediklerinde ciddi olduğu anlaşıyordu. Umurunda değildi.

Sessiz duygulardan başka bir şeyi olmayan o bile bu adamın gösterdiğinden daha fazla duyguya sahipti.

Phobos ona tekrar katılırken, "Öldük biz," dedi korkunç bir ses tonuyla. "Belki de onlar bizi kül haline getirmeden önce diğer ekibe katılmalıyız."

Delphine garajdaki adama umutsuz bir bakış attı. "Belki de denemeliyim."

Başını iki yana salladı. "Ona ulaşmanın imkânı yok. Artık yardım edemez."

"Bu gece rüyasında onunla iletişime geçmeye çalışabilirim. O zaman benden kaçamayacaktır."

Ona hayır demedi ama bakışı, zamanını boşa harcadığını düşündüğü gerçeğini tekrarladı. "Destek mi istiyorsun?"

"Tek başıma daha etkili olacağımı düşünüyorum."

Phobos homurdandı. "İyi şanslar. Bana ihtiyacınız olursa, beklemede olacağım."

Delphine tekrar Cratus'a baktı. Çalışıyordu ama tek gözündeki acıyı gördü. O kadar derin ve ısırtıcıydı ki.... onun için acı duymasına neden oldu.

Böyle duygulara sahip olmak ne garip. Ama bunların hiçbir anlamı yoktu. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Bu gece görüşürüz. Ve kesinlikle başarısız olmak niyetinde değildi.

* * *

Jericho elindeki yağın, annesinin Zeus'un emriyle derisine kazıdığı kınama sözcüklerini gizlemek için kullandığı dövmeyle kapladığını görünce durakladı. Olimposluların kendisine nasıl sırt çevirdiğini düşündükçe eski anıları yeniden canlandı.

Ve tüm bunlar bir bebeği öldürmeyi reddettiği için olmuştu. Gözlerini kapatarak, o belirleyici anı hatırladı. Açıkça. Küçük kulübe... tanrıçanın merhamet için yalvarırken attığı çığlıklar.

"Öldür beni, bebeğimi değil, lütfen! Zeus aşkına, bebek masum. Her şeyi yaparım."

Görevini yerine getirme niyetiyle çocuğu daha sıkı kavramıştı. Bebeğin babası arkasından gitmişti. Ama Acı Tanrısı Dolor onu yakalamış ve ailesini kurtarmak için umutsuzca çabalayan tanrıçanın önünde yere sermişti.

O bebeğin tek günahı doğumuydu.

Ve o küçük, güven dolu yüze baktığında bebek ona gülümsemişti, ne olup bittiğinden habersizdi, bocalamıştı.

"Öldür onu," diye hırladı Dolor.

Cratus boğazını kesmek için hançerini çıkarmıştı. Bebek gülerek ona doğru uzanmış, minik parmakları Cratus'un büyük elini sararken gözleri ateş ve neşeyle parıldamıştı.

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Bebeği uyutmak için güçlerini kullanmış, sonra onu kaçırmış ve büyütmeleri için köylülere teslim etmişti.

Bir anlık merhamet.

Utanç, istismar ve aşağılanmayla dolu bir sonsuzluk.

Ona yaptıkları onca şeyden sonra şimdi ondan bir iyilik istemeye cüret ediyorlardı. Akıllarını kaçırmışlardı.

Ve onlarla işi bitmişti.

"Hey, dostum," dedi Darice ona doğru yaklaşarak. "Neden bize konuşabildiğini hiç söylemedin?"

Çünkü Darice'le konuşmak arkadaşlığa yol açabilirdi. Ve eğer bu hatayı yaparsa, Darice ondan önce ölecekti. Acımasızca ve merhametsizce.

Zeus ondan her şeyini almıştı.

Bu yüzden değiştirilmesi gereken alternatörü sökerken Darice'i görmezden geldi.

Darice iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Her neyse. Sanırım geri kalanımızla ilişki kurmak için fazla iyisin."

Bırak öyle düşünsünler. Asla kabul etmeyecekleri bir gerçeği açıklamaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Bu dünyada yalnızdı. Her zamanki gibi.

Darice daha önce gelen Toyota üzerinde çalışmaya başladı. O ve Paul radyatörü yıkamaya ve yeni bujileri takmaya koyulurken iyi huylu bir şekilde şakalaştılar.

Jericho alternatörü henüz çıkarmıştı ki üzerine bir gölge düştü. Yukarı baktığında dükkan sahibi Jacob'ı gördü. Landry. Kısa boylu ve tombul olan Landry'nin dökülmeye yüz tutmuş tuzlu biber rengi saçları ve bir çift açgözlü mavi gözü vardı.

"Daha önce burada seninle ilgili bazı sorunlar olduğunu duydum." Jericho başını hayır anlamında salladı.

"Um-hmmm. Charlotte bana senin de konuşabildiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Başını salladı.

"Evlat, neden bana yalan söylemek istiyorsun? Seni işe aldığımda bu saçmalıklarla oynamayacağımı söylemiştim. Burada çalışmak istiyorsan, işe zamanında geleceksin, özel hayatını evinde yaşayacaksın ve bana yalan söylemeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi sesindeki düşmanlığı bastırmaya çalışarak. Sırf karnını doyurabilmek için böyle pisliklere yalakalık yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Bir daha olmayacak Bay Landry. Söz veriyorum."

Landry onu sertçe omzundan dürttü. "Öyle olmasa iyi olur."

Jericho elindeki İngiliz anahtarını sıkıca kavradı, Landry'ye neler yapabileceğini göstermek istiyordu. Bir zamanlar Landry ile konuşan herkesin bağırsaklarını deşerdi.

ona bu şekilde. Ona davetsizce dokunmaya cüret eden birini boş verin. İnsan hayatı başlamadan önce, Onunla temas eden herkes gücü ve sertliği karşısında korkudan titrerdi.

Ama Landry bir zorbaydı. Kendisi için çalışan insanlar üzerindeki küçük gücünden zevk alıyordu. Sadece onlar geçimlerini sağlamak için yalvardıklarında kendini iyi hissediyordu.

Her ne kadar berbat olsa da Jericho'nun bu işe ihtiyacı vardı. Dünya daha modern bir hale geldikçe, sahte kimlik yapabilecek insanları bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Makul bir fiyata ve şebekeden uzak yaşamasına izin vermeye istekli olan.

Diğer ölümsüzlerin servet biriktirmesine izin veriliyordu ama bu da onu aşıyordu. Ne zaman bir dolar bile biriktirmeye çalışsa, Zeus onu temizliyordu. Felaketler birbirini izledi.

Varoluşu o kadar uzun yüzyıllar sürmüştü ki, artık onları sayma zahmetine bile girmiyordu.

O bir hiçti ve bir daha asla hiçbir şeye sahip olamayacaktı. Saygınlığı bile.

İç geçirerek işine geri döndü, kendinden ve bu hayattan nefret ediyordu. Bunu değiştirebilirsin....

Zeus'un kendisinden yardım istemek için birini göndermesi kötü bir şey olmalıydı.

Yine bir tanrı olabilirsin....

Bu düşüncenin hayali ona eziyet ediyordu. Bir şey dışında çok cazipti. O varlıklara bakmak zorunda kalacaktı.

Ona sırtlarını dönmüş ve onu bu acınası duruma terk etmişlerdi. Bu piçlerin her biri onu görmezden gelmişti.

Her birini.

Ya da daha kötüsü, ona işkence etmişlerdi.

Her gece. Binlerce yıl boyunca Dolophoni-Fury'lerin çocukları- ve rüya tanrıları ona gelmiş ve onu öldürmüştü. Ve her sabah, bir gece önce bıraktığı yerden bu sefil varoluşu yaşamak için yeniden diriliyordu.

Tekrar ve tekrar. Kanlı ve vahşi. Onlarla ne kadar savaşırsa çalışsın, onlara karşı hiçbir gücü yoktu. Onu neşeyle yere yatırıp dövdüler ya da cezasının acısını en üst düzeye çıkarmak için oydular. Vücudundaki her organ o kadar çok kez parçalanmıştı ki, acı DNA'sına kazınmıştı. Her geceden ve sonunda getireceği dehşetten korkuyordu.

Daha dün gece, ikisi onun kalbini sökmüştü... Yine.

Günün sonunda, kendisine yapılanları asla affetmeyecekti. Dünyayı tehdit eden bir şey varsa ne olmuş yani? Eğer dünyanın sonu gelecekse, o zaman en azından biraz huzur bulacaktı.

Belki bu sefer gerçekten ölü kalırdı.

* * *

Delphine günün geri kalanını son hedefini araştırarak geçirebilmek için Olympus'a döndü. Saatlerce yalnızlık içinde çalışmasını izledi. Diğer adamlar şakalaşırken

ve birbirleriyle gülüşürken, o kendi içine kapandı. Acı bir şekilde yalnız. Arada sırada onun diğerlerine ve onların yoldaşlığına, içini sızlatacak kadar güçlü bir özlem parıltısıyla baktığını görüyordu.

Sanki görünmezmiş gibi onu görmezden geldiler.

Saat altı buçukta diğerleri işlerini bitirip ayrıldıktan sonra o da elini yüzünü yıkadı. Tulumunu çıkardı, omzuna astığı eski püskü siyah kumaş sırt çantasına yerleştirdi ve eski model bir motosikletle yola koyuldu.

Köşedeki küçük bir bakkala girmek için kısa bir süre durdu ve bir somun ekmek, tavuk salatası, ciltsiz bir roman ve altı paket bira aldı. Tek bir kişiyle bile konuşmadan parasını ödedi, sırt çantasına tıktırdı ve tek odalı küçük dairesine gitti. Ev o kadar köhneydi ki, çizikleri bile vardı, yontulmuş muşamba zemin ortasından çökmüştü. Binanın onun etrafına yıkılmadan nasıl durduğunu merak etti.

Hayatında gördüğü en iç karartıcı şey olmalıydı.

Hiçbir mobilya yoktu. Tek bir parça, hatta bir televizyon ya da bilgisayar bile yoktu. Yıpranmış battaniyeler perde niyetine pencerelere tutturulmuştu ve yatağında sadece yırtık pırtık bir yatak vardı.

Yerde bir uyku battaniyesi ile o kadar eski ve düz olan tek bir yastık vardı ki, o yastık olmasa da olurdu. Bunun yanında, o bir çift ayakkabısı, küçük bir giysi yığını ve eski bir yün ceketi daha vardı.

Bu kadar.

Adamın bir bira açmasını, ardından tulumları asmadan önce lavaboda yıkamasını izlerken kalbi sıkıştı. Yıkık dökük banyoda kuruttu. Elini siyah saçlarının arasından geçirerek, ocağı olmayan mutfığa geri döndü.

Sırt çantasında yassılaştırılmış ekmekten tek bir sandviç yapmak için sadece kirli ve eski bir buzdolabı vardı. Uyku battaniyesinin üzerinde otururken sessizce yedi, kitabını okuyordum.

Arada sırada, ani bir ses duyduğunda başını kaldırıp umutla bakıyordu. Bir şey olmadığından emin olduktan sonra okumaya devam ederdi.

Gece yarısından hemen sonra içini çekti ve gözlerini tavana dikti. "Hangi cehennemdesiniz, pislikler? Korktunuz mu yoksa Bir şey mi?"

Sanki gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi bekledi. Öfkeyle bakarak kitabı yere bıraktı ve atletini çıkararak ona korkunç yara izleriyle dolu göğsünü gösterdi. Bunların savaş yaraları olduğunu düşünebilirdi ama o kadar sivri ve yırtıldılar ki, hayati organlarının acımasızca vücudundan koparıldığı yerler gibi görünüyordular.

"Peki," dedi, sesi tiksintiyle doluydu, "sadece evimde çok büyük bir dağınıklık bırakma. Ortalığı temizlemek zorunda kalmaktan bıktım.

Sabah ilk iş kan iç ve kitabımı mahvetme. Bir kez olsun bitirmek istiyorum." Işıkları söndürdü ve uyumaya gitti.

Tek başına ve tam bir yalnızlık

içinde. Kiminle konuşuyordu?

Cezası yüzünden çıldırmış.... Hephaistos onu hassas zihinsel durumu konusunda uyarmıştı. Belli ki tanrı haklıydı.

Delphine karanlıkta oturmuş, Cratus'un rüya durumuna geçmesini bekliyordu - ki bu sonsuza kadar sürdü, çünkü Cratus

uykuyla savaşıyordu. Sanki birinin ona saldırmasını bekliyordu ve saldırdıklarında tetikte olmak istiyordu.

Beklerken tek yapmak istediği onu rahatlatmaktı ve nedenini bile anlamıyordu. Daha önce hiç böyle bir dürtü hissetmemiştir.

Muhtemelen kendini dünyadan soyutlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden -kabul etmek gerekir ki, onun kadar değil, ama yine de eski hayatının ıssız duygularını hatırlıyordu. Genç bir kadinken insanların arasında yaşamış ve kendini onlardan biri sanmıştı. O zaman bile biliyordu ki onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Diğer insanlar gibi duyguları hiç hissetmemiştir.

Güçlerinin tam olarak ortaya çıkması ergenlik yıllarına kadar sürmüştü. Ailesi ve arkadaşları tarafından reddedilmekten ya da düşmanlık görmekten o kadar korkmuştu ki, içine atmış ve kimseye canlı rüyalarından ve korkutucu güçlerinden bahsetmemiştir.

Ta ki Rüya Avcısı Arik rüyalarına girip ona gerçekte kim ve ne olduğunu açıklayana kadar. Annesinin bir uyku tanrısı tarafından baştan çıkarıldığını ve bunun da onun doğumuna neden olduğunu açıkladı.

Bugüne kadar akıl sağlığını Arik'e borçluydu. Sadece o vardı Ona Oneroi'nin -uyku tanrılarının- insanoğluna rüyalarında yardımcı olmak için nasıl yaratıldığını anlattı. Her gece onu ziyaret etmiş ve güçlerini kontrol edene kadar eğitmişti. Ve onları yönlendirebildiğinde, onu kendi türünün yaşadığı Kaybolan Ada'ya götürmüş ve onu diğer tanrılarla tanıştırmıştı. Orada

yüzyıllar boyunca arkadaş olmuşlardı.

Arik sonunda Skoti'ye dönüşmüş olsa da -uyurken insanları avlayan kötü rüya tanrılarına-

yine de rehberliği için ona minnettar olmuştu. Öyle ki, diğer Skoti'lere yaptığı gibi ona karşı savaşmak için rüya âleminde asla peşinden gitmemişti.

Ama Cratus'un onu koruyacak kimsesi yoktu...

Bu gerçek, bir an sonra etrafındaki hava dalgalandığında acımasızca ortaya ıktı. Delphine içeri girmeye başladı ama içinden bir ses bunu yapmamasını söyledi.

Kötü bir şey olmak üzereydi.

içindeki kötülüğü hissedebiliyordu. şiddetli g omurgasından aşağı acı verici bir şekilde indi ve onu olduğu yerde dondurdu.

Gz açıp kapayıncaya kadar, tüm yaratıkların en lmcllerinden biri uyuyan formunun üzerinde cisimlendi. Azura ilk bakışta küçük ve çelimsiz görünüyordu. Ama görünüşler çok aldatıcıdır. Kötülüğün ta kendisiydi, ağabeyi ve kız kardeşi hariç tüm yaratıklardan daha lmcld. Teni, kalbinin buz gibi soğukluğunu yansıtacak şekilde maviydi. Saçları, gözleri, kirpikleri ve dudakları bembeyazdı. Siyah deri askılı bir st ve pantolon giymiş, Cratus'un yanında diz çökmüştü.

Delphine içeri girmeye çalıştı ama başaramadı.

Azura omzunun üzerinden arkasına baktı ve Delphine'in onu görebileceğini biliyormuş gibi gülümsedi. Cratus'un koluna dokunmak için uzanmadan önce usulca, "Hepiniz yok olacaksınız," dedi.

Savaşa hazır bir şekilde uyandı.

Azura onun ellerini savuşturdu. "Sakin ol Titan. Sana zarar vermek için burada değilim."

Cratus donakaldı, çünkü kendisini şu kişilerden birinin huzurunda buldu evrenin orijinal tanrıları. Tek sorun, onun konsantre bir kötü olmasıydı. Kabul, kardeşi Noir ya da kız kardeşi Braith kadar uğursuz değildi, ama ona parası için iyi bir koşu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gölümsedi. "Buraya ne için geldiğimi biliyorsun bebeğim. Sana reddetmek istemeyeceğin bir teklif yapmaya geldim."

Onunla alay etti. "Tanrılar için savaşmakla ilgilenmiyorum."

Onun yüzünü nazikçe okşadı. "Tatlım, bizi çok hafife alıyorsun." Elini onun koluna indirdi.

Annesinin oraya yerleştirdiği kelimeler ateş gibi yanarken Cratus acı içinde tısladı. Acı o kadar şiddetliydi ki hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Onu itip uzaklaştırmak istedi ama bu bile imkânsızdı.

Evrenin ilk dilinde fısıldadı ve o bunu yaparken, iradesinin kaydığını hissetti. Görüşü kararıyordu.

Sonra acı gitti ve kalbi, ev dediği ahır kadar boş kaldı.

"Bizi takip et Cratus, efendilerin sağında hizmet edeceksin. Kimse seni bir daha döndüremeyecek."

Ona hayır demek istedi ama kalbinin direnen kısmı kapanmış ve mühürlenmişti. Onun yerine yüzyıllardır çektiği acıları gördü. Yaşadığı tüm aşağılanmaları hissetti.

Zeus'un yıldırımlarıyla onu yere mıhlamasıyla başladı.

Warcraft ve Nefret'in oğlu olarak intikam almak

istiyordu. Hayır, bunun için yanıp tutuşuyordu.

"Benimle gel Cratus, Zeus'un sana merhamet etmesi için yalvarmasını sağlayalım."

"Öyle bir dünyada yaşıyorum ki, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, her zaman öyledir."

Ona tatlı, yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Bu sefer değil. İstedğin tüm güce sahip olacaksın. Hayal edebileceğin tüm paraya. Nefret ettiğin bir patrona sürünmek yok artık. Artık insan düzleminde işkence görmek yok. Artık seni lanetleyen tanrılarla savaşmak zorunda kalmayacaksın." Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "İntikam..."

İntikam.

Kendi yanağıyla onun yanağını okşadı. "Elimi tut, Cratus, ve seni bu sefaletten çok uzaklara, bir daha asla hiçbir şey istemeyeceğin bir yere götüreceğim."

Yapma bunu. Ona anlattığından daha fazlası vardı. Her zaman vardı. Bunu içten içe biliyordu ama yine de orada yatarken tek gördüğü geçmişti. Zeus'un ona verdiği bitmek bilmeyen sefalet döngüsü.

Hiç değilse Azura onu öldürür ve bu acıdan kurtulmasını sağlardı.

Uğruna yaşayacağı hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeyi.

Ölmek kolaydı. Bunu binlerce yıl boyunca her gece yapmıştı. Ama hayatının bir dakikasını özgür geçirmek

...

O alırdı.

Bakışları onunkileri yakarken başını salladı. "Ben seninim."

Azura gülerek onun elini tuttu. "O zaman gel, benim değerli savaşçım. Olimposluların ve insanların üzerine ateş ve yıkım yağdıralım. Son savaş başladı."

BÖLÜM 2

Delphine dehşet içinde sendeleyerek geri çekildi. Cratus'un odasına girip onları durdurmak için elinden geleni yaptı.

Yapamazdı. Azura onu engellemişti ve içeri girmesine izin vermeyecekti.

"Hayır!" diye bağırdı onlara. Ama artık çok geçti. Dairesinden gitmişlerdi ve o artık nihai kötülüğün ellerindeydi.

Ne yapacaklardı? Bu nasıl

olabilirdi?

Hepsinden önemlisi, neden bunu engelleyemedi? oluyor mu? Onun uyumasını beklememeliydi. Burada olduğunu ona bildirmeli ve itirazlarına rağmen peşini bırakmamalıydı. Teslim olana kadar onu gözlerinin önünde tutmalıydılar.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Olurdu, olabilirdi, olmalıydı ama bu Cratus'un artık onlara karşı savaşıacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Lanet olsun.

Kaynaktan güç çekeabilen sadece bir avuç tanrı vardı ve bunların çoğu çoktan Noir'in tarafına geçmişti. Kendi taraflarında kalanlardan hiçbiri Noir'in yeteneklerine erişemiyordu. Sadece Cratus onlara karşı savaşacak kadar güçlüydü. Daha da kötüsü, şimdi Phobos'la yüzleşmek zorunda kalacaktı.

ve Zeus'u başarısızlığa uğrattı.

Onu öldürmezlerse şanslı sayılır.

Ama o bir korkak değildi. İşler çözülmüştü ve o hepsinin yaklaşmakta olan savaşa yeterince hazırlanabilmeleri için mümkün olduğunca çabuk haberdar etmeleri gerekiyordu.

Ve kaçınılmaz yenilgileri.

İyi tarafından bak. Sonsuza kadar hapsedilmek yerine büyük olasılıkla birkaç dakika içinde ölmüş olacaksınız.

Yutkundu, kaçmak ve saklanmak istedi. Dünyada güvenli bir yer bulmak için.

Keşke yapabilseydi. Ama artık güvenliği yoktu. Noir ve Azura geri dönmüştü ve hepsini zincire vurana kadar durmayacaklardı.

Ta ki insanların dünyasını fethedene kadar.

Kalbi korkuyla çarparak, Olimpos'a gitmek için küçük odasını terk etti. Tanrıların salonuna, Zeus ve Diğerleri genellikle günün bu saatinde yemek yemek, dedikodu yapmak ve komplo kurmak için toplanırdı. Bir yarı tanrı olarak, çoğunlukla buradan uzak dururdu. Orada hiç hoş karşılandığını hissetmemişti. Tanrıların kendi klikleri vardı ve o ateş hattının dışında kalmaya çalıştı, özellikle de Birçoğunun korkunç kıskançlık sorunları vardı. Daha küçük tanrıların, tanrılardan birinin karısı oradayken ona bakmasından başka bir sebep olmaksızın her türlü canavara dönüştüğünü duymuştu. Bir gorgon, deforme olmuş bir örümcek ya da benzeri bir şeye dönüşmek istemeyen Delphine, ne pahasına olursa olsun oradan uzak durmuştu.

Bugüne kadar.

Delphine bir Rüya Avcısı'nın hissetmemesi gereken bir korkuyu yutkunarak kapıları itip açtığında üçten fazla tanrının orada toplandığını gördü. Apollo lirini çalarken

Afrodite ve Ares bir kase ambrosia paylaşıyorlardı. Hermes, Athena ile birlikte minyatür canlı taşlarla satranç oynuyordu.

Zeus tahtında memnun bir şekilde dinlenirken, Hera onun yanında oturmuş Persephone ile konuşuyordu. Bu onun için rahat bir sahneydi.

gerçekten rahatsız etmekten nefret ederdim.

O ilerlerken Phobos belirdi ve onu durdurdu. "Ne oldu?"

"Cratus iltica etti." Fısıldadığına yemin edebilirdi. ama sanki bağırmış gibi koridordaki tüm sesler ve hareketlilik durdu.

Zeus yavaşça ayağa kalktı, gözleri öfkesinin ağırlığıyla alev alev yanıyordu. Uzun boylu ve sarışındı, kötü huyu ve öldürme eğilimi olmasaydı çok yakışıklı olabilirdi. En ufak bir hoşlanmadığı kişi bile olsa. "Bana Cratus'u buraya getirmeyi başaramadığını söyleyecek değilsin herhalde."

Sen bana öyle bakarken bakmıyorum. Bu espriyi içinde tutmak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ruh hali göz önüne alındığında, tam olarak nazik olmayacak ve bunu kabul etmeyecekti.

Phobos'un gözleri, Zeus'a dönüp onu savunmadan önce - sanki buna ihtiyacı varmış gibi- onu sessizlik konusunda uyarmak için açıldı. "Küçük bir aksilik, lordum. Gerçekten."

Bu, tanrıların kralını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Baltamın altında onun yerini almaya hazır mısınız?"

"Zorunda mıyım?"

Zeus öfkesini kükredi. "İkiniz de beni eğlendirmiyorsunuz."

Zeus onlara doğru ilerlerken Nike bir adım öne çıktı. "Lordum?" diye sordu sessizce. "Onlarla biraz konuşabilir miyim?"

Sanki onlarla işi bittikten hemen sonra patlatılacak bir sonraki kişi o olacakmış gibi ona baktı. "Çok kısa olsun."

Nike, Zeus'un tahtının kurulduğu kürsüden inmeden önce başını salladı. Apollon ona dudak büktü ama Delphine'in yanına giderken ona aldırış etmedi.

Nike onu kendine çekti. "Bana neler olduğunu anlat."

Delphine yine en sessiz tonda konuştu. "Azura benden önce ona ulaştı. Eğer onlara katılırsa ona özgürlük ve intikam sözü verdi."

Zeus lanetledi. "Bunun için ikinizi de öldürteceğim!"

Nike, Delphine'in önüne geçti. "Lordum, lütfen bana katlanın. Ben zafer tanrıçasıyım ve Cratus da benim kardeşim. İnanın bana, bu odada ona nasıl ulaşacağını ve onu nasıl etkileyeceğini bilen biri varsa o da benim."

Zeus dudağını büktü. "O zaman salla onu, ama bunun onların hayatlarıyla hiçbir ilgisi yok." Önce Phobos'a sonra da Delphine'e anlamlı anlamlı baktı.

Delphine bu durumun gidişatından kesinlikle hoşlanmıyordu ve Zeus'un öfkeli yüzünün altından çıkmak istiyordu. Aynı zamanda neden Zeus'un Nike, eğer kardeşini bu kadar iyi tanıyorsa, en başından beri onun peşinden gönderilmemişti.

Ama bunun amacı onun hayatını kurtarmaktı, onu öldürmeleri için onları kışkırtmak değil.

"Kardeşimin ihtiyacı olan şeyi ona veremem." Nike Delphine'e baktı. "Ama o verebilir. Bize bir şans verin lordum.

Lütfen. Onun bağlılığını yeniden kazanabileceğimizi biliyorum."

Zeus'un yüzündeki öfke, Delphine kendisine saldıracağından emin olana kadar yoğunlaştı.

Ama birkaç korkunç kalp atışından sonra kabul etti. "Tek şansınız var. Azura ve diğerleri iki hafta içinde rehinelerini öldürecek ve sonra geri kalanımız için gelecekler. Onu etkilemek ya da öldürmek için on iki günün var."

Delphine onun emri karşısında başını salladı. "Cratus öldürülemez."

Zeus acı acı güldü. "Oh, evet, yapabilir. Güçlerini tam potansiyeline kavuştursalar bile, onu kalbinden bıçakladığınızda ölecektir."

Delphine kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Zeus'un yüzündeki gurur onu rahatsız etti. "Onu buradan dışarı attığımda ölümsüz kalbi göğsünden söküldü ve şu anda sahip olduğu zayıf bir insan kalbi. Onu delersen ölür, bu kadar basit. Ve geçmişte yaptığımız gibi sabah onun için yeniden diriliş olmayacak."

Nike'ın gözlerinde acının parladığını gördü. "Benimle gel, Delphine."

Delphine küçük tanrıçayı takip ederek gökkuşağı şelalesine ve salonu çevreleyen sık yeşil yapraklara bakan bir balkona açılan kapıya kadar gitti. Phobos da onlara katılmaya başlayınca Nike onu içeri geri itti.

"Bu senin için değil, Phobos. Lütfen anla."

İçeri dönüp kapıları arkasından kapatmadan önce başını eğdi.

Yalnız kaldıkları anda Nike, Delphine'i balkonun en uzak köşesine çekerek kısık bir sesle konuştu. "Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun, o yüzden tekrarlamayacağım bile. Ama bilmediğin şey, kardeşimin sadece benim bildiğim kısmı. O ve ben birbirimize bağlandık çünkü o Beni ailemden ayırdı ve bunun için ona taptım. O iyi bir adam, ancak koruduğu ve cezasından önceki o parçasını bulmak kolay değil. Sen de onun Nefret ve Savaş'ın oğlu olduğunu ve bu iki şeyin onun için ana sütü gibi helal olduğunu unutmamalı. En iyi yaptığı şey bu."

Delphine bunun göreviyle ne ilgisi olduğunu anlamamıştı. Doğumu onun için önemli değildi, sadece teslim olması önemliydi. "Peki onu nasıl yeneceğim?"

"Yapamazsın. Tüm gücüne sahipse olmaz. Gerçek bu. Kendi babamız yetişkinliğe ulaştıktan sonra onu dövmeye çalıştı ve Cratus bu çabası yüzünden onu kanlı bir yığın halinde bıraktı. Zeus'un başlangıçta ona zarar verebilmesinin tek nedeni çünkü Cratus karşılık vermedi. Eğer öyle yapsaydı, şimdi tanrıların kralı olacaktı."

"O zaman onu öldürmek zorundayım."

"Hayır!" Ses tonundaki vahşet Delphine'in gözlerinin açılmasına neden oldu. "Kardeşim bunu hak etmiyor. Bir bebeğin hayatını kurtardığı için şimdi acı çekiyor. Bunlar ulaşılamayacak birinin yapacağı şeyler değil. Biz çocukken, benim için hiç kimsenin çekmemesi gereken dayaklara katlandı. Onu öldürmeni istemiyorum. Onu kurtarmama ve ait olduğu yere, buraya getirmeme yardım etmeni istiyorum."

"Nasıl?"

Nike gözlerinde yaşlarla cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Sevdiği şeyi korumak için savaşıacak ve ölecek. Mezara kadar. Seni intikamından daha çok önemsemesini sağla, o zaman bizim tarafımıza geçecektir."

Bu çok gülünçtü. "Onu tanımıyorum ve sadece birkaç günüm var." Bırakın tanımadığı bir adamı baştan çıkarmaya çalışmayı, onu öldürmek için bile zar zor yeterli bir süreydi bu. "O senin kardeşin olduğuna göre neden içeri giren sen değilsin?"

Nike başını salladı. "Beni dinlemeyecek. Çok uzun zaman oldu ve onu daha önce hiç görmeye gitmedim. Hiçbir zaman bu yüzyıllarda. Cratus, haksızlığa uğradığını hissettiğinde en affetmez insandır. İşte bu yüzden Onu baştan çıkar. Bence bunu yapabilecek tek kişi sensin. Çoğu zaman sadece az bir zaman alır. Kurtardığı bebek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de o küçük varlık için hayatını mahvetti. Lütfen, Delphine. Benim için onu kurtarmaya çalış. O büyük bir adam ama mükemmel değil. Zafer tanrıçası olarak, her şeyden önce bildiğim bir gerçek var. Sadece kalbin saf olduğunda ve zaferin doğru nedenlerle motive edildiğinde kazanırsın. Ona yaşamak için bir neden verin ve tüm gücüyle savaşmasını sağlayın, o zaman hepimiz kazanacağız."

"Ya yapamazsam?"

Hüzünlü bir nefes verirken gözleri daha da karardı. "Cevabı biliyorsun ve eğer başarısız olursan Zeus'un ikinize de ne yapacağını biliyorsun."

Delphine başını salladı. Onsuz kaybedeceklerdi. Onlar Noir ve ordusuyla savaşmak için onun gücüne ve kuvvetine ihtiyacı vardı. Kaderine gelince, Cratus kadar kolay kurtulduğu için şanslı sayılırdı. "Eros'a onu vurmasını söyleyeyim mi?" Onu baştan çıkarmanın en kolay yolu bu olurdu.

Nike başını salladı. "Bu güçler Cratus üzerinde işe yaramaz ve bu girişim onu sadece çileden çıkarır. İnan bana, bu yapmak isteyeceğin son şey. Onun dürüstçe kazanılması gerekecek."

Oh, bu kolay olacaktı... Değil.

"Onu nasıl baştan çıkarabilirim? Benim duygularım yok."

Nike, "Bu doğru değil ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye fısıldadı. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Tamamen Oneroi değilsin. İçinde hâlâ bir insan ruhu ve duyguları var. Onlar sana bu konuda rehberlik edecek." Onu hafifçe omzundan dürttü. "Şimdi git ve onu kazan."

Onu kazanmak. Kolay bir şeymiş gibi anlatmıştı. Ama Delphine onun gidişini izledi, görebildiği tek şey kendi sonuydu.

Ve ona güvenen diğer tüm tanrılar için de. Bu imkansızdı.

Phobos balkonda ona katıldı. "İyi misin? Zeus sana havladığında olduğundan daha solgun görünüyorsun."

Doğrusu, şimdi kendini daha hasta hissediyordu. Daha çok korkuyordu. "Bir erkeği nasıl baştan çıkarırsın?"

Onun sorusuna güldü. "Sanırım bana bunu sorduğun için alındım. Ne? Sence benim bir çeşit uzmanlığınız var mı?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Ben ciddiylim, Phobos."

"Ben de öyle," dedi kırıgın bir ifadeyle. "Erkekleri baştan çıkarmak pek de tecrübeli olduğum bir konu değil. Ne de Düşünmek için zaman harcadığım bir şey." Tamamen kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı. Konuştuğunda zar zor duyulabilen bir fısıltıydı. "Zeus'a sormak isteyebilirsin Bu."

Gözlerini devirdi. Eğer hikayeler doğruysa, bir kadının Zeus'u baştan çıkarmak için gereken şey kadın olmaktı. Nefes almalarına bile gerek yoktu. "Hiç komik değilsin Phobos. Burada yardıma ihtiyacım var. Gerçek yardıma. Erkekler neyi sever?"

"Bu erkeğe göre değişir. Ben göğüsleri severim. Güzel bir göğüs bana her şeyi yaptırabilir. Aptalca şeyler bile."

Sinirli bir hırıltı çıkardı. "Çok saldırgansın!"

"Oh, lütfen," dedi utanmadan. "Ben on bin yaşındayım. Benden daha şovenist olmadığım için şanslısın. Bebeğim, uzun bir yoldan geldim."

Ve ona en ufak bir yardımı dokunmuyordu. "Sadece git."

Phobos sanki yapılacak en iyi şeyin bu olduğundan emin değilmiş gibi tereddüt etti.

Kapıya doğru işaret etti.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Ben gidiyorum. Ama bana ihtiyacın olursa..."

"Gözlerimi oymayı tercih ederim."

Bunu iyi huylu bir gülümsemeye karşıladı. "Korkunun kişileşmiş hali olarak, kadınlar üzerinde sık sık böyle bir etkim oluyor. Belki de kadınlarla yer değiştirmeyi düşünmeliyim."

Himerus. Ortaya çıktığı anda kadınların kıyafetlerini yırttığını duymuştum. Şehvet tanrısı olmak kesinlikle korku tanrısı olmaktan daha iyidir."

Adam içeri girerken, onun gevezeliği karşısında başını salladı. Onun gibi olmayı ne kadar çok isterdi. Phobos'u hiçbir şey kızdıramıyor ya da sinirlendiremiyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, korkuyordu ve bu duygunun sesi kısılrsa bile acı veriyordu.

Tek başına, yemyeşil manzaraya baktı ve bir sonraki hareket tarzını düşündü.

Cratus düşmanlarıyla birlikteydi.

Ve onu baştan çıkarmakla ya da öldürmekle suçlandı. Onun için ne büyük bir muamma.

Ona ulaşmanın bir yolunu düşünürken Phobos yeniden ortaya çıktı, yüzünde öfkeli ve endişeli bir ifade vardı. "Noir'in Skoti'si aynalar koridorunda saldırıyor." Onun elini tuttu ve o daha gözünü bile kırpamadan onu Kaybolan Ada'ya geri ışınladı.

Elbette bir grup Skoti, insanların uykusunu izlemek ve uyuyanlara katılmak için kullandıkları portalları parçalıyordu. Tüm cam salon darmadağın olmuştu. Bir avuç rüya tanrısı onlarla savaşmaya çalışırken cam ve ayna parçaları yere saçılmıştı.

Delphine en yakınındaki Skotos'a saldırmak için bir kılıç gösterdi.

Skotos güldü. "Oynamak ister misin, küçük kız?"

Ona doğru hamle yaparak ne kadar ölümcül olduğunu gösterdi. Ve bu onun yüzündeki gülümsemeyi anında yok etti. Ne derse desin, kız ölümcül bir isabet oranına sahipti ve

Varlığının tamamı, insanları uyurken avlayan iblislerle savaşmak içindi.

Oneroi'de ondan daha başarılı çok az kişi vardı.

Phobos iki kişiyle daha savaşıyordu, onları korumaya çalışıyordu.

kalan portallar. Teknik olarak onlar olmadan da işlerini yapabiliyorlardı ama bu o kadar kolay değildi. Ne de etkili. Portalların kurtarılması gerekiyordu.

Tam da Delphine rakibini ezmek üzereyken,
Biri onu arkasından yakaladı. Sert bir el boğazını sıkarak tüm vücudunu felç etti.

Orada derin, siyah bir sisten başka bir şey yoktu. Kötülüğün aurası elle tutulur gibiydi.

Noir'dı.

Ve kadın onun pençelerindeydi. Adam başını çevirmeden bir an önce soğuk bir şey yanağını okşadı ve karanlık her yerini istila etti.

* * *

Azura gururla gülümserken Jericho'nun etrafında küçük bir daire çizdi.

Gözlerini kapadı ve Kaynak'tan gelen gücün onu tekrar doldurmasına izin verdi. Çok uzun zaman olmuştu...

Çok uzun.

Yeniden bir bütündü ve bu inanılmaz bir histi. Nasıl da Bunu özledim. Güçlerinin görüntüsünü ve kokusunu. İçinden canlı bir ateş gibi aktığını hissetmeyi. Elini esnetmeyi, parmaklarının metalik pençelere dönüşmesini izledi.

jilet gibi keskindi. Annesinin etine kazıdığı kelimeler gitmiş, onların yerine dövmeleri loş ışıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Bir daha kimse onu kontrol edemeyecekti. Geri dönmüştü ve çok öfkeliydi.

Vahşi.

Ve intikam için hazırđı.

Azura onun yanağını avucunun içine aldı. "Yüzünüzü ve gözünüzü onarmamı ister misiniz?"

"Hayır," diye hırladı. Zayıf olmanın ona neye mal olduğunu hatırlatmak istiyordu. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

"Pekâlâ. Tanrılığınızı tamamen geri kazandınız. Bizi gururlandır."

Niyeti buydu.

Aynalı duvarda kendini görebilmesi için geri adım attı. Zeus'un suikastçıların geceleri onu katletmesini beklerken, iş için dilenmek zorunda kalan, yiyecek artıkları ve yırtık pırtık giysilerle karnını doyuran o pis insan gitmişti.

Saçları artık siyah değildi. Bir kez daha tanrıların saf beyazıydı ve siyah giysileriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Azura ona bir kılıç ve kırbaç uzattı. "Alışık olduklarınızdan değiller ama sanırım bunları beğeneceksiniz."

Bıçağın içinde evrenin yaşam kanını hissetti. Canlı bir varlık gibi uğulduyordu. "Nedir bu?"

"Kaynağın çukurundan dövülmüştür. Evrenin özü onun içinde. Bu bıçak her şeyi keser. Daha da önemlisi, herkesi kesebilir."

Parmağını kenar boyunca gezdirerek keskinliğini takdir etti. Tıslayarak, boncuk boncuk akan kanı gördü. Vücudu kendini iyileştirirken hızla buharlaşan kanı.

Bir tanrınıninki gibi.

Daha da önemlisi, bıçak sanki kanıyla besleniyormuş gibi onun kanını emdi.

"Kılıcı düzenli olarak beslemen gerekecek," diye açıkladı Azura, bir tırnağını kılıcın üzerinde gezdirerek. "Kılıcın gelişmesi için taze kana ihtiyacı var. Onunla Zeus'u öldürebilir ve güçler." Durakladı ve Cratus'un bakışlarını, adalet için yalvaran ruhu kadar aç bir bakışla karşıladı. "Olimpos tanrılarının kralı olabilirsin.... Düşünsene Cratus. Hepsi sana secde ediyor."

Onun sözleri karşısında dudağını büktü. "Cratus öldü," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Benim adım Jericho."

Güldü. "Senin için daha iyi bir isim düşünemezdim. Lanetlendin ve küle döndün. Ve kudretli Anka kuşu gibi, sizi lanetleyenlerin üzerine öfke yağdırmak için geçmişinizin yıkımından yükseliyorsunuz."

Ve onların kanıyla yıkanmaktan zevk alacaktı. Elindeki kılıç, onu kullandığı sürece asla aç kalmayacaktı.

Azura geri adım attı. "Şimdilik Skoti orduma sen komuta edeceksin. Olimpos'u etkisiz hale getirmek ve tanrılarını kullanmak istiyoruz."

kontrol etmemiz gerekenlere saldırmak için uykusuz kalıyoruz."

"Olmuş bilin." Zeus ve ekibini kurtların önüne atmaya fazlasıyla istekliydi. Tüm zalimlikleri için bunu ve daha fazlasını hak ediyorlardı.

Bir ışık parlaması onu neredeyse kör ediyordu. Gözünü korumak için bir kolunu kaldırdığında, siyah sis tek bir ışığa dönüşürken kaşlarını çatı.

Azura'dan daha kötü olduğunu bildiği bir

varlık. Noir.

Siyah saçları ve gözleriyle uzun boylu ve esmer olan Noir, üstün ve acımasız bir güç yayıyordu. Jericho bile kabul etmek zorundaydı ki

Sadece tanrıların olduğu bir şekilde yakışıklıydı. Ama bu yaratılan ilk varlıklardan biriydi.

Ya da Noir'in durumunda daha büyük olasılıkla ilk ortaya çıkan.

Süslü bordo bir zırh giymiş olan Noir, altınla süslenmiş koyu kırmızı bir pelerin takıyordu. Noir'in soğuk bakışları Jericho'nun üzerinden Azura'ya yöneldi.

"Tebrikler, küçük kardeşim."

"Sana onu bizim tarafımıza çekebileceğimi söylemiştim."

Noir başını ona doğru eğdi. "Ve diğer taraftan bir vurgun daha yaptım."

"Gerçekten mi?"

"Kendiniz görün." Elini açarak avucunun içinde bir grup Oneroi'nin sefalet içinde yattığı karanlık bir deliği gösterdi.

Jericho bu manzaranın onu son derece mutlu etmesini bekliyordu. Ama işkence görmüş ve hasar görmüş

bedenlerine baktıkça

İçinden istenmeyen bir sempati dalgası geçti.

Neden?

Hayal bile edemezdi. Tanrılar biliyordu ki Onun söz konusu olduğu yerde merhamet. Çoğu zaman onu öldürürken gülüyorlardı. Ama mahkûmları tararken, özellikle biri gözüne çarptı.

Hiç düşünmeden ileri doğru bir adım attı.

Azura dikkatini ona yöneltti. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Jericho yüzünü bile seçemediği kadına arkasını döndü. Kadının ona neden seslendiğini bilmiyordu. Bu da onun için aptalca bir hareketti. "Hayır."

"O zaman hizmetçilerimden biri size yeni evinizi göstereyim. Sanırım onları yaşadığınız izbe yerden çok daha fazla beğeneceksiniz." Azura parmaklarını şıklattı ve on altı yaşlarında genç bir kız belirdi.

En azından ilk başta öyle görünüyordu. Ama bronz teninde, ona bir ejderhanın gözünü anımsatan yanardöner bir nitelik vardı.

Çok güzel bir iblismiştir.

"Beni izleyin lordum," dedi sessizce.

Bunu yaptı ve Azura ile Noir'in evleri olarak adlandırdıkları altın sarayın zenginliği karşısında hayrete düştü. Azura'nın aksine

Olimposlular, dünyanın çekirdeğinin en karanlık çukurunda yaşıyorlardı. Yine de karanlık ya da kasvetli olmaktan çok uzaktı.

"Ne zamandır buradasın?"

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ben burada doğdum lordum."

"Peki sen kaç yaşındasın?"

"İki bin yıldan biraz fazla." Altın işlemeli siyah bir kapı açtı.

Jericho yeni odasını görünce minnettar bir nefes aldı. Yemyeşil ve zengin oda onu içeri çağırıyordu. İblisin yanından geçerken, yatağa doğru koşup kendini yatağın üzerine atmamak için kendini zor tuttu. Bir yatakta uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bu hissi hatırlayamıyordu bile.

Kız kapıyı kapattı ve şömineye doğru ilerledi. Elinden bir tutam alev fırlatarak ateşi yaktı. Sonra kara gözlerinde hesapçı bir parıltıyla ona doğru döndü. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı lordum?"

Onun ne demek istediğini hemen anladı ve oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. En azından bir iblisle ve şu anda değil. "Hayır."

Rahatlamış görünüyordu. "Fikrini değiştirirsen adımlı söyle. Rielle. Hemen gelirim."

"Teşekkür ederim."

Ortadan kaybolmadan önce onun teşekkürü karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Jericho tek başına kılıcını şifonyerin üzerine bıraktı. Odanın içinde dolaştı ve elini yatak direklerinin ince cilalı ahşapları üzerinde gezdirdi. Bu ona Olympus'taki yatağını hatırlattı. Kayıtlı tarihten önce saygı duyulduğu ve korkulduğu zamanları.

Geri dönmüştü.

Ve çok kızgındı. Kaynak, bu ruh haline sebep olanlara merhamet etsin.

Çünkü günün sonunda, onlar için hiçbir şeyi olmayacaktı.

* * *

"Ne yapıyorsun sen?" Noir huysuzca sordu.

Azura hizmetkârına Olimposlu fahişenin cesedini önündeki masaya koydururken durakladı. "Ona nasıl baktığını görmedin mi?"

Noir omuz silkti. "O çekici biri. Bu beklenen bir şey."

"Evet, ama yeni aracımızı mutlu tutmamız gerekiyor. İsteyeceğimiz son şey onun bize sırt çevirmesi olur. Malachai'n olmadan, Kaynak'a saldırdığımızda ona ihtiyacımız olacak." Elini kadının baygın bedeninde gezdirdi ve hafif boyunu takdir etti. "Çok güzel, değil mi?"

"Eğer solgun, solgun kadınlardan hoşlanıyorsanız. Şahsen ben daha renkli olanları tercih ederim."

Adam onu kendine çekip dilini gezdirirken Azura gülümsedi. boğazı boyunca. Tüyleri diken diken oldu. Kendilerini kardeş olarak adlandırsalar da Ortak güç arayışları ve ölüme duydukları açlık dışında onları kan bağıyla birleştiren hiçbir şey yoktu. Bu açıdan onlar bir aileydi.

Gerçek ise farklı bir hikâyeydi.

"Şimdi olmaz, sevgilim. Onu Cratus'a sunmak istiyorum."

"Onu odasına atın o zaman. Ya da öldür. Her iki yol da bana uyar."

Azura kadının güçleri için bir koruma tasmaı yarattı. İhtiyaçları olan son şey onun evlerinde serbest kalmasıydı. O kadarını yapabileceğinden değil. Bu sadece meselenin prensibiydi.

Olimposlu'nun güçlerini dizginler dizginlemez, kadının solgun saçlarını çözerek omuzlarına dökülmesini sağladı. "Evet, çok güzel."

Azura tatmin olmuş bir şekilde Cratus'un odasına ışınlandı. Sanki bir tür düşman bulmaya çalışıyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu. Kız içeri girer girmez, dövüşmeye hazırmış gibi sağa sola savruldu.

Aslında takdire şayan olan bir şey için onunla alay etme dürtüsünü bastırmak zorundaydı. Onlara güvenmeyecek kadar zekiydi. Çoğu insan, kendi zararına da olsa, güvenirdi. Sadece onun ihanetten şüphelenmesi bile neden değerli bir müttefik olduğu konusunda çok şey söylüyordu.

"Bu kadar gergin olmana gerek yok."

Yüzü taş kesilmişti. "Burada ne işin var?" "Sana bir hediye getirdim."

Jericho kaşlarını çatarak ona baktı ve ne tür bir oyun oynadığını merak etti. Kadının tüm tavırları onu daha da sinirlendirmek üzere olduğu konusunda uyarıyordu. Ve o gergin değildi. Sadece tüm yaratıkların kalbinde yaşayan ihaneti biliyordu. Onlardan beklediği tek şey buydu.

Kimseye güvenilemezdi.

Aslında bu doğru değildi. Amaçlarına hizmet ettiğinde etraflarındaki insanları mahvedeceklerine güvenilebilirdi. O da buna güvenirdi.

"Hediye mi?"

Gülümsemesi hınzırcaydı ve buzdan daha soğuktu. "Afiyet olsun, kıymetlim," dedi Azura parmaklarını şıklatırken. Ayaklarının dibinde küçük bir şekil belirdiğinde ses hâlâ kulaklarında çınılıyordu.

Jericho küçücük kadını görünce nefesi kesildi...

Tamamen çıplaktı.

BÖLÜM 3

Delphine, uyandığında kendini bulduğunda kaskatı kesilmişti. soğuk mermer zeminde yüzüstü yatıyordu. Çırılçıplak. Mahcup. Dehşete düşmüş.

Hafifçe kalkarak elleriyle kendini örtmeye çalıştı ama bunu yapacak kadar eli yoktu. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, bakışlarını ayıramadığı bir çift siyah erkek botunun fazlasıyla farkındaydı. Bunun en büyük nedeni, kendisini çırılçıplak gördükten sonra bu adamla, her kimse, göz göze gelmek istememesiydi.

Bir deliğe, umarım içinde giysileri olan bir deliğe girip saklanmak isterken üzerine bir sıcaklık yayıldı.

Kadının sıçramasına neden olacak kadar kötü bir şekilde küfreden adam diz çöktü. Kadın gerildi, en kötüsünü bekliyordu ve onunla ölümüne dövüşmeye hazırdı.

Ama ona dokunmadı.

Bunun yerine küçük bir bıçakla parmağını deldi ve parmak ucundan akan kan kadının etrafını sararak bir Sıcak kızıl pelerin onu tamamen örtüyordu. Yine de ona bakmadı. Bu kadar utanmışken bakamazdı.

"Buna hiç gerek yoktu," diye homurdandı o derin sesiyle. Cratus'a ait olduğunu yeni öğrendiği erkeksi ses tonu. Sesi öfkeli bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

Ona cevap veren Azura oldu. "Sadakatiniz için teşekkürlerimizi sunmak üzere size sunduğumuz bir armağan."

Delphine ayağa kalktığında Jericho'nun kapının yanındaki köşede duran Azura'ya ters ters baktığını gördü. Kötü tanrıça kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Azura, Delphine'e sırtarak eliyle onu işaret etti. "O senin kölen."

Jericho bir şey söylemese de Delphine onun açıklamasına ağzı açık baktı.

"Güçlerini bağladım ve onu sana teslim ettim," diye devam etti Azura. "Onunla nasıl istersen öyle yap. Ama bilmelisin ki o Oneroi'lerden biri ve o çok nefret ettiğin Dolophoni'nin dostu... yüzyıllardır sana işkence edenlerin. Uygun gördüğünüz şekilde zevk alabilmeniz için onun tüm duygularını geri yükledim..." Gitmeye başladı, sonra durakladı. "Oh, ve muhtemelen Zeus'un tanrıçalar arasında en sevdiklerinden biri olduğunu bilmek istersiniz. Bana ona çok değer verdiği söylendi."

Delphine inkâr etmek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Azura onun sesini engellemişti.

Onun güçlerinin bir saniyesine sahip olmak...

Ve o hilekar kaltakla bir dakika yalnız kalacağım.

Yüzü asık olan Azura, mavi bir duman bulutunun içinde kayboldu.

Jericho yeni "hediyesine" baktı, kadını hemen Azura'ya geri vermek niyetindeydi ama bakışları onunkilerle buluştuğu anda olduğu yerde donup kaldı.

Uzun, dalgalı sarı saçları, onun için diktiği kırmızı pelerinle keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama onu tutsak eden gözleri oldu. Derin bir ela yeşili olan bu gözler ona güçlü bir korkuyu gösteriyordu.

bir Rüya Avcısı olarak tecrübe edemeyeceği Şeyler. Bundan da öte, onun ruhunu ve mücadelesini gösterdiler. Onun karşısında hiÇ Şansı olmadığını bilmesine rağmen kendini korumak iÇin gerilmişti. Yine de savaşmaya istekli olması onun hakkında Ėok Şey söylüyordu.

Hafif yapılıydı, yüzü porselen gibi pürüzsüzdü, elmacık kemikleri yüksekti ve kĞk bir dul tepe noktası vardı. Bir zamanlar tanıdığı Rüya Avcısı'na o kadar benziyordu ki, "Leta mı?" diye sormadan edemedi.

Kadın kaşlarını Ėattı. "Benim adım Delphine."

Delphine ...

Kadın bir adım geri Ėekildi ve adam bir kez daha onun ne kadar zayıf göründüğünün farkına vardı. Onu ezip geğebilirdi ama yine de Zeus'la olan iliŐkisi göz önüne alındığında bile ona zarar verme düşüncesine katlanamıyordu ve nedenini biliyorsa lanet olsun. Nezaket onun alışkanlık haline getirdiği bir Şey değildi. İlk darbeyi vurmak onun doğasında vardı.

Sanki onun düşüncelerini sezmiŐ gibi, aralarına biraz daha mesafe koydu. "Senin klen olmayacağım."

Kadının meydan okuması onu eğlendirdi. "Fazla seğeneğin olduğunu sanmıyorum."

Ėenesini meydan okurcasına kaldırdı. "İkimizden biri ölene kadar seninle savaŐacaęım."

Onu yatıştırmak iÇin karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Bu, kĞkken kız kardeşini teselli ettiğinden beri hissetmediği bir Şeydi ve bunu başka biri iÇin hiÇ hissetmemişti.

Şimdiye kadar.

O piçin kendisine yaptıklarından sonra Zeus'un evcil hayvanına güven vermek istemesi hiç mantıklı değildi ama yine de yapamadı.

Onun kendisinden korktuğu düşüncesine dayanamıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Delphine buna inanmak istiyordu ama zorlanıyordu, özellikle de yeni duygularının hamlığı başını döndürdüğü için. Keskin ve çok kafa karıştırıcıydılar. Nasıl insanlar bununla başa çıkabildi mi?

"Neredeyim ben?" "Azmodea."

Delphine "öfkeli iblis" anlamına gelen bu ismi duyunca irkildi. Burası Noir ve Azura'nın evlerini yaptıkları yerdi. ve talihsiz kurbanlarına neşeyle işkence ettikleri yer. Onu da rehin aldıklarına göre başına geleceklerin tam olarak bu olacağından hiç şüphesi yoktu.

Bakışları son derece cilalı şifonyerin üzerindeki kılıcına kaydı. "Gerçekten de böylesine amansız bir kötülüğün yanında mı savaşacaksın?"

Ona hırlarken tek gözü öfkesinin ağırlığıyla parladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu doğru değil. Zeus tarafından lanetlendiğini ve o zamandan beri her gününü tamamen yalnız yaşadığını biliyorum."

Acı acı güldü. "Sadece şanslı olduğum

zamanlar." Kadın kaşlarını çattı. "Ne demek

istiyorsun?"

Tüm duygular yüzünü terk etti. Hâlâ gözeneklerinden elle tutulur bir sıcaklıkla çiğ bir nefret akıyordu, o kadar güçlüydü ki yemin edebilirdi

Aralarındaki havayı yaktı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Delphine onun tek sağlam gözünden kendisine bakan öfke karşısında nefes alamıyordu. Hissedilebilir ve dehşet vericiydi. "Ben hiç

seni incitti."

Göz açıp kapayıncaya kadar onu boğazından yakaladı ve duvara doğru itti. Yine de çabukluk ve hareketinin vahşiliğine rağmen ona zarar vermedi. Sadece elinin iri pençesiyle boynunu nazikçe kavrarken, derin mavi gözlerinden biri onu delip geçti.

Jericho onun boynunu ikiye ayırmak istedi. Bastırılmış öfkesi bunu yapması için ona yalvarıyordu. Onu parçalar halinde Zeus'a geri göndermek.

Ama onu öldürmeyi kendine yediremedi.

Dişlerini gıcırdatarak onu serbest bıraktı. "Beni zorlama."

Gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Seni zorlamanın basit bir gerçeği söylememi gerektireceğini düşünmemiştim."

Yapılması gereken en akıllıca şey olduğunda bile sessiz kalmasını engelleyen bitmek bilmeyen cüretkârlığı karşısında dehşete düşmüştü. "Kendini koruma kavramın yok mu senin?"

"Hiç terbiyeli davranış kavramın yok mu senin?"

Bu onu gerçekten incitmek istemesine neden oldu çünkü derinlerde bir yerde bu onu sert bir şekilde yaraladı. Bir zamanlar iyi biriydi. Hatta nazik. Ama geçmişteki aşağılamaları bunu uzun zaman önce öldürmüştü. Kimse ona merhamet göstermemişti, öyleyse neden başkasına vermeli mi? "Hayır,

vermem."

Delphine, adam gözden kaybolmadan önce bir rüzgar fısıltısı hissetti.

odaya girdi. Etrafına bakındı ama ondan hiçbir iz yoktu. Kılıcı bile yoktu. Yine de onu şaşırtan şey, kılıcın yerinde onun için

bir takım kıyafetlerin olmasıydı. Bir kot pantolon, ayakkabılar ve pembe bir üst.

Neden zahmet etsin ki?

Mantıklı gelmese de minnettarlıkla pelerini bıraktı ve onlara uzandı. Bunu yaptığı anda odasının ne kadar soğuk olduğunun farkına vardı. Vücudunu bir ürperti kapladı ve dişlerinin takırdamasına neden oldu.

Kesinlikle soğuktu.

Kaşlarını çatarak sıcaklıkla titreşen pelerine dokundu. Gerçekten de canlı bir vücut ısısı gibi hissetti....

Onun kanından mıydı? Hiçbir fikri yoktu ama bu sıcaklık için minnettardı. Ve şu anda, ona sahip olmak istiyordu. teninden ve pelerinininden başka bir şey.

Elleri titreyerek hızla giyindi. O tuttu güçlerini kullanmaya çalışıyordu, ama koruma tasması fazlasıyla etkiliydi.

Lanet köpekler...

İçinde bulunduğu duruma öfkelenerek çıkmak için kapıyı açtı, sonra sertçe geri çekildi. Koridorda hayatında gördüğü en büyük, en çirkin iblis duruyordu. En az üç metre boyunda, şişkin bir derisi ve iğrenç bir kokusu vardı. nefesini tutmak zorunda kaldı.

Hemen bir adım geri çekildi ve kapıyı çarparak kapattı.

Şeytani kahkahası dışarıda yankılandı.

Delphine gözlerini devirdi. "Nesin sen? Aptal mısın? Tabii ki bir gardiyanları var. 'Sen bir mahkûmsun' cümlesinin hangi kısmını kaçırdın?" diye yüksek sesle kendini azarladı.

Kendini hasta, sinirli ve üzgün hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve buradan diğerlerine yardım etmek için ne yapabileceğini düşündü. Burası Skoti'lerin olduğu yer olmalıydı.

onları alarak. Eğer onların hapisanesini bulabilirse, belki rehineleri serbest bırakabilirdi...

O zaman Jericho'yu kendi tarafına çekmeye odaklanabilirdi. Bu tüm dünyaların en iyisi olurdu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ama bir insan birini nasıl baştan çıkarırdı? Gerçekten hiçbir fikri yoktu. İnsanlarla etkileşimlerinin çoğu rüyalar aracılığıyla gerçekleşiyordu ve erotik bir Skotos olmadığı için onlarla hiçbir zaman cinsel ilişkiye girmemişti. Sadece Skoti'lerle savaşmak ve rüya göreni onların büyüünden kurtarmak için bir savaşçı olarak gitmişti.

Bir insan olarak ...

Bu uzun zaman önceydi. Köyündeki bazı erkekleri takdir ettiğini hatırlasa da, bu duygular sessizleşmişti.

Şimdi duyguları başka bir şeydi. Ham. İncitici. Acı vericiydi.

Ezici.

Onu esir tuttukları için öfke onu yaktı ve birine zarar vermek istiyordu. Neyse ki bunun gerçek bir öfke değil, sadece içindeki abartılı öfke olduğunu anlamıştı. Sakinleşmeli ve mantıklı düşünmeliydi.

Pencere ...

Yanına gitti ve perdeleri geri çekti. Yağmur sessizce cama vuruyordu. Gri gökyüzü uzanıyordu şişmiş ve çirkin bulutlarla sonsuza dek. Kara taşların üzerinde kaynayan ve çarpışan bir denize bakıyordu. Elini pencerenin camına götürdü ama hemen geri çekti. O kadar soğuktu ki içini yaktı.

"Sakin ol," diye fısıldadı, hatırlamaya çalışarak Azmodea hakkında bildiği her şeyi. Dürüst olmak gerekirse, fazla bir şey değildi. Evren yaratıldığında geriye kalan ilkel sızıntı olduğu söyleniyordu. Evrenin geri kalanının güzelliğini bozabileceğinden korkan Kaynak, onu bir daha asla görülmemek üzere dünyanın en derin yerine sürgün etmişti.

Noir ve kız kardeşleri iktidara geldiklerinde ışığı kirletmiş ve buraya yerleşmişlerdi. Saraylarının duvarlarının kırmızıya boyandığı söylenirdi. İşkence ettikleri kurbanların kanları.

Bordo boyaya baktı. Hayır, kurumuş kan değildi. Bu sadece korkutmak için uydurulmuş bir hikayeydi.

Son derece iyi bir iş çıkarıyor.

Kesin şunu! Omurgasından aşağı bir ürperti inmesine rağmen mantıklı biriydi ve panik atak geçirmiyordu. Oda geniş ve özenle oyulmuş mobilyalarla döşenmiş olsa da, sade ambiyansı burayı pek de davetkâr kılmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Jericho'nun dünyada yaşadığı deliği buraya tercih ederdi. En azından o izbe yer sinsi ve buz gibi soğuk değildi. Ürkütücü. Sürekli duvarlardan bir şeyin fırlayıp onu yakalamasını bekliyordu.

Gergin ve keyifsiz bir halde aynanın karşısına geçti ve yakasını çıkarmaya çalıştı.

zaman olacaktı. Hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.
Savaşmamak onun doğasında yoktu.

Ancak birkaç dakika sonra, hayal kırıklığı büyüdü ve bir çürük oluşana kadar onu kapmasına neden oldu.

Bu kadarı da fazla.

"Neredesin Jericho?" Ve en önemlisi, ne yapıyordu?

* * *

Jericho, Azura'nın onu ilk götürdüğü odanın kapısının önünde durakladı. Buraya savaş odası demişti, ki bu çok mantıklıydı. Ama orada dururken göğsünde keskin bir acı hissetti. Nefes almak çok zordu. Düşünmek de.

Aklından görüntüler geçti. Hızlı ve yoğun bir şekilde, kendisini insan aleminde olduğu gibi gördü. Açlığı ve acıyı hissetti.

Eminim şimdi Zeus'a hiç sırt çevirmemiş olmayı diliyorsundur, ha?

O zaman onu öldüren Dolophonos'un adını bilmiyordu ama eğer o piçi bulursa kanında yikanacaktı.

Kılıcının kabzasını kavradı, onu karşısına çıkmaya cüret eden herkesin üzerinde kullanmak için can atıyordu. Kılıcın sıcaklığı onu bir kez daha şaşırttı. Gerçekten de sanki canlıymış gibiydi ve bunun öldürmek için yapılmış bir kılıç olduğunu biliyordu.

Azura ona neden bu kadar değerli bir hediye vermiş olabilirdi ki? O ve Noir gibi yaratıklar aptal değillerdi. Onlar istediler ki Onda bir savaşçıdan daha fazlası vardı. Bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

Ama tam olarak neyin peşindeydiler? Ve neden onlar için bu kadar önemliydi?

Bunu öğrenmek isteyerek kapıyı itip açtı ve Azura'yı odada yalnız buldu.

Kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü. "Bir sorun mu var?"

"Noir nerede?"

Ona dudak büktü. "Biz sana cevap vermiyoruz, aşkım. Sen bizim için savaşıyorsun ve tek yaptığın bu. Yerini asla unutma."

Bunlar onu mutlu edecek doğru kelimeler değildi. Ona gidip kendini becermesini söylememek için elinden gelen tek şey buydu.

Çenesini adamın arkasındaki kapıya doğru salladığında yüz hatları yumuşadı. "Şimdi neden yeni evcil hayvanınızla eğlenmiyorsunuz?"

Ses tonu ve tavrı ona pek uymuyordu. Ama bunu bilmesine izin vermeyecekti... henüz. Yapması gereken birkaç şey vardı.

önce araştırmak istedi. "Buraya getirilen Oneroi'yi görmek istiyorum."

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Neden?"

Ardı arkası kesilmeyen soruları onu kızdırmaya başlamıştı. "Çoğuyla görülecek bir hesabım var."

"Hiç korkmayın. Sizin için yeterince sefil hale getiriliyorlar. Sizi temin ederim ki, şu anki durumlarından çok etkileneceksiniz."

Kadının inkârını sürdürmesi üzerine şüpheleri ön plana çıktı. "Bana benim de bir mahkûm olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ama şunu unutmamalısın ki, senin bize olan sadakatinden emin olmadığımız gibi, bizim de sana olan sadakatimizden emin değiliz. Sen, Noir ve ben şu anda sadece sallantılı bir ittifaka sahibiz. Denenmemiş bir ittifak."

"Yine de bana nadir bulunan bir kılıç mı verdin?"

"Güvenin bir simgesi ve birlikte geleceğimiz için bir umut."

Bu senaryoda doğru olmayan bir şeyler vardı. Her içgüdüğü tetikleydi. Bu kılıçta başka bir şey vardı. Ona söylemediği bir şey. "Neden?"

"Sana söyledim. Seni yanımızda istiyoruz. Bizimle olduğun sürece, istediğin her şey sana verilecektir."

Ve eğer onları memnun etmezse, bunu ona ödetirlerdi. Bu, etrafında ağır bir şekilde asılı duran ifade edilmemiş bir tehditti. Hiç hoşuna gitmeyen bir tehdit. O yoldan geçmiş ve sert bir şekilde düşmüştü.

Ama ona her dileğini vermek isteseydi... "Oneroi'yi görmeyi arzuluyorum."

Güldü. "Israrcı çocuk. Zamanla sana karşı açık olacağız ve istediğini yapabilirsin. Ama henüz değil. Şimdi evcil hayvanına dön. Ya da istersen, seni evcil hayvanına geri götürebilirim. garajına gir ve güçlerini tekrar çıkar."

Ona her şeyi sfinkterine sokmasını söylemek için yanıp tutuşan adam, patronluk taslayan üslubu nedeniyle ona saldırmak istese de ondan uzaklaştı.

Bu intihar olur.

Şimdi dinlen, yönünü bul. Sadece güçlü bir pozisyondayken saldır. Savaşçı kurallarını ezbere biliyordu.

Yine de içindeki dehşet duygusundan kurtulamıyordu.
Burada ciddi bir sorun vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Huzursuz ve mutsuz bir şekilde odasına döndüğünde
Delphine onun için bıraktığı kot pantolonu ve pembe bluzu
giymişti. Ayrıca adamın pelerinini zırhlı bir kalkan gibi
etrafına sarmıştı. Çok az şey biliyordu, öyleydi. Hiçbir şey onu
delip geçemezdi.

Sinirli bir şekilde yatağın üzerine oturdu ve sanki
Birinin gelip ona saldırmasını bekliyordu. Burası
düşünüldüğünde, bu o kadar da ihtimal dışı bir korku değildi.

Yatağın yarısında durdu, ona ne söyleyeceğinden emin
değildi. Boş konuşmalar Olimpos'tan ayrılmadan önce bile
katıldığı bir şey değildi.

Yüzyıllardır kimseyle konuşmamıştı bile.

Özellikle de çekici bir kadına. Ona bakarken bile siki
ihtiyaçtan sertleşmişti. Zeus'un en acımasız cezalarından
biri onu bir yıl boyunca yakmak olmuştu.
Ne zaman bir kadın görse, onunla yalnız kaldığı anda vücudu
yumuşuyordu. Hayal kırıklığı
Seks istemek ve bunu asla yapamamak onu çılgına
çevirmişti. Kendi başının çaresine bile bakamıyordu.

Sadece bu bile Olimposlu tanrının boğazını sıkmak istemesi
için yeterliydi.

Bu yüzden bunu düşünmemeyi bile öğrenmişti. Uzak tutmak
için
bir kadından ve onun kokusundan olabildiğince uzak
durmaya çalışıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse,
Dokunulmayı ve sarılmayı özlemişti. Kollarında çıplak bir
kadının yumuşaklığını özlemişti.

Yine de orada oturuyordu, çok güzeldi.

Çok cazip. Bir dokunuş ...

Ama yapamadı. Tek bildiği, vücudunun ona karşı yumuşayacağıydı. Ve bu onu daha da öfkeliendirdi.

"Aç mısın?" diye hırladı ona.

Kaşlarını çattı. Yüzünde endişe ve korku ifadesi vardı.

Bu ona sormak için yanlış bir şey miydi? Onu yatıştırmak yerine daha da gardını düşürdü. Ya da belki de ses tonuydu. Nasıl

Ona güven vermeli mi?

Birisi gerçekten bir el kitabı yazmalı. Sonra tekrar, rehinelerle iletişim kurmaya çalışan tanrılar muhtemelen Kimsenin yaratmayı düşünemeyeceği kadar nadir

bir şey. "Bu tasmayı üzerimden çıkarmak

istiyorum," dedi, sesi sertti. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın? Güçlerime sahip olmamdan mı korkuyorsun?"

Homurdandı. "Evet, doğru. Bana korkak demen hiçbir işe yaramayacak. İnan bana, sen bu alanda bir amatörsün ve bana çok daha kötöleri söylendi."

Delphine onun sesindeki acı notasını kaçırmadı. saklamaya çalıştı. Adamın hayatına dair gördüklerine bakılırsa, hakarete uğradığından ve daha da uğrayacağından emindi. Ama bu onun tutsağı olduğu ve bundan nefret ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

En önemlisi, onun neden burada olduğunu anlayamıyordu. "Neden onlara katıldın?"

Jericho onun sorusu karşısında durakladı ve en iyi cevabı nasıl verebileceğini düşündü. Kız onun mantığını ya da motivasyonunu anlayabilecek miydi? Sonunda gerçeği biliyordu. Bunu anlayabilmesi için onun yaşadığı cehennemi tecrübe etmesi gerekirdi.

Ellerini kaldırdı ve avuçlarının arasında titreşen parlak bir güç yayı yarattı. Yüzyıllar sonra ilk kez, her şeyi kızartmak için bir tanrı şimşeği yapıp fırlatabiliyordu. O canlandırıcı his... bir daha asla üzerine basılmayacağını bilmek...

Sadece bunun için bile ruhunu, hayatını ve istedikleri her şeyi satabilirdi. Azura'nın teklifine nasıl hayır diyebilirdi ki? Ama bunu Delphine'le paylaşmaya hiç niyeti yoktu. "Seni ilgilendirmez." Ellerini indirdi ve birini kılıcının kabzasına dayadı.

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Noir dünyayı yok edecek."

"Ne olmuş yani? Kurtarmaya değer olduğunu kim söyledi?"

Delphine inatçılığı yüzünden onu sarsmak istedi. Daha önce hiç bu kadar kalın kafalı ve affetmeyen biriyle karşılaşmamıştı. Ne yapmışlardı?

Ona ne yaptın da bu hale geldi? "Herkesi öldürecek ya da köleleştirecek misiniz? Dünyada yok edecekleri o kadar çok güzellik var ki. Bunu nasıl görmezsin?"

Sanki bir çocukmuş gibi onunla alay etti. "Bu sözleri, sadece kendi dünyasında yaşamış biri gibi söylüyorsun. rüyalar. Gerçek dünyanın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını bildiklerinde insanların size neler yapabileceğini. İnsanlar kesinlikle acımasız ve ben Noir'a bunu yıktığı için daha fazla güç diyorum."

"Bazen acımasız olabiliyorlar," diye itiraf etti. "Ama insanların en iyi yanlarını gördüm. Umutlarını ve hayallerini." İşte bu yüzden

İnsanlık için çok mücadele etti.

"Ve ben onların en kötüsünü yaşadım." Adamın gözlerindeki acı onu yaktı.

Ayrıca kendisi ve mantığı hakkında da çok şey açıklıyordu. Ama bu onu doğru yapmıyordu. "Yani yaptığın her şey haklı, öyle mi? Sana kötü davrandılar, sen de kötü davranabilirsin öyle mi?"

Umursamazca omuz silkti. "Bana haklı gibi geliyor."

Uzun bir nefes aldı. Ona ulaşmak için ne yapması gerekiyordu? Yaptığı şeyi anlamasını ve en önemlisi önemsemesini sağlamak için? "Hep böyle acımasız mıydın?"

Jericho onun beklenmedik sorusu karşısında durakladı. Daha önce hiç kimse ona bunu sormamıştı. Hiç kimse. Ve bu onu kendi içine sert bir şekilde bakmaya zorladı.

Kendini hiç sevmemişti. Zeus'a hizmet ederken değil. ve kesinlikle sürgünden sonra değil. Doğduğu andan itibaren, kaderi olan bir tanrıydı. onu zorladı.

Kardeşlerinizi dengeleyin. Efendinize hizmet edin. Sana söyleneni yap. Soru sormak yok. Hayat yok ...

Ve böylece, artık körü körüne itaat edemeyeceği o ana kadar var oldu.

Her şey sona erdi. Doğum, yıkım, ölüm ve yeniden doğuş. Bu evrenin yasasıydı. Kaynağın kanunu. O kimdi ki buna karşı savaşıyordu?

Ama gerçek yine de acıydı. "Evet," dedi, sesi soğuktu. "Ben her zaman bu kadar acıydım."

Yorgun bir nefes verdi. "O zaman senin için çok üzgünüm."

"Olma. Yaşamak hakkında bu kadar az şey bilen birinin merhametine ihtiyacım yok."

Delphine başını salladı. "Bu doğru değil. Ne zaman bir rüyaya adım atsam, hayatı gördüm. Aşkı ve neşeyi en saf halleriyle gördüm. Rüya hali tarafından susturulmuş olsalar bile seyretmesi çok güzeldir."

Kaba bir anlaşmazlık sesi çıkardı. "Bir yan ürün gibi yaşıyorsun."

Bu onun öfkesini daha önce hiç yaşamadığı bir seviyeye çıkardı.
daha önce deneyimledim. "Peki sen görmedin mi? Ben de seni gördüm, biliyorsun. Kimseyle iletişim kurmadın. Giderken onlara hoşça kal bile demedin. Bu nasıl bir yaşam?"

Burun delikleri öfkeyle alevlendi, nefesini içine çekti
Adam öylesine güçlü bir öfkeyle ona doğru ilerlerken kadın kaçmaya çalıştı ama adam onu bir köşeye sıkıştırdı. Ona bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. Adam inanılmaz derecede iriydi. Çok vahşiydi. Ve tek gözü mutlak bir nefretle parlıyordu.

Jericho ona insanlarla neden iletişim kuramadığını tam olarak anlatmak istiyordu. Ona saldırmak ve Zeus'un ona yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordu. Ama orada öylece dururken kadının kokusu tüm vücudunu felç etti.

En kötüsü, öfkesini buharlaştırdı ve sikini o kadar sertleştirdi ki, onu bir çekiç olarak kullanabileceğinden emindi. Kız, nefretinin değil, mantığının odak noktası haline gelmişti.

O ve umutsuzca tatmak istediği yumuşak teni ve narin vücudu...

Bakışları kızın hızlı nefes alış verişiyile aralanan dudaklarına odaklandı. Göründükleri kadar yumuşak mıydılar? Bu dudaklar ona, gençliğinden beri tatmadığı zevki verecek miydi?

lanetlenmiş ve lanetli?

Yüzyıllardır bir kadını öpmemişti.... Nasıl öptüğünü bile hatırlayabiliyor muydu?

Kaltağı öldür ve intikamına devam et. Onu parçalar halinde Zeus'a teslim et. Acı çekmenin nasıl bir his olduğunu öğrensin. Senden aldığını ondan da al.

Ama yapamadı. Kadının sözleri ve öfkesi bile ona zarar vermesi için yeterli değildi. Ve nedenini biliyorsa lanet olsun.

Ela gözlerinde hâlâ o ateş ve neşe vardı... korkmuş olsa bile. Bunu ondan alamazdı.

Hayır, bunu ondan almak istemedi.

Ne yaptığıının farkına bile varmadan, kızın omzundan kalın bir bukile aldı. Saçları inanılmaz derecede yumuşaktı. Parmağının etrafına dolandı, etiyle alay etti. Saçı yüzüne doğru kaldırarak gözlerini kapadı, saçın tatlı kokusunu içine çekti ve ikisi de doyana kadar onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Onu kollarında çırılçıplak hayal ederken siki ihtiyaçla sarsıldı.

Delphine onu izlerken nefes alamıyordu. Bir yanı hâlâ ona saldırmasını bekliyordu. Ama saldırmadı.

Onun yerine saçlarını dudaklarına sürttü. Dudakları onunkilere çok yakındı.

Hiç öpülmemiştir. O ana kadar bunu hiç düşünmemiştir bile. Gerçekte şehvet hissetmediği için bu bir sorun olmamıştır. Şimdi ilk kez vücudunun sıcaklıkla kızardığını hissetti. Kalbinin hızlandığını hissetti. Daha önce hiç yaşamadığı derin bir ağırlık. Ona

dokunmasını istedi....

Onu öpecekmiş gibi başını eğdi. Ama tam dudakları birbirine değecekken, yüzünü onun saçlarına gömdü ve içine çekti.

Ne yapacağından emin olamadan başını avucunun içine aldı ve diğer kolunu ona doladı. Ona bu şekilde sarılmanın ne kadar iyi hissettireceği konusunda hazırlıksızdı. Adam deri ve keskin baharat kokuyordu. Kalın beyaz saçları tüy gibi yumuşaktı ve yüzüne değdiğinde içini ürpertiyordu. Elinin altında dalgalanan kaslarını, sarı saçlarının yumuşaklığını avucunun içinde hissedebiliyordu....

Jericho yüzünü kızın boynunun kıvrımlarına gömdü. Ona yapmak istediği her şeyi hayal etti. Onun tadının ne kadar güzel olacağını hayal etmeye çalıştı. O istedi umutsuzca onu içime çekmek için.

Ellerinin şu anda onun vücudunda olduğunu

hissetmek... Cennet gibiydi.

Ve cehennem gibiydi.

Böyle hissetmek istemiyordu. Bir daha asla zayıf olmak istemiyordu ve kesinlikle başka biri için değil. Sahip olmak Biri onu kontrol ediyordu. En son birine karşı bir şeyler hissetmesine izin verdiğinde her şeyini kaybetmişti.

Saygınlığını bile.

Bu düşünceye sinirlenerek boğazından hırladı ve kendini onun elinden kurtardı. Yumuşaklığa ya da rahatlığa ihtiyacı yoktu. Dokunulmaya ihtiyacı yoktu. Zeus ona bunu öğretmişti. Etrafında kimse olmadan kendi başına yeterince iyi hayatta kalabilirdi.

Bu şekilde daha güçlüydü.

"Benden uzak dur," diye hırladı ona.

Onun sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Üzerime geldin." "Bana baskı yapma, kadın!"

Gözlerini kısmıştı. "Biliyorsun, tüm bu duygu olayı benim için de yeni. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Birbiriyle çelişen şeyler ve senin bana bağırman da pek yardımcı olmuyor... Dostum!"

"Bana sesini yükseltme!"

"Aynen öyle, dostum. Aynen." Ayak parmağına kadar ona bakana kadar tekrar ona yaklaştığını fark etmemişti.

İçindeki öfke onu gerçekten incitiyordu ama onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey ve bunun yarattığı hayal kırıklığı onu bir yere çekilmek istemesine neden oldu. tekrar güvende hissedebilirdi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Jericho usulca söylenen bu sözler karşısında zihinsel bir irkilme yaşadı. Bu, sürgüne gönderildiği ilk yüzyılda o kadar çok yankılanmış bir çığlıktı ki, hâlâ kalbinde sızlayan bir ihtiyaçtı. Kaç kez gözlerini kapatmış ve Nike'ın kahkahalarını hatırlamıştı? Güzelliğini saygı görmek?

Tek istediği yaptıklarını değiştirmek ve onlardan af dileyerek kendisinin de eve dönebilmesiydi.

Ama zamanla, istememeyi öğrendi. Hatırlamamayı öğrendi.

En azından ona yaptıkları gibi onu aşağılamıyor ya da işkence etmiyordu.

"Buraya alışsan iyi olur. Yakında geri dönebileceğın bir evin olmayacak."

Dehşete kapılmıştı. "Kendi anneni mi öldüreceksin?"

Tanrıça Styx söz konusu olduğunda içinde soğukluktan başka bir şey yoktu. "Güçlerimi benden alan ve beni dünyaya salan kişi annemdi. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence annen zalimliği yüzünden dayak yemeli ve muhtemelen Zeus da öyle, ama geri kalanımız ikisi hatalı olduğu için ölmek zorunda kalmamalı."

Evet, ama bu onun öfkesini yatıştırmak için yeterli değildi. Hem de hiç. "İntikam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum. Tek bildiğım insanları nasıl koruyacağım. Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu."

"Çünkü sen akılsız bir otomatsın."

Çenesini kaldırdı. "Başkalarını umursamayan öfkeli bir katil olmaktansa, koruyan akılsız bir otomat olmak daha iyidir. Duygularımın bağılı olması, beni senin akılsız olduğun kadar akılsız yapmaz.

sürgün edilmeden önce Zeus'un cezalarını yerine getirdin. Hephaestus bana sana nasıl yalvardığını anlattı.

Prometheus. Ama sen Hephaistos'un başında durdun ve sonsuza kadar her gün parçalanabilsin diye tanrıyı kayaya zincirledin."

"Ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını görüyorsunuz. İnanın bana, akılsız itaatimin bedelini çok ağır ödedim. Eğer geri dönebilseydim, fırsatım varken kılıcımı Zeus'a saplardım."

Delphine ellerini havaya kaldırdı ve aralarındaki havayı boğdu. "Ama yapmadın. Sen doğru olanı yaptın ve şimdi senden yine doğru olanı yapmanı istiyorum. Bu savaşta bizim tarafımıza katıl.

Kötülüğün dünyayı ele geçirmesine izin vermeyin."

Acı acı güldü. "Farkındasın değil mi?

Hayatımda ne zaman doğru şeyi yaptım ve bunun için lanetlendim? Bu gerçek beni bu deneyimi tekrarlamak için motive etmiyor.

Zeus herhangi bir tanrının benim için ayağa kalkıp kalkmayacağını sorduğunda, hepsi sırtını döndü. Bunu başlatanlar onlar. Hepsi. Şimdi bunu ve onları bitirmeye niyetliyim. Dünya lanetlenmiş."

"Ve olacak," dedi içinde kabaran umutsuz kederle boğulurcasına. "Öyle olacak." Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "O zaman sana ne olacak?"

"Fark eder mi?"

"Sizin için önemli değilse, bir başkası için nasıl önemli olabilir ki?"

Dudağını büktü. "Saçma sapan psikolojinle sözlerimi çarpıtma. Kimse beni sevmiyor. Boo-hoo. Gerçekten umurumda değil. Şimdi izin verirseniz, buluşup eğitmem gereken bir ordu var." Ortadan kayboldu.

Etrafındaki hava temizlenirken Delphine uzun bir nefes verdi. Öfkesi ve acısı o kadar yoğundu ki neredeyse elle tutulur gibiydi.

Ona ulaşmak için ne gerekiyordu?

Bu mümkün müydü?

Ama işin en üzücü yanı, tepkisi için onu biraz bile suçlayamamasıydı. Ona yapılan şey yanlıştı. Affedilemezdi. Onun yerinde olsaydı nasıl tepki verirdi? Bir hayat kurtarmak ve bunun kendi hayatını mahvetmesi ...

Bu değiş tokuş çok adaletsiz görünüyordu.

Ve saat işliyordu. Zaman yakında dolacaktı. Eğer dönüştürülemiyorsa, yok edilmeliydi.... Başka yolu yoktu.

BÖLÜM 4

Jericho bu kez Noir'ı savaş odasında Azura'dan iz yokken buldu. Bordo zırhını giymiş olan ilkel tanrı, bacaklarını masaya dayamış ve ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde sandalyede oturuyordu. Gözleri yarı açıktı, elleri karnının üzerinde dururken parmakları birbirine kenetlenmişti.

Jericho bilmese Noir'ın uyukladığını düşünecekti.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Jericho bu sert sözler karşısında durakladı. Noir sonuna bir hakaret eklememiş olsa da, bu sözler ima edilenden daha fazla bir aşağılamayla söylenmişti.

"Azura bana bir orduya liderlik edeceğimi söyledi. O askerlerle tanışmak isterim."

Noir ona sırtıttı. "Senden ne yapmanı istediğimizi anlıyor musun?"

"Zeus'u öldürün ve Olimposluları aşağı indirin."

Noir'ın yüzü donuk ve soğuktu. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Jericho'nun gözü korkacak biri değildi. Noir'in ikisinden daha güçlü olduğunu bilse de, gerçekten umurunda değildi. "Ben bir Titan'ım ve kardeşlerimi hapsetmek için Zeus'la birlikte savaştım. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu cesur sözlerin arkasında durursan, değerli bir müttefik olacaksın."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

Noir omuz silkti, sonra da sanki konuşma bitmiş gibi esnedi. onu sıktı. "Herkesten şüphe ediyorum. Henüz bozamayacağım ve/veya sahip olamayacağım bir kişi bulamadım. Herkes satılıktır. Mesele sadece doğru fiyatta pazarlık yapmak."

"O zaman daha fazlasını istemeliydim."

Noir güldü. "Evet, öyle yapmalıydın. Seni etkilemenin daha zor olacağını düşünmüştüm, ama o zaman seni hesaba katmamıştım.

Zeus'a karşı muazzam bir nefret." Uzun, tadını çıkararak bir nefes aldı. "Nefret ve intikam kokusunu çok seviyorum. Karışımların en başat olanı."

Jericho aynı fikirde değildi. "Ben şahsen kana karşı böyle hissediyorum. Evrende ölümden korkanların kokusuyla birleştğinde ortaya çıkan kokudan daha güzel bir koku yoktur."

Noir nefesini keskin bir şekilde içine çekti, sanki Jericho'nun tarifinden cinsel heyecan duydum. "Oh, senden hoşlanıyorum. Gerçek akraba ruhları bulmak zordur."

"Beni kimin ve neyin doğurduğunu unuttun."

Noir parmaklarını oynatırken başını salladı. "Hafif tarafta doğanlara acıyorum. Nasıl olduğunu hiç anlamıyorlar baştan çıkarıcı bir zalimlik. Çıgıllıklardan ve merhamet yakarışlarından oluşan müzik. Mmmm. Daha iyisi yok."

Jericho yanındaki kılıcın titrediğini hissettiğine yemin edebilirdi ama bu onaylama mıydı yoksa korku muydu, bilemiyordu.

"Asmodeus!" Noir aniden bağırdı. "Göster kendini."

Noir'ın yanında kara bir bulut oluştu. Yavaş yavaş katılaşarak Jericho'ya uzun boylu bir elfi hatırlatan bir varlığa dönüştü. Keskin yüz hatları günele doğru eğilmişti, ancak

koyu gri gözleri

zalimlikten başka bir şey değildi. Tamamen siyah giyinmiş olan iblis, uğursuz ve duygusuz görünüyordu. "Beni mi çağırdınız, Usta?"

Noir ona soğuk bir bakış attı. "Sana asla efendi demem, sümüklü böcek." Jericho'yu işaret etmek için çenesini salladı. "Bu bizim en yeni müttefikimiz. Onu Zeth'e ve bizim için savaşan diğer Olimposlu köpeklerle göstermeni istiyorum."

Asmodeus gerçek bir dalkavuk edasıyla eğildi. "Başka bir şey var mı, Usta? Botlarınızı yalamak? Kıçınızı silmek?"

Noir onu kabaca itti ama yerinden kalkmadı. "Beni kızdırırsan, solucan, tam tersi olur."

Asmodeus doğrulurken gözleri büyüdü. "Bu arada Üstat, onu Zeth'e götüreceğim." Jericho'nun yanında durakladı. "Benimle gelin Küçük Efendi. Sana göstereceğim yol." İblis kapıya doğru yöneldi.

Ne kadar tuhaf bir yaratık. Noir hiçbir şeye bakmamaya devam ederken Jericho bir süre daha olduğu yerde durakladı.

"Başka bir şey var mı?" Noir yarı gözleri kapalı bir şekilde sordu. Jericho, Noir'in dikkatinden hiçbir şeyin kaçmadığını hissediyordu.

"Sadece merak ediyorum. Dünyaya hükmettiğinizde, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Tadını çıkarın. Kitleler tarafından saygı görmeyeli çok uzun zaman oldu. Yeni bir tat aldığınızda, anlayacaksınız. Ve hatırlayacaksınız. Bizler efendiyiz. Bu bizim türümüz için ana sütü gibi helaldir."

Noir haklıydı. Jericho en son ne zaman birinin ona saygı gösterdiğini hatırlayamıyordu.

genel ahlak. Geçmişinin yıllarını hapishanelerde, zindanlarda ve Zeus'un onu attığı diğerk cehennem deliklerinde kilitli olarak geçirmişti. Hiçbir parçası ihlal edilmeden bırakılmamıştı.

Bu yüzden Olimposluların kanıyla yapış yapış olmak istiyordu. Neden parmaklarından yalamak istiyordu...

Başını kadim güce doğru eğen Jericho döndü ve Asmodeus'u odadan çıkıp parlıyor gibi görünen koridorda takip etti. Ne kadar garip.

"Işık nereden geliyor?" diye sordu iblis.

Asmodeus başını kaldırıp baktı, sonra yürürken tekrar yere baktı. "Buna cevap vermemi istediğınızı sanmıyorum, Küçük Efendi."

"Neden olmasın?"

"Bu seni üzebilir." "O

zaman beni üz."

Asmodeus cevap vermeden önce birkaç saniye daha tereddüt etti. "Bu Cali'nin kanından, tanrıça Kali'nin değil, çünkü kabul edelim, onun kanını akıtmak onu kızdırır ve bu yapılacak akıllıca bir şey değil, çünkü o oldukça lanet Güçlü olduğunu muhtemelen biliyorsunuzdur. Daha ziyade, parmağını bir güle batırdığında ortaya çıkan küçük zararsız Cali iblislerinden geliyor. Şu Cali'ler. Görünüşe göre kanları parlıyor. Kim bilebilirdi ki, değil mi?"

Jericho yukarı bakarken durakladı. Cali'ler insanlığa yardım eden iyiliksever bir iblis ırkıydı. Onlarla hiç savaşmadığı için kanlarının mavi olduğunu ya da parladığını bilmiyordu. Kan tüplerden akarak ona

bir parıltı çubuğu. "Koridoru aydınlatmak için kaç tane gerekiyordu?"

Asmodeus gözle görülür bir şekilde irkildi. "Kanla ilgili sorunu görüyorsunuz, sık sık kuruyor ve bu yüzden sürekli olarak tedarik etmek zorundasınız, ki bu gerçekten bizim yapabileceğimiz bir şey değil. konuşmamız gerektiğini ve neden sorunuza cevap vermemi gerçekten istemediğinizi söyledim. Haklıymışım, ha?"

Jericho'nun midesi, o soğuk havayı düşününce çalkalandı. sırf kanlarını ışık için kullanmak için bir türü öldürmenin acımasızlığı. Öte yandan, insanlar da ateşböceklerini aynı nedenle parçalara ayırıyordu. Zavallı böceğin karnını derilerine sürerek parlamasını sağlayan ve sonra da buna gülen insanların sayısını sayamıyordu.

Aslında temelde aynı prensip olduğunu düşünüyordu.

Jericho Asmodeus'un ardından devam etti. "Burada kaç iblis ve insan köleleştirildi?"

"Köleliği tanımlayın." Asmodeus sözünü

sakındı. "Kendi istekleri dışında

tutuldular."

"İyi tanım." Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Beni mi sayıyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Muhtemelen birkaç milyon... biliyorsunuz bir milyona kadar saymak gerçekten zor, ayrıca sürekli ölüyorlar ve yenileri geliyor. Bir keresinde saymaya çalışmıştım, ama gerçekten iç karartıcıydı, ben de bıraktım. Sürekli ekleme ve çıkarma yapmak. Benim uzmanlık alanım değil, gerçekten."

Bu Jericho'nun iblisin uzmanlık alanının ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Yine de sormamak muhtemelen en iyisiydi. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Bir kez daha saymayı denedim, depresyona girdim ve bıraktım. Akışına bırakmayı daha kolay buluyorum. Kolaylık bezelye."

Jericho kaşlarını çattı. "Bezelye ile kolay mı?"

"Evet," dedi yavaşça, "bu da mutlu bir anı değil. Bundan bahsettiğimi unutalım." Bir kapının önünde durdu. "İşte geldik. Belki de içeri girmeden önce seni uyarmalıyım."

Jericho onun yanından geçip kapıyı açtı.

"Ya da olmayabilir. İçeri dalalım ve şaşıralım, olur mu?"

Jericho bulduğu şey karşısında kesinlikle şaşırmıştı. Her yerde sarhoş Skoti'ler vardı. Bazıları Kama Sutra'nın takdir edeceği sahnelerde sarmaş dolaştı. Bir çiftte duraklamak zorunda kaldı. Yaptıkları şeyi yapmak için gereken esneklik inanılmazdı ...

Kahretsin, ikisinin de daha sonra bir masöre

ihtiyacı olacaktı. Tabii önce bu onları öldürmezse.

Asmodeus, Jericho'nun kolunu çekiştirirken, "Kan sarhoşu olmuşlar," diye açıkladı. "Görünüşe göre zaferlerini daha önce hiç kutlamamışlar. Şahsen bana bir avuç sarhoş öğrenci birliğini hatırlatıyor ama ben ne bilirim ki? Ben sadece Hayvanlar Evi filmini izledim. En azından hiçbiri bir şeymiş gibi davranmıyor. sivilceler." Asmodeus ürperdi.

Jericho başıboş şeytana kaşlarını çattı. "Her zaman bu kadar rastgele misin?"

Kibarca başını salladı. "Çoğunlukla. Noir'ı gerçekten rahatsız ediyor, bu da benim için ek bir bonus. En azından ben kaçabildiğim sürece onu."

Jericho ona sert ve alaycı olmayan bir bakış attı. "Sinirlendirdiğin insanlar listesine beni de ekle."

"Ah." Biraz şaşırmış görünüyordu. "Bunun için testislerimi yakmayacaksın, değil mi?" Jericho onun kuru ve düzgün Belli ki iblisin kalbine çok yakın ve değerli olan bir sorunun teslimi.

"Öyle bir planım yok."

Asmodeus hemen neşelendi. "Güzel. O zaman arkadaş olabiliriz."

Arkadaş mı? İblisin kişiliği göz önüne alındığında, bundan o kadar da emin değildi. Ama Asmodeus oldukça zararsız ve bilgi kaynağı gibi görünüyordu. Belki de onu yanında tutmak o kadar da kötü olmazdı.

Tabii sakinleşebilirse. İblisin ona yaralı bir Jack Russell terrierini hatırlatan bir yanı vardı.

Jericho dikkatini tekrar azgın, kontrolden çıkmış Skoti'ye çevirdi. "Peki onları kim yönetiyor?"

"Şuradaki." Asmodeus bir kanepeyi işaret etti. Erkek Skotos iki yarı çıplak dişiyle sarmaş dolaştı. "Sanırım rüyalarının dışında sahip oldukları duygulara uyum sağlamakta zorlanıyorlar. Her ne olursa olsun, sürekli

John Hughes filminin porno versiyonundaki kaçık gençler gibi."

Jericho kaşlarını çattı. "Popüler kültürden nasıl bu kadar haberdar olabiliyorsun?"

"Hiç bir cehennem deliğinde kapana kısıldınız mı? Psikopatlar tarafından işkence görmediğin zamanlarda yapacak pek bir şey yok. Ayrıca, Molly Ringwald'ı severim. Onda beni gerçekten tahrik eden bir iblis bakışı var. Keşke onu birkaç dakikalığına külotundan çıkarabilsem."

Evet... en azından iblisin deliliği hakkında çok şey açıklıyordu.

Jericho, burada istenmeyen misafirler olduğundan habersiz olan Skotos'un kadının vücudunu öpüşünü izledi. "Baş adam Zeth mi?"

Asmodeus sırttı. "Oooh, birisi sınıfta dikkatini vermiş. Evet. Zeth. Zeth. Seni tanıştırdım ama o da benden hoşlanmıyor. Ve iblislerin kanatlarını koparmayı seven çocuklardan biri olduğu için-"

Jericho ona, "Senin kanatların yok," diye hatırlattı. "Artık yok. Anahtar kelime bu."

Jericho acıyla yüzünü buruşturdu. Hâlâ kendi kanatlarına sahip olup olmadığından emin değildi. Bir insan olarak, kanatları ondan alınmıştı. Ve güçleri geri geldiğinden beri, onları henüz denememişti.

Şu anda bunu düşünmek istemediğinden, bayılmış ya da birbirine dolanmış bedenlerin arasından geçerek Zeth'in de diğerleri kadar sarhoş görüldüğü kanepeye doğru ilerledi.

Jericho boğazını temizleyene kadar kafasını kaldırmadı.

Zeth başını kadının boğazından çekerek ona baktı.

Jericho kaşlarını çatı. Skoti'lerin alametifarikası olan mavi gözler yerine Zeth'in gözleri simsiyahtı. O kadar siyahtı ki, adamın göz bebeklerini bile göremiyordu. O kadar büyümüşler miydi yoksa buna başka bir şey mi sebep olmuştu?

Zeth ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen

kimsin?" "Yeni komutanınız."

Zeth homurdandı. "Bir tane var. Başka birine ihtiyacım yok, o yüzden defol git."

"Çok geç." Jericho odada kaç Skoti olduğuna dair bir fikir edinmek için etrafına bakındı. Görünüşe göre birkaç yüz ve hiçbir ayık görünmüyordu. "Askerlerinizin hepsi burada mı?"

Zeth, kadınlardan birinin boynunu emebilmesi için başını arkaya yasladı. "Bilmiyorum. Belki de."

Jericho kadını Zeth'in üzerinden çekti, sonra onu gömleğinden yakalayıp ayağa kaldırdı. "Odaklan, pislik. Neyin var senin?"

Zeth'in başı arkaya düştü. "Odaklanamıyorum. Çok fazla şey var aşırı duyuşal yüklenme." Zeth, Jericho'nun omzunu sıvazlarken güldü. "Senin biriyle yatman gerek."

Jericho adama bir tokat atmamak için kendini zor tuttu. Ama kontrolünü korumak zordu. "Ayılman gerek. Oneroi ile bu şekilde nasıl savaşılabirsin?"

"Onlarla savaşımamıza gerek yok. Onları dönüştürürüz."

Jericho tiksintiyle onu bıraktı ve Zeth tekrar kanepeye uzandı. Zeth tek kelime etmeden diğer kadının üzerine yuvarlanırken, ilki de sarmaş dolaş olmaya devam edebilmeleri için kendini onun sırtına attı.

Çok saçma.

"Asmodeus!" Jericho şeytanı tekrar çağırdı. Anında ortaya çıktı. "Çaldınız mı, Küçük Efendi?"

"Deimos adında bir tanrıyı arıyorum. O burada mı?"

Asmodeus cevap vermeden önce yüzünü buruşturdu. "Burayı tanımla."

"Asmodeus!"

"Tamam, iyi, bana bağırma. Bana bağırılmasından hoşlanmam. O burada, bu odada değil tabii ki ama bu alemde, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Beni ona götür."

Asmodeus utanarak etrafına bakındı. "Bunu benim mi yapmam gerekiyor?"

"Eğer yapmazsan, kanatlarının kopmasından çok daha acı verici bir şey yaşayacaksın."

Önce ağzı açık kaldı, sonra da ellerini kavradı. "Sen çok kötü bir adamsın."

Jericho'nun bunu ona yapmaya hiç niyeti yoktu ama iblisin bunu bilmesine de izin vermeyecekti. "Ve acı çekmek üzeresin."

"Tamam. Seni alacağım. Ama O Büyük Şeytan gelirse hemen seni suçlarım. Bu benim ateşim değil. Benim hatam değil. Bunu sahiplenmeyeceğim, bir arkadaş için bile. Kendi başınasın, dostum."

Bu sefer Asmodeus yürümedi. Jericho'nun koluna dokundu ve onları karanlık, yanardöner bir çukura taşıdı. Bir inilti ve son ölüm için yakarışlar gibi dayanılmaz pis koku da mekâna sinmişti. Noir buraya kesinlikle ev gibi derdi ama Jericho, intikam arzusuna rağmen, buraya cehennemden başka bir şey diyemezdi.

"Neredeyiz biz?"

Asmodeus elinde bir ışık topu yarattı, böylece zincirlenmiş ve harap olmuş bedenleri görebildiler. her yerde kanıyor. "Noir'ın mutlu yeri. Oynamak istediği varlıkları buraya getiriyor."

"Cezalandırmak."

"Sen diyorsun ki-may-to, ben diyorum ki-mah-to. Deimos'u şimdi görmek ister misin?"

Jericho bu kasvetli yerde mahsur kalan zavallı ruhlarla dertleşmemeye çalıştı. "İşte bu yüzden buradayız."

Asmodeus arkasını işaret etti. "Duvardaki beşinci kurban o. Sanırım. Söylemesi biraz zor, gerçekten. Yeterince dayak yedikten sonra yüz hatları şekil değiştirmeye ve şişmeye başlıyor, o zaman kimin kim olduğunu anlamak çok zor oluyor. Ama onu getirdiklerinde saçında sarı çizgiler vardı. Eğer kan çok fazla keçeleştirmediyse, bu onu bulmanıza yardımcı olabilir."

Jericho, zincirlerle asılı olan insanlara doğru ilerlemeye başlamadan önce ona tiksintili bir bakış attı

duvar boyunca. Asmodeus haklıydı. Kim olduklarını söyleyemiyordu ve bu onu gerçekten rahatsız ediyordu.

Düşman ya da değil, bunlar insandı. Ve ölümün eşiğine gelene kadar işkence görmüşlerdi. Yeterince acı çektikten sonra sonsuza kadar sürecektir şekilde kötüye kullanıldığını, onları sayısız kez düşürüldüğünü aynı şekilde görmekten nefret ediyordu.

Beşincisine ulaştığında, siyah saçların arasındaki sarı çizgileri gördü. Deimos sanki ölmüş gibi asılı duruyordu. Şişmiş gözleri kapalıydı, başı koltuğuna yaslanmıştı. morarmış kolu. Siyah stilize dövme alından çenesine kadar zikzaklar çiziyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı. ve kanlıydı. Kumaştaki yırtıkların arasında Jericho derin kesikleri ve yaraları görebiliyordu.

Noir, şu anda ikizi Phobos'a çok az benzeyen Dolophonos ile harika vakit geçirmiş olmalı.

Jericho önünde durduğu anda Deimos gözlerini açtı ve ona doğru hamle yaptı. acınası bir durum.

Jericho geri adım attı ve neredeyse refleks olarak ona vuracaktı.

Bakışları buluştu ve kilitlendi. Deimos'un hırıltısı onu tanıyınca azaldı. "Cratus?"

Başını eğdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Lanet okumadan önce bakışları Jericho'nun hasar görmemiş bedeninde gezindi. "Hain!"

Kınaması Jericho'nun öfkesini kaynattı. Bu piç kurusu ona böyle bakmaya nasıl cüret ederdi? "İhanete uğradım."

"Siktir git!"

Jericho dudağını büktü. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun kardeşim. Onlarla birlikte bana karşı döndüğün günü hatırlıyor musun?"

"Nasıl yapabildin?"

Bu gülünçtü. "Bu aynı soru Zeus beni yerde tutarken sana baktığımdan ve sen ayaklarının dibindeki yere baktığından beri beni unutmadın." Jericho

Deimos'un başını tuttu ve bakışlarıyla buluşturdu. "Annem sözlerini etime işlerken beni yere yatırdın. Boğazıma dolanan kolunun acısını hâlâ hissedebiliyorum."

"Cezanı hak ettin."

Jericho ona saldırıp acısını daha da arttırmamak için kendini zor tuttu. Deimos şu anda bile nasıl özür dilemezdi? O ne yapmıştı? Ondan önce arkadaşlıklar. Bu yüzden hiçbirine acımıyordu. Onlar da ona acımıyordu.

Hepsinin canı cehenneme.

"Ve sen de seninkini hak ettin," dedi acımasızca. "Öfkelilerin oğlu. Yüzyıllar boyunca annen ve Zeus için kaç kişiye işkence ettin? Şimdi senin yerinde olmak berbat, ha?"

Deimos ona kafa atmaya çalıştı ama Jericho uzaklaştı. "Noir bizi öldürecek."

"Güzel bir ağıt yakmanı sağlayacağım."

Deimos başını salladı. "Bu kadar mı yani? Hiç pişmanlık duymuyor musun?"

Jericho kollarını iki yana açtı ve kayıtsızca omuz silkti. "Bizler geçmişimizin ürünleriyiz. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse

daha iyi, senin için üzüldüyorum."

Deimos alay etti. "Kendini daha da üzgün hissedeceksin. Bu duvarda da asılı. Noir'in bunu sana yapmayacağını bir an bile düşünme. O ihaneti icat eden tanrıdır ve eminim ki burada senin adının kazılı olduğu bir yer vardır."

Jericho onun uyarısına güldü. "Ah, kardeşim, hepiniz bana iyi öğrettiniz. Kendimi bir daha asla o duruma sokmayacağım. İnanın bana. Emrinizdeki Dolophoni'nin ellerinde dersimi aldım. Noir'a bana sırt çevirmesi için bir sebep vermeye niyetim yok. Ben onun emrindeyim. Sonsuza kadar."

"Jericho?"

Bu delikte birinin onun evlatlık ismini bilmesine çok şaşırdı, Jericho sağında asılı duran bir sonraki mahkuma baktı. Duvara. Deimos gibi o da fena halde dövülmüştü. Koyu renk saçları, şişmiş dudakların çarpıttığı bir yüzün ve patlamış kan damarları yüzünden göz akları kıpkırmızı olmuş siyah bir gözün etrafında sallanıyordu.

Onu tanıması tam bir dakikasını aldı. Onu ele veren gözleriydi. Biri koyu kahverengi, diğeri parlak yeşil...

Jaden.

Jaden, iblislerin Noir ya da Azura ile iyilik karşılığında takas yapmak istediklerinde çağırdıkları kişiydi. Jericho, Jaden'in burada onlarla birlikte yaşadığını biliyordu ama komisyoncunun diğer kurbanlarla birlikte kafese tıkmak yerine kendine ait yemyeşil bir yeri olacağını düşünmüştü.

Jericho sersemlemiş bir halde Deimos'u bıraktı ve geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Jaden acı acı güldü. "Kaldığım yerler seni rahatsız mı ediyor? Onlara oldukça alıştım. Yine de parçalanmış cesetlerden başka bir şey görmek değişiklik için iyi olabilir."

Jericho kaşlarını çattı. "Sen Kaynak'a hizmet ediyorsun. Sen de onlardan birisin."

Jaden başını salladı. "Noir ve Azura'ya hizmet ediyorum. Akıllıca bir söz, onları asla kızdırma. Bazı nedenlerden dolayı kendimi durduramıyorum. Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor." Parçalanmış kıyafetlerinin zar zor örttüğü yırtık ve kanlar içindeki bedenine baktı. "Ben de öyle. Ama endişelenme. Eminim sana bana davrandıklarından daha nazik davranacaklardır. Buraya gelmeden çok önce düşmanlıklarını kazanmıştım, buldukları her fırsatta beni deşmeyi sevmelerinin bir nedeni de bu."

Jericho'nun yanından geçip gölgelerin arasında saklanan Asmodeus'u gördü. Elinden gelen ışık boğuk ve zayıftı. Jaden ona seslendi. "Mo, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, geçen sefer de daha iyi görünüyordun. Sana Noir'ı kızdırmamanı söylemiştim. Bir gün beni dinleyeceksin."

"Neden şimdi başlıyorsun?" Jaden sordu.

Asmodeus başını salladı. "Ah, haklısın. O kadar çok kanadım ki, artık pek önemi yok, değil mi?"

Deimos dudağını büktü. "Hepiniz beni hasta ediyorsunuz." Zincirlerini kırmaya çalışır gibi salladı.

Jaden uyumsuz gözlerini Jericho'ya dikerken onu görmezden geldi. "Bu arada, bebeğiniz yaşadı."

Jericho'nun adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun bir bebeği yoktu. "Ne?"

"Yüzyıllar önce kurtardığın çocuk. Sadece boşuna acı çekmediğini bilmeni istedim. Bebek yaşıadı ve sağlıklı bir şekilde büyüdü."

Velet için zorba. "Umurumda mı sanıyorsun?"

Jaden omuz silkti. "Onun için tanrılığından vazgeçtin. Verebileceğini düşünmüştüm."

Jericho'nun kaşları daha da çatıldı. "Kız mı?" İnanılmaz bir şekilde, bebeğin cinsiyetini kontrol etme zahmetine girmeden önce teslim etti. O zamanlar bunun onun için bir önemi yoktu. Tek gördüğü bebeğin gülümsemesi ve sıcak gözleriydi.

Jaden başıyla onayladı. "Oneroi Delphine senin kurtardığın bebek."

Jericho bu haber karşısında şaşkına döndü. Bu sözler onu yakıp kavururken vücudundaki hava soldu. İnançsızlıkla başını salladı.

Olamaz.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Jaden, sesi derin ve emindi. "Onu gördüğün anda annesine ne kadar benzediğini fark ettin."

Yine de inanmayı reddetti. İhtimaller neydi ki? "Bana yalan söylüyorsun."

"Neden

söyleyeyim ki?"

"Herkes yalan

söyler." "Ben

söylemem."

Jericho kendini daha da ihanete uğramış hissederken yüzünü buruşturdu. Yine de bunu düşünürken Jaden'ın yalan söylemediğini biliyordu.
Bir şekilde bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Delphine'i kurtarmıştı....

Odasında bekleyen kadın, uğruna hayatı dışında her şeyini verdiği kişiydi.

Öfke içini parçaladı. Oh, bu zengin bir ironiydi.

Ve ona, tahsil etmeye niyetli olduğundan daha fazla bir borcu vardı. Bu gün sona ermeden önce, onun postundan tatmin olacaktı.

BÖLÜM 5

Öfkesi tepesine binen Jericho hışımla odasına döndü. Sonra Delphine'i yatağında, kanlı pelerininin altında uyurken bulduğunda anında hareketsiz kaldı. Yüz hatları solgundu, sarı saçları elini dokunmak için kaşındıran yumuşak, karışık bir dağınıklıkla etrafına dökülüyordu.

Kulaklarını garip bir şekilde okşayan ve içini ısıtan hafif horlamaları vardı.

Bu yüzden, onun hatası olmayan bir şey için ona bağışlamak yerine, odayı geçip yanına diz çöktü. Onu o tatlı, mutlu bebekle bağdaştırmak zordu.

Küçük parmaklarını onunkilere doladı ve öyle sıkı tuttu ki, daha önce hiçbir şey dokunmamışken ona dokundu.

Şimdi kızın gözlerinin onu neden duraksattığını biliyordu.

Ona şimdi dokundukları gibi o zaman da dokunmuşlardı. Ama neden? Onu sakinleştiren şey neydi? Aklı başında kim bir yabancıyı kurtarmak için tüm hayatını ve geleceğini mahvederdi?

Kabul, annesini tanıyordu ama iyi tanı mıyordu. Aslında birbirlerini tanı mıyorlardı. Leta'nın adını biliyordu. Onun bir rüya tanrısı olduğunu. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ötesini hiç umursamamıştı. Leta Zeus'u hiç üzmediğinden ve

Onunla aynı çevrelerde çalıştığından, dost olmaları için hiçbir neden yoktu.

Yine de dünyalarının şiddetle çarpıştığı o gece, ikisi de her şeyini kaybetmişti.

Oneroi'lerden birinin gördüğü bir rüya üzerine öfkelenen Zeus, tüm rüya tanrılarının bir araya toplanmasını istemişti.

Ceza. Leta gibi insanlarla evli olanlar, eşlerini ve doğurdukları çocukları öldürüldü. Zeus, kendisine bir daha zarar verebilecek hiç kimsenin hayatta kalmamasını istemişti.

Sonra Oneroi'ye işkence edilmiş ve duyguları sonsuza dek ellerinden alınmıştı. Zeus, eğer duyguları olmazsa, her ne sebeple olursa olsun bir daha kimsenin rüyalarında oynamak zorunda hissetmeyeceklerini düşündü.

Fark etmediği şey, rüyalarda uyuyan kişinin duygularını yönlendirebildikleriydi. Öyle ki bazı Oneroi'ler buna bağımlı hale gelebilirdi, çünkü bu Boşluk dışında bir şey hissedebilmelerinin tek yolu.

Böylece Skoti doğmuş oldu. Sonra Oneroi'nin görevi, Zeus'un emri altında hiçbirinin bir daha acı çekmemesi için kardeşlerini denetlemek ya da öldürmek oldu.

Bu kısır döngünün bir parçası olan Jericho, Leta'ya bile zarar vermişti.

Dolophoni ve Oneroi'nin ona verdiği zarardan daha kötüsünü verdiler. Onu sadece öldürmüşlerdi. Leta'nın en sevdiği şeyi almıştı.

Kocası ve kızı.

Leta'nın çaresiz çığlıkları hâlâ anılarında yankılanıyordu. Boğulurcasına çığlık atmıştı ve bunun için onu suçlayamazdı. Ondan aldıkları göz önüne alındığında.

Belki de geçmiş yüzyıllar her şeye rağmen haklıydı. Ne ona yaptıkları affedilemezdi. En azından kızını kurtardığını bilmesini sağlayabilirdi.

Ama her şey o kadar hızlı olmuştu ki, yeterli zaman yoktu. Biri onun ne yaptığını bilseydi, Delphine'i anında öldüreceklerinden bahsetmiyorum bile.

Yine de buradaydı... hayattaydı. Çünkü onu saklamış ve tek kelime bile etmemişti.

Jaden haklıydı. Çektiği acılar boşa gitmemişti. Büyümüş ve güzelleşmişti.

Elini Delphine'in sıcak yanağına koyarak başını kaldırdı. Dinlenen yüz hatlarını incelemek için başını kaldırdı. Annesine çok benziyordu. Yine de çok farklıydı. Sarı saçları yüz hatlarını daha yumuşak yapıyordu. Davetkâr.

Parmak uçlarının altındaki teninin yumuşaklığı karşısında kalp atışları hızlandı. Sayısız yüzyıldır bir kadına gerçekten dokunmamıştı.

Elini kızın yanağından saçlarına doğru götürdü. Onun bir parçası onu o kadar çok öpmek istiyordu ki bunu yapmaktan nasıl alıkoyduğundan bile emin değildi. Belki de uyuduğu için ve bulmuş gibi görüldüğü huzuru bozmak istemediğinden.

Rüya mı görüyordu?

Oneroi rüyasında ne görürdü? Eskiden rüyalarında savaş görürdü. Bildiği kadarıyla, rüya aleminde hiç huzur bulmamıştı. Ölümsüz bir tanrı olarak vahşi ve acımasızdı. Rüyaları gerçekliğini yansıtıyordu.

Bir erkek olarak, geceleri ceset olarak geçirdiğinden beri hiç rüya görmemişti. Hayır, bu doğru değildi, bilinci yerindeyken rüya görürdü. Ve o rüyalarda, huzurlu cennetlere kaçardı. Sakin bir sahile. Ormanda bir kulübe. Çölde yalnız bir tapınak. Dünyadan izole edilmiş yerler. Kimse onu küçük ya da değersiz hissettiremezdi. Kimsenin onu öldüremeyeceği ya da herhangi bir şekilde incitemeyeceği bir yer.

Eski gücüne kavuştuğu ve kimsenin ona dokunamadığı bir yerde...

Sonunda o da oradaydı. Gücü vardı. O vardı haysiyet. Hepsinden önemlisi, yatağında güzel bir kadın vardı... Ona her şeye mal olan kadın.

Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Hayatının bedelinin hayal edebileceğinden çok daha fazla acıyla ödendiğini bilmeden büyümüştü.

Elini saçlarında sıktı, bunun için onu incitmek istiyordu. Ama bunun onun suçu olmadığını biliyordu. O masum bir çocuktı.

Hayatını mahvetmek kendi kararıydı. Zeus'un emrettiği gibi onu öldürebilirdi ve her şey yoluna girebilirdi.

Onun için.

"Fedakârlığıma değdin mi?" diye fısıldadı.

Sanki sözleri ona ulaşmış gibi gözleri irkilerek açıldı. Onu görür görmez yüksek sesli bir nefesle sıçradı. Elini çekmeye çalıştı ama saçları parmaklarına dolanmıştı. Hareketleri onu çekerken inledi.

"Özür dilerim," dedi, onu inciten onun değil, kendi davranışları olduğu için neden rahatsız ettiğini merak ediyordu.

"Ne yapıyordun?" diye suçladı. "Hiçbir şey."

Delphine onun asık suratlı, öfkeli ses tonuna kaşlarını çattı. Adamın tavrı ona eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuğu hatırlattı. Başındaki ağrıyan yeri ovuşturarak kendi öfkesini bastırdı. "Nereye gidip duruyorsun?"

"Deimos'u görmeye gittim."

İçinden bir heyecan ürpertisi geçerken doğruldu. "M'Adoc'u gördün mü? Yaşıyor mu?"

Jericho bu bariz ilgi ve özen karşısında kıskançlık duydu. Rüya Tanrıları'nın lideri için yaptığı. M'Adoc onun için hiç kurban vermemişti. "Hayır, onu görmedim."

Ezilmiş görünüyordu ve bu, hissetmek istediği memnuniyeti öldürdü. "Deimos iyi mi?"

Bu bir görüş meselesiydi. Kişisel olarak, Tanrı'nın orada olduğunu hiç düşünmemişti ama bu ayrı bir tartışmaydı. "Daha iyi göründüğünü görmüştüm. Noir onu oldukça iyi oymuş olsa da hâlâ hayatta."

"Ve sanırım bu seni mutlu etti."

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Onu kendim dövmek istememe rağmen, kimseye işkence yapıldığını görmekten hoşlanmıyorum."

"Prometheus bile mi?"

Ona hırladı. "Neden beni kışkırtıyorsun?"

Delphine onun sorusu karşısında durakladı. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. İnsanların peşinden gitmek onun doğasında yoktu. Yine de adam yaklaştığı anda onun şahdamarını istedi. Bu onun karakterine hiç uymuyordu. "Beni rahatsız ediyorsun."

"Seni kızdırıyor muyum?"

Başını salladı. "İnsanları kurtaracak güce sahipsin ama Noir için savaşmaya niyetlisin. Bu beni rahatsız ediyor."

Onun sözleri karşısında homurdandı. "Bana nasıl savaşacağımı zaten göstermiş olan bir tanrı için neden savaşmam gerektiğine dair gerçek, somut bir neden söyle."

bana çok az saygı duyuyor. Binlerce yılını bana saldırarak geçirmiş koca bir panteon için."

"Yapılacak en doğru şey bu." Bu ona bile saçma gelmişti.

Tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, mantıklı olmadığını kabul ediyorum ama en iyi sebep bu. Sen iyi bir adamsın. Bunu biliyorum."

Kılıcını şifonyerin üzerine koymak için hareket ederken acı acı güldü. Eli, kılıcı bırakmaya korkuyormuş gibi kınında duruyordu. Ve bu açıdan bakınca, çok güzel bir kaslı sırtının güzel bir görüntüsü. Uzun boylu ve yakışıklıydı, bir kadının nefesini kolayca kesebilir ve kalbinin hızla çarpmasına neden olabilirdi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi

basitçe. "Öğrenmeye hazırım."

Yine öfkeyle ona döndü. "Ne oyunu oynamaya çalışıyorsun?"

Yatağa doğru geri çekildi. Ondan korkmuyordu ama istemediği halde onu kızdırmaya devam ettiği için endişeliydi. "Oyun yok Jericho. Ben buradayım. Senin tutsağınım.

Azura beni sana çıplak verdi ve bana saldırmak ya da canımı yakmak yerine," dedi ve hâlâ üzerine örtülü olan pelerinin bir köşesini kaldırdı, "beni örtündürdün. Bunlar doğuştan zalim olan birinin davranışları değil. Bence içinde bundan çok daha fazla iyilik var." Bunun üzerine bahse girmeye hazırdı. "Beni neden örtbas ettin?"

Jericho dişlerini sıktı. Çünkü hiç kimse böyle utanırdı. Kişisel deneyimlerinden biliyordu. Ama o

bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Onun söz konusu olduğunda zayıf olduğunu bilmesini istemiyordu. Bunu ona karşı kullanabilirdi ve tanrıların hayatıyla oynamasından bıkmıştı. Bir daha hiç kimse onun üzerinde kontrol sahibi olamayacaktı.

"Asmodeus?" diye seslendi.

İblis ortaya çıkana kadar bekledi.

"Çaldınız mı, ey kötü Küçük Efendi?"

"Ben acıktım. Burada nerede yemek bulabiliriz?"

Asmodeus'un gözleri Jericho'nun bunu sorduğu için bile delirdiğini düşünmüş gibi açıldı. "Doğrusu, bu diyarda yemek yemeyi tavsiye etmiyorum. Yani, istersen yiyebilirsin ama..."

"Ama ne?" Jericho, Asmodeus durmuş gibi göründükten sonra sordu.

Ellerini birbirine doladı. "Yemek kokusuyla motive olan bazı iblislerimiz var. Kokusunu aldıklarında oldukça şiddet eğilimi gösterirler. Ben şahsen hiçbir şey yerken yakalanmazdım çünkü sonunda ölürdüm. Olmayabilir de. Ama yine de onlarla savaşmak zorunda kalırsınız ve bazıları oldukça çirkin ve gerçekten çok kötü kokulu olduğu için iştahınızı kaçırabilir. Belki de bozmaz. Noir'inkini bozmuyor. Bence bu onu daha da acıktırıyor, özellikle de onların bağırsaklarını deştiğinde. İğrenç ama gerçek."

Asmodeus Delphine'e baktı ve gözleri bu kez takdir ve ilgiyle tekrar büyüdü. "Oh, merhaba güzelim, tanışmamıştık." Ona büyüleyici bir gülümseme fırlatırken şefkatle elini öptü. "Asmodeus, iblis extraordinaire, hizmetinizdeyim. İhtiyacınız olabilecek her türlü hizmet,

özellikle de çıplaklık ve vücut parçalarının diğer insanların vücut parçalarıyla birleşmesini içerenler."

"Asmodeus!" Jericho tersledi. "Onu görmüyorsun, beni duyuyor musun?"

Sanki kendisine elektrik çarpmış gibi geriye sıçradı. "Tamamen kör, Küçük Usta. İşitme duyusu sağlam." Mobilyaları yoklarmış gibi ellerini uzattı. "Burada ikimizden başka kimse var mı? Yok mu? Güzel. Küçük Efendi'nin benim için tercihen acı verici olmayan başka bir görevi yoksa şimdi gidiyorum."

"Gidebilirsiniz."

"Cool beaners." Asmodeus ortadan kayboldu.

Delphine kaşlarını çatarak Jericho'ya baktı. "Haklı değil, değil mi?"

"Evet, sanırım Noir onun kafasına çok fazla ve çok sert bir şekilde vurmuş olabilir." Onunla yüzleşti. "Bir şeyler yemek için bana katılmak ister misin?"

"İblislerin iç organlarını içermediği sürece ikna olabilirim."

"İblis bağırsakları da bana çekici gelmiyor. Zeus'un ki başka bir mesele."

Bu düşünce karşısında burnunu kırıştırdı. "Ew."

Elini ona doğru uzattı.

Delphine, M'Adoc ve Deimos'a ulaşmanın bir yolunu bulmak yerine bunu yapması gerekip gerekmediğini düşünerek tereddüt etti ama Jericho olmadan onlara yaklaşılamazdı. Belki yemek onu daha iyi, daha dostane bir ruh haline sokabilirdi.

Daha iyi bir yargıya karşı, onun elini kendi elinin içine aldı.

O bunu yapar yapmaz, onları New Orleans'a, Exchange Place'deki küçük ve karanlık bir sokağa ışınladı. Akşamın erken saatleri gibi görünüyordu ama kesin bir şey söylemek zordu çünkü dünyada zaman diğer âlemlerdekinden farklı ilerliyordu. Azmodea'da on beş dakika gibi görünen bir süre dünyada bir yıl olabilirdi. Biraz abartılı oldu ama ...

Kapanmış ve tahtaları sökülmüş dükkânların bulunduğu ıssız sokağa baktı. Seçmek için ne tuhaf bir yerdi. Ne beklediğini bilmiyordu ama burası değildi.

"Burada ne işimiz var?"

Sokağa çıkmadan önce kıyafetlerini bir kot pantolon, siyah bir gömlek ve koyu renk saçlarıyla değiştirdi. "Yemeğe gidiyorum. Ne? Alzheimer'ın mı var?"

Kadın gözlerini ona dikti. "Hayır, ama buralarda bir restoran göremiyorum."

Ona "duh" der gibi baktı. "Bizi restoranın içine koyarsam insanlar çılgın atıp çıldırabilir. Bahsetmiyorum bile, bir Web kamerası var, bu da içeride puflamayı daha da zorlaştırıyor.

Lanet olası modern insanlar ve onların büyücü aletleri," dedi alaycı bir tavırla. "Bir tavuğu öldürüp kızartabildiğimiz günleri özlüyorum, ha?"

Gözlerini devirdi. "Gerçekten bir pislik olmaktan kendini alamıyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen yapabilirim, ama bu çabaya değmez. Tanrı korusun, benden gerçekten hoşlanabilirsin. O zaman nerede olurduk?"

"Hiçbir fikrim yok ama riske girmeye istekli olabilirim."

Gözleri karardı. "İçimde ne olduğunu asla görmek istemezsin Delphine. Hiç hoş değil."

Delphine uzanıp göz bandının altından çıkan yara izine dokundu.

Elini sert bir şekilde kavradı. "Bana dokunabileceğini söylemedim."

"Hayır, yapmadın. Üzgünüm." Elini onun elinden çekti ve adamın sert adımlarla caddeye ve Acme Oyster House adlı restorana doğru yürümesini izledi.

Delphine, kardeşleri acı çekerken yemek yemenin suçluluğuyla kalbi ağırlaşmış olsa da onu takip etti.

Onu kazanırsan onları kurtarabilirsin. Başka ne yapabilirdi ki? Tanrı güçlerinden yoksun olduğu sürece onun merhametine kalmıştı.

Yaşadığı her şeyin gerçek dehşetini nihayet anladığında yüzünü buruşturdu. Neredeyse tüm hayatı boyunca onun bir parçası olan güçlerden yoksun olmak çok zordu. Başkalarının merhametine kalmak. O buna nasıl dayanmıştı?

Dünya böyle korkunçtu. Ve bu ona bu yerde yaşayan insanlar için yepyeni bir takdir kazandırdı. Özellikle de çok daha güçlü varlıkların avı oldukları için.

Hostes menüleri alırken kapıda durakladı ve etrafta toplanan insanlara baktı. Jericho'nun bir tanrı ve kendisinin de onun tutsağı olduğunu bilmeyen insanlar...

Ev sahibesi onları sokağa bakan pencerenin önündeki bir masaya oturttu. Televizyonlar olmasına rağmen

çalarken ve insanlar konuşurken, sadece birkaç metre ötedeki Bourbon Caddesi'nden gelen müziği hâlâ duyabiliyordu.

Deimos ve diğerlerinin Noir'ın onlar için kullandığı hücrede değil de burada olmalarını ne kadar isterdi.

"Bir sorun mu var?" Jericho sordu.

Ona baktı ve içini çekti. "Arkadaşlarım için endişeleniyorum. Noir onlara işkence ederken yemek yemek yanlış görünüyor."

Jericho menüyü bırakıp ona sert bir bakış attı. "Her şeyden önce, çok acıkmamı istemezsin. Asla. Ben normalden bile daha kötü bir piçim ve yüzyıllardır açlıktan ölüyorum, mecbur olmadığım halde kendimi tekrar mahrum bırakacak değilim. İkincisi, sana arkadaşların hakkında bir şey söyleyeyim. Deimos beni damgalanırken tuttu ve sonra beni hiçbir şeyimin olmadığı insan diyarına götürdü. Kıyafet yok, para yok. Bana ait diyebileceğim tek bir şey bile yoktu. Bu yüzden açlıktan ölüyordum."

Adamın anlattıkları karşısında irkildi.

Ama ona hiç merhamet etmedi. "Yüz yıl sonra, M'Ordant"-onun akıl hocası olan Oneroi liderlerinden biri-"beni bir Sparta esir kampına attı ve komutana halklarına ihanet ettiğimi söyledi. Spartalıların kendilerine ihanet ettiğini düşündükleri insanlara ne yaptıklarını bilmek istemezsin. D'Alerian"-M'Adoc'la birlikte mürettebatı tamamlayan üçüncü lider-"beni on beşinci yüzyılda bir Türk hapishanesine attırdı ve orada kazığa oturtuldum. üç hafta boyunca işkence gördü." Yüzü soğukkanlıydı ama gözlerindeki acı dayanılmazdı. "Bu yüzden şu anda onlar için üzülmede zorlanıyorsam beni mazur görün. En azından kimse kışlarına sivri bir çivi sokmuyor."

Geçmişinin dehşeti karşısında midesi büzüştü. "Kazığa mı oturtuldun?"

Yüz ifadesi yontulmuş taşa dönüştü. "Kazığa oturtmanın en kötü yanı ne biliyor musun? Hemen ölmezsiniz. Çivi vücudunuzda yavaşça ilerlerken ve önemli bir organınızı delip geçene kadar kanamaya ve acı çekmeye devam edersiniz. Taptığınız tanrılara bunun nasıl bir his olduğunu asla bilmemeniz için dua edin."

Ama o yaptı.

İçini dolduran duygularla baş edemeyerek başka tarafa baktı. Bunu kendilerinden birine nasıl yapabilmişlerdi? Sonra tekrar, başkalarına karşı daha da acımasız olmuşlardı.

önemsiz nedenler. Bu yüzden hepsinin ortak radarından uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Boğazı düğümlendi, bir damla gözyaşının yanağından

aşağı süzüldüğünü hissetti. Jericho mum ışığındaki

parıltıyı görünce donakaldı.

Hiç düşünmeden uzanıp onun ıslak yanağına dokundu.

"Gözyaşları mı?"

Adamın elini kenara itti ve yanağını sildi. "Sana yapılanlar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Gözyaşl

arı...

Onun

için.

Daha önce hiç kimse onun için ağlamamıştı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, ela yeşili gözleri henüz düşmemiş olanlardan parlıyordu. İçinde bir şeyler acı bir

şekilde kırıldı. O
ona acı hissettirdi. Bu nasıl olabilir?

Hayır, bu mümkün değildi. Bu onu zayıflatmak için yapılmış başka bir numaraydı. Onu mahvetmek.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Ne yapıyorsun?"

Sorusu karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Hiçbir şey. Burada oturuyorum."

Eliyle onun bileğini kavradı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Nasıl oynuyorum?"

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Yemin ederim beni kendi tarafına çekmeye çalışırsan seni öldürürüm. Ve beni etkilemek için sahte gözyaşlarından çok daha fazlası gerekecek."

Elini adamın elinden çekip aldı. "Sana yapılan muamele için kimsenin üzölmeyeceğini düşünerek kadar alaycı mısın gerçekten?"

Cevap vermedi.

Delphine ona ve onun merhamet duygusunu anlayamamasına hayret ediyordu. Tanrılar aşkına, sahip olduğu duygu yoksunluğuyla kendisinin de bir Oneroi olması gerekirdi. "İyi o zaman. Kaldırabileceğin tek şey bu olduğuna göre tam bir sürtük olacağım." Menüsünü çevirerek açtı ve okumaya başladı.

Jericho kızgın ve kırgın olmak istiyordu, ancak bir şekilde ...

Yanlış.

Aslında bir özrü ısırarak geri çevirmek zorunda kaldı.

Ne için? Gerçeğı söylemişti. Onu zayıflatmak için tasarlanmış sahte duygular istemiyordu.

Ya öyle değillerse?

Ya dürüst davranıyorsa ve onlar gerçekse?

Oraya gitme, aptal. Sen daha iyi bilirsin. Seni doğuran kişi sana acıyamaz ya da merhamet edemez. Bir yabancı nasıl hissedebilir ki?

Bu doğruydı. Adam onun için bir hiçti ve kadın da...

Adamın acı çekme sebebiydi.

Menüye bir göz attı, sonra tekrar ona baktı. Okurken kaşları çatılmıştı ve bir tutam sarı saç gözlerine düşmüştü. Bakışları tamamen yemeğe odaklanmıştı. Anlayamadığı bir nedenden ötürü, o başıboş saç tutamını düzeltme isteği duydu.

Neyim var benim?

"Nasıl büyüdü sen?" diye sordu kendini durduramadan.

Kaşlarını çatması alnında derin bir iz bıraktı. "Pardon?"

"Ailen. Nasıl insanlardı?"

Delphine ona bunun kendisini ilgilendirmedğini söylemeye bağıladı ama adamın gözlerindeki samimiyet onu bundan alıkoydu. Adam sanki gerçekten merak ediyordu ve onu tekrar kızdırmak istemiyordu. Aslında onların daha sakin tartışmalarını seviyordu. Az sayıda olsalar da.

"Gerçek babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum." Bu konu hakkında daha önce hiç konuşmamıştı. Çoğunlukla kimse sormadığı ya da umursamadığı için. "Arikos babamın

Annemi uykusunda baştan çıkaran Skoti." Ve bir yanı hâlâ, aralarına katıldığında onu sahiplenmek için öne çıkmasını diliyordu. Bu onun insani tarafıydı. En azından gizemli yaratıcısının yüzünü görmek istiyordu. Binlercesinden hangisinin ona babalık ettiğini bilmek güzel olurdu.

Ama bunun üzerinde durmak istemedi. "Annem bir nazik bir kadın. Çok güzel." Annesinin yüzünün güzelliğini ve dokunuşunun şefkatini hatırlayınca dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Bir kez olsun kimseye sesini yükseltmemiş olan annesini gerçekten çok sevmişti. Bu, annesinin insanlara karşı çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece bunu Delphine'in her zaman hayranlık duyduğu sakin ve tatlı bir şekilde yapardı.

"Eskiden çok güzel ballı kekler yapardı. sen daha onları yutamadan eriyip giderlerdi." Annesinin artık yanında olmadığı gerçeğinden dolayı hâlâ acı çeken kalbinin bir parçası boğazını sıkarken gözlerini kapattı. "Bir keresinde ona onları böyle yapmak için özel numarasının ne olduğunu sormuştum. Bana, onlara kattığı şeyin bana duyduğu sevgi olduğunu söylemişti." Delphine bu düşünce karşısında gözlerini kırptırdı.

Yıllardır görmediği bir kadını hala nasıl özleyebilir? Yüzyıllar mı? Yine de her zaman annesini ve annesinin iyi kalpli ve nazik ruhunu özleyen bir parçası olacaktı.

"Üvey baban var mıydı?"

Başını salladı. "O iyi bir adamdı. Bir demirciydi. Çalışırken ona içki götürürdüm, o da beni eğlendirmek için komik hikâyeler uydururdu." Hatta küçük bir kızken onun için yaptığı ve üzerinde

onun demirci işareti. Onu Kaybolan Ada'daki odasında küçük bir kutuda saklıyordu. Susturulmuş duygularla bile Onları çok seviyordu ve bu ondan çok onları anlatıyordu. Ona hissettirdiklerini hissettirebildikleri gerçeği ...

Bir parçası, daha önce böyle bir şeye sahip olmadığı için üzgündü.
Karşılığında hak ettikleri tüm sevgiyi vermek için tamamen insani bir kalp.

Jericho kızın hüznünlü yüzünden gözlerini kaçırdı, keşke onunla ilişki kurabilseydi. Ama anlattığı dünya onun çocukluğuna hiç benzemiyordu. Anne ve babası nadiren nazik davranırdı ve ikisi de acımasızca kavga ederdi.

"Peki ya kardeşler? Senin hiç kardeşin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bendim. Sanırım bu yüzden benim üzerime titriyorlardı."

"Peki sana iyi davrandılar mı?"

Delphine şüpheyile kaşlarını çatı. Onu suçladığından değil. Meraklı davranıyordu ama onun için doğru olanı yapıp yapmadığını bilmek zorundaydı. Lütfen bana sebepsiz yere acı çekmediğimi söyle.... O onu daha fazla acıdan kurtardığını duymaya ihtiyacı vardı, ama bunun onun için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Tek bildiğı, eğer kız zarar görseydi bir parçasının öleceğıydi. herhangi bir şekilde.

"Neden umursuyorsun?" diye

sordu. "Merak ediyorum."

Yine de ela gözlerinde ağır bir şüphe vardı. Kadın gerçek bir neden istiyordu ama adam bunu ona veremezdi. "Evet, bana karşı çok naziktiler. Fakir olmamıza rağmen, hiçbir zaman

hiçbir şey için. Sanırım daha fazla çocuk sahibi olamadıkları için tüm sevgilerini bana yönelttiler."

Jericho bunun kalbini neden hafiflettiğini bilmiyordu ama hafifletmişti. Ailesi için iyi bir seçim yapmıştı.

Güzel.

Suyundan bir yudum aldı. "Peki ya sen? Ailenle iyi bir ilişkin var mıydı?"

Kendini durduramadan homurdandı. Ama gerçeği neden saklasındı ki? Sanki tüm Olimpos onun nasıl bir ailesi olduğunu bilmiyor değildi. "Annem nefret tanrıçası, babam da savaş tanrısı. Kız kardeşlerim güç ve zafer tanrıçaları, erkek kardeşim ise rekabet. Bu kişiliklerin sakin ve huzurlu bir eve uygun olmadığını söyleyelim. Ne zaman bir şeyler Zelos herkesi karıştırmak ve birbirimizin boğazına sarılmamızı sağlamak için oradaydı."

Ve bunlar güzel anılardı. Babası çocukluğunu onları "daha güçlü" yapmakla geçirmişti. Annesi onları nefretle doldurmuştu çünkü onun sözleriyle, "Aşk vefasızdır ve size ihanet eder. Ama nefret sonsuza dek sürer. Sana güç verir ve seni asla soğuk bırakmaz."

Zeus da dahil olmak üzere diğer tanrıların annesi üzerine yemin etmeleri ve daha sonra onun gazabından korktukları için bu yeminleri bozmaktan korkmaları, annesinin "narin" kişiliği hakkında hemen hemen her şeyi anlatıyordu.

Çocuğunu yatağa yatırma fikri, onu bir lav çukuruna atmak ve neredeyse boğulmasını izlemektir.

"Bunu neden yaptın?"

"Kendi gücünüzle tanınacaksınız. Yardım için asla bir başkasına güvenemezsiniz. Herkes kendi çabasıyla batar ya da yüzer. Bunu asla unutmayın."

"Lav çukurunda mı?"

Cevabı sert bir ters vuruş olarak gelmişti. "Ayakta duracaksın. Savaşacaksın ve beni asla utandırmayacaksın."

Evet.

Çocukluğu gerçekten de harika geçmişti.

Delphine saman paketini elinde evirip çevirirken başını salladı. "Kardeşin Zelos'la bir kez karşılaşmıştım. Tam bir pislikti."

"Hiçbir fikrin yok." O adi piçle birlikte büyümeyi denemeliydi.

Garson kız siparişlerini almak için döndüğünde Jericho durakladı.

Sıra ona geldiğinde Delphine tereddüt etti. Menüye kararsızca baktı. "Ne yiyeceğimi bilmiyorum."

Jericho sandalyesinde arkasına yaslandı. "Karışık olanı dene. İçinde her şeyden biraz var. Eğer beğenmezseniz, her zaman sipariş verebilirsiniz. başka bir şey."

"Tamam." Siparişini verdi ve menüyü garsona uzattı. "Burada sık sık yemek yer misin?" diye sordu tekrar yalnız kaldıklarında.

Pencereden dışarı, içeri girmek ve oturmak için bekleyen insanların oluşturduğu küçük kuyruğa baktı. "Hayır. Darice'in kız arkadaşı burada çalışıyor ve eskiden yemek getirirdi.

Darice'e götürdüm. Her zaman güzel kokardı ve güzel görünürdü, ben de denemek istedim."

Jericho ne yaptıklarının farkına varınca durakladı.... bir arkadaşıyla yemek yiyordu. Bunu yüzyıllardır yapmamıştı.

Daha da ötesi, sohbet ediyorlardı. Paylaşıyorlardı. Daha önce hiç kimseyle yapmadığı bir şey.

Ne kadar garip.

Delphine yemeğini beklerken sessizliğe gömüldü. O tuttu M'Adoc ve Deimos'u ve Noir'ın kaçırdığı diğerlerini düşündü. Şu anda neler yaşıyorlardı? Acı içinde olduklarını biliyordu ve bunun üzerinde durmaktan kendini alamıyordu.

Restoranın etrafına göz gezdirirken, Noir planlarında başarılı olursa insan alemindeki bu gibi yerlere ne olacağını merak etti. Herhangi biri ayakta kalacak mıydı yoksa hepsini yıkacak mıydı?

Bu doğru ya da adil değildi. Gülüşen ve konuşan insanların hiçbirinin etraflarında kötülük olduğuna dair bir fikri yoktu. Bu

Tamamen yok olmanın eşiğindeydiler ve onları durdurabilecek kişilerden biri umursamadan karşısında oturuyordu.

Kollarını birbirlerine dolamış bir çiftin kapıdan çıkışını izledi. Kaşlarını çatarak, pencerenin önünde durup öpüştüklerinde gözlerini onlardan alamadı. Çok mutlu ve aşık görünüyorlardı.

Bu nasıl bir his olurdu?

"Daha önce hiç öpüşen insan görmemiş gibi görünüyorsun."

Tekrar Jericho'ya baktı. "Daha önce görmüştüm. Sadece gerçek hayatta değil."

Çift gözden kaybolana kadar onları izledi. Sonra o delici bakışlar tekrar onunkilere döndü. "Hiç öpüşmediniz mi?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Arik beni on dört yaşımdayken Kaybolan Ada'ya götürdü. Yani hayır, hiç öpüşmedim. Oneroi sevgi konusunda pek iyi değildir. Tüm o duygusuzluk olayına ters düşüyor."

Jericho bu noktayı kabul etmek zorunda kaldı. Zeus hepsine bir numara yapmıştı. "Skoti'ye gitmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Kısa bir süre aklımdan geçti ama hayır, gerçekten değil. Asla onlardan biri olmayacağım."

Kadının kararlı tutumu onu şaşırttı. Onu sinirlendirmişti. "Neden?"

Pipetiyle bardağındaki buzu karıştırırken bakışları hüznüydü. "Ben küçükken köyümde bir kadın vardı. Genç kız. Güzel ve tatlıydı. ve benim için bebek kıyafetleri yapardı. Sonra bir öğleden sonra ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Hiç çalışmamıştı. Günlerce uyuyamadı. Her gece rüyaları daha da kötüleşiyordu. İki hafta içinde bu rüyalar yüzünden delirmişti ve bu Skoti'nin duygularını kaybetmesinden önceydi. Zalimlikten başka bir şey için avlanmadıkları zamanlardı."

Delphine irkildi; anıları şimdi bile ona zor geliyordu. "Onu bulduklarında çocuklarının feryatlarını hâlâ hatırlayabiliyorum. Uykusunda iblislerden kaçmak için kendini öldürmüştü. Arik bana gelene kadar onu delirtenin Skoti olduğunu ve onlarla savaşıp onları durdurmamızın neden bu kadar önemli olduğunu öğrenemedim. Ne zaman

Duygularımın beni yönetmesine izin vermeyi hiç düşünmedim, Nirobe'yi düşündüm. Ona zarar verdikleri gibi birine asla zarar vermezdim. İnsanları avlamak yanlıştır."

Vay canına, keşke o inançlara sahip olsaydı. Ama doğrusu, insanlığa karşı yaptığı her eylem için kendini haklı hissediyordu.

Hala...

Başını iki yana salladı. "İnsanların birbirlerine karşı neden nazik olamadıklarını anlamıyorum. Neden her zaman birileri etrafta başka biri var."

Onun aksine, o bunu tamamen anlamıştı. "O gücü hissetmek sarhoş edici. Yaşamlarının ya da ölümlerinin senin ellerinde olduğunu bilmek. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne kadar sert savaşırlarsa savaşınsınlar, seninle boy ölçüşemezler."

Bakışları sert ve kınayıcı bir hal aldı. "Senden daha zayıf olduklarını bile bile onları ezdiğinde gerçekten tatmin olmuş hissediyor musun? Karşılık veremeyeceklerini ve kazanamayacaklarını bilerek mi? Gerçek zafer bu mu?"

Jericho başka tarafa baktı.

"Anlat bana," dedi, sesi inançla kalınlaşmıştı. "Anlamak istiyorum çünkü gerçekten anlamıyorum."

Jericho yutkundu, geçmişte daha zayıf düşmanlarının peşinden gittiği zamanları hatırlarken onun bakışlarına karşılık veremedi. Dönüp dolaşıp aklına gelen bir gerçek vardı ve bunu düşünmek istemiyordu. "Sonrasında hep boşluğa düşerdim. Zaferin yüceliği anlık ve geçici. Hissedildiği anda yok olur." "Öyleyse

neden yapıyorsun?"

Çünkü bu, içindeki boşluktan daha iyiydi. En azından bir an için nefret ve acı dışında bir şeyler hissediyordu. Tek bildiği buydu. Nike'ın onun için bu kadar değerli olmasının nedeni buydu. Ona başka bir şey hissettirmişti.

Ama bu bile her zaman geçici olmuştu. Hiçbir şey kalbindeki öfke ve nefreti yok edemez ya da yatıştıramazdı. En azından bir seferde birkaç dakikadan fazla süre için.

Arzuladığı o dakikalardı.

Garson kız yemeklerini getirip önlerine koyarken arkasına yaslandı. Sessizce istiridyelerini yerken Delphine yemeğini özenle seçti. Bamyasını ısıtırken burnu hafifçe kırıştı.

"İyi değil mi?"

Ağzını sildi. "Evet. Ama çok farklı. Baharatlı. Buna hazırlıklı değildim."

Masanın üzerindeki kraker sepetini ona doğru itti. "Bu onu emmeye yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim." Kadın sarılı paketi ısırmaya başladı.

"Bekle," dedi adam, paketi onun elinden çekerek. "Yapman gereken plastiği açın."

"Ne?"

Onun şaşkınlığı karşısında eğlenerek başını salladı. Hem bu kadar bilgili hem de bu kadar çocuksu olabiliyordu. Ama sonra, dünyadaki deneyimleri rüyalar aracılığıyla olmuştu ve gerçekliğe dayanmıyordu. Bu büyük bir fark yaratıyordu.

"Plastik kısmını yemiyorsun." Krakerleri açtı ve geri verdi.

"Tekrar teşekkür ederim." Kız, adamın midesini bulandıran bir gülümsemeyle gülümsedi. Elini tutarken onun elini okşadı.

Bu basit, masum dokunuş onu yaktı. Onun elini tutup yüzüne götürmek istedi. Kolunu ve vücudunu öpmek istiyordu.

Ama buna cesaret edemedi. Ona duyduğu şefkat onu zayıflatabilirdi. Onun için zaten yeterince fedakârlık yapmıştı. Daha fazla bir şey vermeye niyeti yoktu.

Yemeğini yemeye devam ederken gözleri parlıyordu. Hoşuna gidiyordu. Bundan neden zevk aldığını bilmiyordu ama alıyordu.

Ama pencereden sokağa bakınca keyfi kaçtı.

Karanlığın içinde tanıdığı bir gölge gördü. İnsanlık dışı ve şeytani olan bu gölge, sokağın karşısındaki Fire of Brazil restoranından yeni çıkmış iki kızın peşindeydi.

Lanet olsun! Huzur içinde yemek

yiyeemez miydi? Neden umursuyorsun

ki? Bırak yesin.

Tabağına baktı ve kendi kendine bunun onu ilgilendirmediğini söyledi.

Sonra onun gördüklerini görmemiş olan Delphine'e baktı. Burada oturup o kızlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını öğrenirse onu çok hayal kırıklığına uğratabacaktı.

Ve gerçek şu ki, o da öyle yapardı.

Küfrederek cüzdanını çıkardı ve güçlerini kullanarak yiyeceklerini ödemek için masaya koyabilecekleri kadar para yarattı.

Ayağa kalktığıında Delphine kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Evet," diye hırladı. "Birini öldürmek üzereyim." Başka bir şey söylemeden yaratıkla yüzleşmek için dışarı ıktı.

Bunun hayatının en kötü ikinci hatası olacağına hiç şüphe yoktu.

BÖLÜM 6

Delphine, restoranın dışında onu takip ederken Jericho'ya zalimce niyetleri için yüklenmeye fazlasıyla hazırды. Peşinde olduğu kişi ölmeyi hak etmiyordu ve görebildiği kadarıyla bu kişi iki genç kadından biriydi.

Ya da, Zeus korusun, ikisi birden.

Tüm merhametini unutmasına sebep olan şey neydi? Bu kızlar onu öldürmek istemesine neden olacak ne yapmış olabilirlerdi? Olabildiğince zararsız görünüyorlardı.

En azından iblisin takip ettikleri iki genç kadına saldırmak için karanlık bir sokağa daldığını görene kadar böyle düşünüyordu.

İblisi patlatmaya çalıştı, ancak güçlerinin tamamen yok olduğunu hatırladı.

Jericho iblise doğru koştu ve onu arkasından yakaladı. Boyu en fazla beş-sekiz olan iblisin koyu bir teni vardı, parlayan siyah gözleri ve kel kafası vardı. Zayıf, sıırım gibi ve son derece yakışıklı olan Jericho'ya karşı mücadele etti.

Jericho iblisi çığlık atan kızın üzerinden çekti. "Kızları buradan çıkarın," diye bağırdı ona.

Tanıklar varken iblisle savaşılamayacağını bildiği için onun dediğini yaptı. İnsanlar dünyada onları avlayan şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyorlardı.

Jericho sokağı temizler temizlemez ve ağlayan kızlar güvenli bir yere doğru koşmaya başlar başlamaz, dişlerini göstererek ona saldıran iblisi serbest bıraktı. Jericho iblisi yakaladı.

İblis ona doğru gelirken omuzlarından tuttu ve onu yere devirdi.

Akıcı bir hareketle hançeri çizmesinden çıkardı ve iblisin boğazına dayadı. Artık kendine zarar vermeden hareket edemeyen iblisin gözleri kırmızıya döndü ve kel kafasında iblisin izleri belirdi.

"Burada ne yapıyorsun Berith?" Jericho soğuk ve ölümcül bir ses tonuyla sordu.

Jericho'nun kim olduğunu anlayınca iblisin gözleri büyüdü. "Kyrios?" diye sordu heyecanla, "usta" anlamına gelen terimi kullanarak. "Seni tekrar görmek çok güzel. Sürgün edildiğini duymuştum. Güçlerin elinden alınmış."

Jericho onu yerinde tuttu. "Eminim babam senin kafam saçmalıklarla dolu. Gördüğünüz gibi, sapasağlamım ve sizi deşmeye hazırım. Şimdi neden o kızların peşindeydin?"

"Bidden."

"Tarafından mı?"

Berith omuz silkti. "Bilmiyorum. Yüzüğümü antikacıdan aldığını söyleyen bir çocuk. Kuralları biliyorsun. Aldığım emirleri sorgulayamam. Ben sadece onları yerine getiririm."

Delphine olup bitenler karşısında tamamen şaşkındı ama sözlerini kesmek istemedi.

Jericho bıçağını iblisin boğazından çekti ve kalçalarının üzerine oturdu. "Yüzüğünün sahibi olan bu çocuk nerede?"

"Buradan çok uzakta olmayan yurt odası denen bir yerde. Küçük bir yer. Beni peşinden gönderdiği kızı ona getirdikten sonra

onu bir eve koymamı istiyor. Bir şeyin içinde büyük bir tane. Garden District deniyor. Ne olduğundan emin değilim. Bu konuda araştırma yapmam gerekecek."

Delphine sonunda araya girdi. "Sanırım bu iblisi tanıyorsun?"

Jericho başını sallayarak ayağa kalktı ve iblisi de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Onu kızdırana kadar babamın generallerinden biriydi. Bu kızgınlık yüzünden babam onu bir yüzüğe kölelik. Yüzüğün sahibisin, Berith'in sahibisin."

Berith abartılı sarsıntılarla elbiselerini düzeltti. "Ve beni her çağırdıklarında canım acıyor. Yemin ederim sanki Biri derimi soyuyor."

Her ikisine de acıyarak başını salladı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Jericho'ya baktı. "Baban gibi bir adamla harika bir çocukluk geçirmiş olmalısın."

"Evet. Yavru köpekler, gökkuşakları ve kafalarında askı olan, asit almış uzaylılara benzeyen o tuhaf tüylü insanlar."

Berith giysilerindeki döküntüleri temizlerken kaşlarını çatmak için durakladı. "Teletubbies'i mi kastediyorsun?"

Jericho ona sıırttı. "Onlara ne dendiğini biliyor olman Berith, beni gerçekten korkutuyor."

Berith omuz silkti. "Bir işkence iblisi olarak, son derece can sıkıcı olan her şeyi bilmek bana düşer. Modern çağda kaç kişinin artık zombilerden Teletubbies kadar korkmadığını bilseniz şaşırdınız."

Jericho homurdandı. "Pek sayılmaz. Şarkı söylemelerini dinlemektense her gün beyin yiyen bir zombiyle savaşmayı tercih ederim."

"İkiniz de hasta insanlarsınız," dedi Delphine, ama konuşmaları tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti.

Jericho onu görmezden geldi. "Peki kızlarla ne yapacaktın?"

Berith cevap vermeden önce gözlerini ovuşturdu. "Ben bir diğerini de çocuk kız arkadaşı için istedi. Onu hala ona götürmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Jericho düz bir ses tonuyla, "Hayır, bilmiyorsun," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Berith'in sesi korku doluydu. İki adım geri çekildi. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır. Seni özgür bırakacağım."

Berith bir adım daha geri çekildi, yüzü şüpheyle buruşmuştu. "Bu iblislerin ölüm için kullandığı örtmece..."

"Seni öldürmeyeceğim, Berith."

"Gerçekten mi?" Kelimeyi yavaşça uzattı. "Neden olmasın?" Bunu söyleme şekli komikti. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Çünkü bir müttefike ihtiyacım var ve daha iyisini düşünemiyorum."

Berith alay etti. "Elbette yapabilirsin. Bağlı bir iblisten daha fazla güce sahip pek çok tanrı düşünebilirim."

"Evet, ama zayıflıklarını biliyorum, bu da bana ihanet etmeden önce iki kez düşüneceğin anlamına geliyor."

"Çok iyi bir nokta. Sen yüzüğü al, ben de senin emrindeyim."

Jericho Delphine'e baktı. "Gidelim mi?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ben de öyle

düşünmüştüm."

Berith onları doğruca on dokuz yaşında sivilce suratlı bir üniversite öğrencisi olduğu ortaya çıkan ustasına götürdü. Ne efendiydi ama. Odasına girdikleri anda pantolonunu ıslattı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, yurt odasının bir köşesine büzülürken sesi titriyordu.

Jericho çocuğa kaşlarını çatarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sert bir duruş sergiledi. "Berith'in yüzüğünü istiyorum."

"O benim. Adil bir şekilde satın aldım."

"Evlat," dedi Jericho sertçe, "teslim et onu. Sana paranı geri ödeyeceğim. En önemlisi, yaygara koparmadan teslim et, ben de yaşamana izin vereyim."

Çocuk yutkundu. Berith'e baktı. "Anlaşmamız ne olacak?"

Berith başparmağıyla Jericho'yu işaret etti. "Adam onunla uğraşmamı istemiyor ve alınmasın ama ben olsam onu kızdırmazdım. Neler yapabildiğini gördüm ve bunlar korku filmlerini aratmıyor. Savrulan vücut parçaları, kan. Çok fazla kan ve işkence." Öne doğru eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Peki ya yanımızdaki kadın? Kabusların tanrıçası. Bu ikisi

uyurken ve uyanırken. Huzur içinde gitmeleri için yüzüğü almalarına izin vermek isteyebilirsiniz."

"Ama-"

Delphine bir adım öne çıktı. "Aması yok, tatlım. Birinin canı yanmadan yüzüğü bize ver."

Berith boğazını temizledi. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, o kişi sizsiniz."

Çocuğun gözleri büyüdü, sonra yüzüğünü çıkardı. serçe parmağını onlara doğru uzattı. "Sadece Kerry'nin beni fark etmesini istedim."

Jericho ondan aldı. "Bilgin olsun evlat, onu kaçırmak için bir iblis çağırmak, bir kadınla tanışmanın en iyi yolu değil. Genellikle geri teper."

Delphine bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Jericho onun söze dökülmemiş alaycılığı hakkında yorum yapmadı.

Delphine'in bildiği bir sonraki şey, hep birlikte Azmodea'ya, Jericho'nun odasına geri döndükleriydi.

İblis'e döndü. "Berith, ringe geri dön. Şimdi."

Berith selam vermeden önce onu selamladı. Jericho yüzüğü parmağına geçirdi. Küçük ve altındı, üzerinde tek bir kan kırmızısı

üzerine bir kafatası kazınmış bir taş. Yüzük oldukça ürkütücü görünüyordu ve bir iblis barındırdığı gerçeği göz önüne alındığında, bu oldukça uygun bir durumdu.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu yüzüğü göstererek.

Omuz silkti. "Düşmanlarınızın bilmediği bir sürprize sahip olmanın asla zararı olmaz. En güçlülerimiz bile zaman zaman süvarilere ihtiyaç duyar."

Bu ona mantıklı geldi. Ve Berith'in Noir için çalışarak kazanacağı hiçbir şey yoktu.

Jericho'nun Noir'a güvenmediğinden bahsetmiyorum bile. Bunu o kadar çok kelimeyle söylemese de Jericho'nun burada, restoranda olduğundan daha tetikte olduğunu hissetmişti.

Oyundan bahsediyor olabilirdi ama ne yapacağını biliyordu. Hiç şüphesi olmayan birini körü körüne takip etmediği için ona kredi verdi. Zeus'un yaptığından daha kötü bir şekilde ona sırtını dönecekti.

Jericho'ya doğru yürüdü. Saçları uzun ve sarıydı. New Orleans'a yaptıkları kısa yolculuk için yine kısa kesmişti, çünkü muhtemelen göze çarpıyordu. Ama şimdi renklerle parlayan gözleriyle tam bir tanrı gibi görünüyordu.

Ondan çok daha iriydi. Daha güçlüydü. Ondan korkması gerekirdi, ama yine de içinde ezici bir his vardı. kendini ona sürtmeye dürtüsü. Ona sarılmak için.

Bu duygulara rağmen, bakışlarını şakacı bir şekilde daralttı. "Bu arada, şu iblis yorumunu tekrar gözden geçirmek istiyorum. daha önce yaptım. Böyle tanışmamış mıydık?"

Alay etti. "Ve bunun sonucunda bana karşı ne kadar tatlı olduğunu görüyorsun. Beni ısırarak dışında her şeyi yaptın."

Ellerini arkasında birleştirdi ve şeytanca gülümsedi. "Muhtemelen bunu fırsatım varken yapmalıydım."

"Şey, her zaman yarın vardır. Eminim o zaman halledersin."

Ses tonunda hiç mizah yoktu. Ölümcüldü.

Ciddiyim.

"Takılıyordum."

"Eminim öyledir."

Adam yanından geçerken onu yakaladı. "Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun? Eminim sen de aynı Herkesin var. Aileden ya da arkadaştan sayılmayız. Noir'ın dediği gibi, hepimiz satılıkız. Bu sadece bir fiyat meselesi."

"Ve ben buna inanmıyorum. Beni M'Adoc'a karşı döndürecek hiçbir şey yok."

Alaycı kahkahası kulaklarında çınladı. "Senin için söylemesi kolay. Sen hiç test edilmedin."

"Ve orada yanılmış

olursunuz." "Nasıl yani?"

Ona sırtını dönmek için arkasını döndü. Gömleğini kaldırarak, Genellikle güçlerini gizlemek için kullandığı yara izlerini ona gösterdi. Güçleri bağlı olduğu için artık belirgin olduklarından emindi.

Jericho kadının geçmişte yediği dayaktan kalan yara izlerini görünce durakladı. Onları daha önce nasıl gözden kaçırmıştı? Ama sonra, onu örtmekle o kadar meşguldü ki, vücuduna odaklanmamaya, sadece onu gizlemeye çalışıyordu. Yabancıların önünde çıplak olmanın ne kadar utanç verici olduğunu bildiği için bakışlarını onun çıplak teninden uzak tutmuştu.

Oneroi için kuralları çiğnediklerinde dayak yemek rutin bir şeydi. Ama Delphine'in bunu yaptığını hayal bile edemiyordu.

Böyle bir zalimliği gerektirecek hiçbir şey. Belli belirsiz yara izlerine dokundu ve bir öfke dalgası onu tüketti. vücudunu bu şekilde kirletmek. "Bunlar neyden?"

Gömleğini indirdi ve ona doğru döndü. "Skoti'ye dönüştüğünde Arik'in peşinden gitmeyi reddetmem."

"Arik?" Bu ismi bilmiyordu.

"Kendimi insan sandığım zamanlarda bana gelen Oneroi oydu. Kendi başıma savaşılabilecek kadar güçlenene kadar bana öğretmenlik yaptı ve beni korudu. Bir kardeşim olup olmadığını sormuştunuz... Bana yardım etme nezaketinden dolayı onu her zaman kardeşim olarak gördüm. Bu yüzden, onlar beni öldürdükten sonra bile onu avlamayı reddettim. Beni tehdit ettiler ve dayak attılar. Ona borçlu olduğumu hissettiğim şeye ihanet etmeden önce ölebilirdim."

Jericho'nun umutsuzca beklediği sadakat buydu. Sadece bir kez.

Kendine Nike'la bunu yaşadığını söylemeye çalıştı ama gerçeği biliyordu. Kız kardeşi ona yardım edebilirdi. Ama hiç etmemişti. Bunca yüzyıl boyunca bir kez bile.

O da diğerleri gibi ona sırtını dönmüştü.

Ve Delphine'in bunu yapabilecek kapasitede olması kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Sadakatinizi takdir ediyorum. Bu nadir görülen bir şey."

Başını iki yana salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Ve herkesten daha iyi bir insan olduğumu da düşünmüyorum. Eğer ben prensiplerimin arkasında durabiliyorsam, diğer insanların da durabileceğini biliyorum. Örneğin Deimos ve M'Adoc Olimposlulara karşı dönüp Noir'a katılabilirlerdi. Yine de halklarına ihanet etmektense işkence görmeyi tercih ettiler. Bu sadakat değil midir?"

"Ne olmuş yani?" diye hırladı. "Olimposlulara ihanet ettiğim için ben bir piç miyim? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Ben..." Hayal kırıklığına uğramış gibi durakladı. "Unut gitsin. Beni duyamazsın."

Bu onun öfkesini kabarttı. Onu reddediyordu ve buna dayanamıyordu. "Ben sifonu çekip gidebileceğin bir bok parçası değilim!"

Delphine onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Jericho, sakın ol. Seni hiçbir şeyle suçlamadım."

"Yapmak zorunda değilsin. Gözlerin bunu senin için yapıyor." Adam uzaklaşmaya çalıştı ama kadın onu yerinde tuttu.

Ona nazik bir bakış attığında bu gözler onu yırttı ve zayıflattı. "Kendine olan güvensizliğini bana yükleme. Bunu senden almayacağım. Yaptığın şey için seni kınamıyorum. Emirlerle itaat etmediğin için yediğin tek bir dayak, yaşadığın ihanete denk değil ve bunu biliyorum. İncinmiş olsam da, tek başıma hayatta kalmak için güçsüz bir şekilde dışarı atılmadım."

Hayır, öyle değildi ve aradaki farkı anlamış olması onu daha da zayıflattı.

Sonra yüzyıllardır kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptı.

Ona sarıldı.

Jericho küfredip onu itmek istedi ama bedeninin yumuşaklığı... kollarının onu sarması... kıpırdayamadı. İçinin derinliklerinde, ruhunun her zaman inkâr ettiği en karanlık yerinde, bunu o kadar çaresizce arzuluyordu ki tek yapabildiği bunun tadını çıkarmaktı.

Sarı saçları yüzünde çok yumuşaktı. Nefesi boynunu gıdıklıyordu. Kendini durduramadan başını ellerinin arasına aldı ve kendini onun içinde hayal etti. Onun kendisine sadık olmasının ve ne olursa olsun yanında duracağına güvenebileceğini bilmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Bu nasıl bir his olurdu?

Ona daha yakın olmak isteyerek başını aşağı eğdi ve dudaklarını yakaladı.

Delphine onun öpücüğünün vahşiliğine hazırlıksızdı. Yine de tüm tutkusuna rağmen, onu tadarken hâlâ nazikti. Tüm vücudu ısı ve ihtiyaçla patladı. Adamın sertliği... saçlarındaki elinin hissi... bu bir baş döndürücü bir karışım. Skoti'nin incubi ve succubi'ye dönüşmesine şaşmamalı. Bir öpücük bu kadar zevk veriyorsa, diğerinin de kör edici olması gerekirdi.

Nefes alış verişi şiddetlenirken dişleri dudaklarını ısırdı. Boğazının derinliklerinde hırlayarak onun ağzını harap etti.

Delphine onun içinde eridi, vücudunun kaslarının ve arzusunun gücünün tadını çıkardı.

Kadının elini avucunun içine aldı ve yavaşça pantolonundaki şişkinliğe götürdü.

Kadın onu kot pantolonunun üzerinden kavrarken Jericho titredi. Bir kadın ona böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yüzyıllar boyunca, bir kadın ona yaklaştığında sert kalabilmeyi arzulamıştı. Şimdiye kadar bu sadece bir hayaldi.

Ve dokunulmayı çok istiyordu...

Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı, pantolonunun fermuarını açtı ve kendini serbest bıraktı. Dokunuşu duraksadı.

"Lütfen," diye fısıldadı, elini sikine bastırarak. "Lütfen çekip gitme."

Delphine korkuyordu. Ondan ne istiyordu? Onunla seks yapmaya hazır değildi. Birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Ama bunun için onu mncıklıyor gibi görünmüyordu. Onun vücuduna tecavüz etmiyordu. Aksine onun elini kendi elini okşamak için kullandı. "Senden tek istediğim bu," diye fısıldadı, ses tonu derin ve içten.

Başını sallayarak, birbirine dolanmış ellerine baktı. Bu, acı çekmekten başka bir şey bilmeyen bir adamdı ve bu ona zevk veriyordu. Kendisine zarar vermeyen bir şeyden onu nasıl mahrum bırakabilirdi?

Adını koyamadığı bir nedenden tr, ona zarar vermeyi kendine yediremiyordu.

Kendini onun eline doğru iterken yüzünü onun boynuna gömdü. Nefes alış verişi o kadar düzensizdi ki bu onu endişelendirdi. O iyi miydi?

"Jericho?"

Adını söylediği anda, kendini onun ellerine bırakırken şiddetli, ilkel bir hırıltı çıkardı. Tüm vücudu şiddetle titredi. Geri çekilip kızın bakışlarıyla buluştuğunda, kanatları sırtından fırlayıp açılırken gözleri canlı bir mavi tonundaydı. Siyah ve kocamanlardı. usulca çırpınarak onu hafifçe yelpazelediler.

Nefes nefese, bakışlarını onunkilere dikti. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bir kolunu arkasındaki duvara dayadı ve Nefes alışını sakınleştirmeye çalışırken ona

yaslandı. "İyi misin?"

Adam ona öyle yumuşak bir öpücükle karşılık verdi ki kadın ürperdi. Dudakları onunkilere karşı sadece bir fısıltı gibiydi. Kollarını sardı ve ona bir sevgili gibi sarıldı. Sanki

değerliymiş gibi.

Daha önce hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. Ve içinde bir şeyler bu yüzden kıvılcımlandı. Sarılmak çok iyi hissettirdi. Bir şekilde onun bir parçası olduğunu hissetmek. Birbirlerine yabancı olmaktan öte bir şey olduklarını.

Düşmandan öte bir şey.

Öpücüklerini dudaklarından boynuna kadar takip etti. Sonra onun ıslak eline baktı. "Özür dilerim. Ortalığı dağıtmak istememiştim." Onu temizlemek için küçük bir havlu gösterdi.

Delphine ne olduğundan tam olarak emin değildi ama şimdi onda derin bir değişim vardı. Daha sakin görünüyordu.

Kinder.

Seks herkese bunu yapar mı?

Elini temizler temizlemez dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine öpücüklerin en tatlısını kondurdu.

Adamın ona bakışı kadının titremesine neden oldu. Elini dudaklarından kaldırıp gözünün üstündeki banda dokundu. "Dokunabilir miyim?"

Adam başını hafifçe sallamadan önce onun kararsızlığını gördü.

Ne bulacağından korkarak, yüzünü ikiye bölen yara izinin derinliğini görmek için bandı yavaşça çıkardı. Acımasız ve sertti. Zeus bunu ona yaptığında canının ne kadar yanmış olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Ama gözü hâlâ yerindeydi. Süt beyazı renkteydi ve bakışlarını ona odaklamasından kör olmadığı anlaşılıyordu.

"Neden yama takıyorsun?"

"İnsanları daha az rahatsız ediyor. Yamadan başka tarafa bakıyorlar. Yara izi ortaya çıktığında, buna neyin sebep olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyorlar."

Ve bunu yaptıklarında bu onu incitiyordu. Bunu kelimelerle söylemedi ama ses tonu ona gerçeği anlatıyordu.

Yanağını avucunun içine almadan önce kaşının şeklini takip etti. "Seni incittikleri için üzgünüm."

Jericho bu sempati için ona lanet etmek istedi ama yapamadı. Sözleri onu okşaması kadar derinden etkilemişti.

"Dinlenmeliyiz," dedi sesi kalınlaşarak. Serbest bırakıldıktan sonra o kadar doymuştu ki tek istediği kıvrılıp ona sarılmaktı. Ama onu en çok öldüren şey, kızın ona karşı böyle hissetmediğini bilmektir. Ve onu suçlayamazdı.

O bir mahkumdu.

Onun tutsağı.

Ve Zeus onu tapınak salonunda yere mıhladığından beri aldığı ilk gerçek zevki ona tattırmıştı. Sırf bunun için bile ona istediği her şeyi verebilirdi. Tanrılara şükür, şu anda onun ne kadar zayıf olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun üzerinde ne kadar gücü vardı.

Yatağa gitme isteğine karşı çıkmayınca, gözlerini kapattı ve kıyafetlerini şık pembe bir gecelikle değiştirdi. İnce vücudunu bir rüya gibi sarıyor, kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Meme uçları sertleşmiş ve satenin üzerinden fazlasıyla belli oluyordu.

Onların tadına bakmak için neler vermezdi. Ama ondan alamazdı. Davet olmadan olmaz.

Elbise görüldüğünde nefesi kesildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi, elini elbisesinin derin V kısmına sokup göğsünü avuçlama isteğini bastırarak. Az önce onun için yaptıklarından sonra onu nasıl incitebilirdi ki? "Sadece uyuyacağız."

Ona her zaman duyduğu şüpheyi yansıtan bir bakış attı. Bunu görmezden gelerek kıyafetlerini değiştirdi ve koyu yeşil pazen bir pijama altı giydi. Normalde çıplak uyurdu ama kadının buna itiraz edeceğinden emindi.

Yamasını unutan adam, onu yatağa doğru çekerken kanatlarını sırtındaki derinin içine soktu.

Delphine bundan emin değildi. Ama adam kendisinden uzaklaşırken yontulmuş arka tarafına hayranlıkla baktı. Adam önce yatağa tırmandı, sonra onu bekledi.

"Hayatımda hiç kimseyle yatmadım," diye itiraf etti. "Ben de yatmadım." Ve onun kılıcını sanki ona ihtiyacı olabileceğinden korkuyormuş gibi vücudunun diğer tarafına geçirdi. Tek soru, kimin saldıracağını düşündüğüydü. O mu? Diğerlerinden biri

mi? Ya da kız?

"Ne yapıyorsun?"

"Ben..." Sert bir bakışla onu delip geçerken çenesinde bir kas çalıştı. "Sana güveniyorum."

O anda, adamın kendisinden daha çok korktuğunu anladı. Birinin yanına uzanmak ve siz uyurken size zarar vermeyeceğine güvenmek büyük bir inanç gerektirirdi.

Adam ona elini uzatıyordu. Elini tutmaya karar vererek gülümsedi. "Ateşkes mi?"

"Ateşkes."

Yatakta ona katıldı ve sırtı ona dönük olacak şekilde yan yattı.

Birkaç dakika sonra adamın elini saçlarında hissetti. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim." Hemen aralarına daha fazla mesafe koydu.

Yuvarlanmak istedi ama reddetti. Bundan daha fazlasını istemiyordu. Eğer ona bakarsa, niyetini yanlış anlayabilirdi ve bunun nereye varacağını kim bilebilirdi?

Jericho sırt üstü uzanmış, göz ucuyla onu izliyordu. Ona bu kadar yakinken ona dokunmamak çok zordu. Yorganın altındaki vücudunun hatları, bedeninin yeniden kıpırdanması için yeterliydi.

Bir dahaki sefere boşaldığında, onun içinde olmak istiyordu.

Ama bu gece olmayacaktı. Elini kendisine bastırduğunda onun gözlerindeki korkuyu görmüştü. Bundan da öte, söylenmemiş gerçeği biliyordu.

O bir bakireydi.

Çoğu Oneroi öyleydi. En azından Zeus'un lanetinden sonra doğanlar. Arzu ya da aşk hissetmedikleri için, onları seks için motive edecek hiçbir şey yoktu.

Daha önce Zeth'te gördüğü gibi Skoti'ler farklı bir meseleydi. Ama Delphine...

Ona hiç kimse dokunmamıştı. Onu ilk öpen o olmuştu.

Bu düşünce onun üzerinde sahiplenici bir şefkat dalgası yarattı. Başını çevirerek ona baktı. Kadın tamamen rahatlamıştı ve o küçük horlama başladı.

Gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Teninin pürüzsüzlüğü onu ısıtırken, vücudundan gelen sıcaklık da onu ısıtıyordu.

dokunması için onu çağırdı. Karşı koyamayan adam, öne doğru eğilerek elini kadının esnek kolunda gezdirdi. kokusunu içine çekti. Geri çekildiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Elbisesinin kenarı geriye doğru itilmişti, ona çıplak göğsünü gösterdi.

Tıpkı onun gibi, çok güzeldi. Dişlerini sıkıp tadına bakmak isterken vücudu arzuyla patladı.

Geri çekil.

Ona bir söz vermişti ve bunu bozmak niyetinde değildi. Bunun yerine onu başından hafifçe öptü. "İyi geceler, Delphine," diye fısıldadı, adının hecelerinin tadını çıkararak.

Yuvarlanarak gözlerini kapattı ve kendini onu görmezden gelmeye zorladı.

Sanki ...

Ama kadının nefes alış verişinin sesi onu sakinleştirdi. Ve uykuya dalarken, bir parçası onun nasıl bir şey olacağını hayal etti
Sonsuzluğu onunla birlikte geçirecek.

* * *

"Delphine?"

Adının duyulmasıyla Delphine çiçekten bir çelenk yapmakta olduğu yerden doğruldu. Sessiz bir çayırdı... küçük bir kızken oynadığı çayır. Ama şimdi kara bulutlar içeri giriyor, güneşi engelliyordu.

"Kim var orada?" diye

seslendi. Zeth'in bir gölgesi

belirdi.

Ayağa fırladı, onunla savaşmaya hazırdı. Her zaman böyle saldırırlardı. Rüyasına başkalarını sokacak ve onlar da onu yenecekti.

Zeth güzel bir tanrıydı ve mavi gözleri normalde ışıldardı. Ama şimdi hasta görünüyordu. Uzun siyah saçları sarkıyordu. cılız yüzünün etrafını sarmıştı. Mavi yerine artık siyah olan gözleri çökmüştü.

"Yanlış giden bir şeyler var," diye nefes aldı.

"Bizi yok ettin."

"Hayır, bundan daha fazlası var. Noir'ın bizi beslediği bir şey var. Yapma..." Önce kayboldu, sonra tekrar ortaya çıktı. "Yemeyin." Sonra da gitti.

Delphine arkasını dönüp başkalarını aradı. Bu bir numara

mıydı?

Ama burada başka kimse yoktu.

Güçlerini kullanmaya çalıştı. Yine, onun için değersizdiler. Görünüşe göre bu âlemde bile kapana kısılmıştı.

Şimşek çaktı ve ardından büyük bir gök gürültüsü koptu. Öfkeli bir rüzgâr giysilerini ona doğru sıvadı.

Delphine bir zamanlar evinin bulunduğu ormana doğru yöneldi. Fazla uzaklaşamadı.

Azura patika yolda onu engelliyordu. "Sorun nedir, çocuk? Korkuyor musun?"

"Neden buradasın?"

Azura gülümsedi ama bu jest onun soğuk gözlerine ulaşmadı. "Senin için bir hediyem var."

"Hediyelerini istemiyorum."

Cık cık etti. "Bunu isteyeceksin."

Delphine koşmaya başladı. Ağaçlara ulaşabilirse...

Başaramadı.

Azura onun önünde belirdi ve onu yakaladı. Delphine çığlık atarak savaşımaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

Azura onu yere fırlattı ve ağzına bir şey tıktı. "Yut."

Delphine kurtulmaya çalışarak başını salladı. Ağzındaki acı tadı olan jeli tükürmeye çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı.

"Yut!" Azura şeytani bir sesle bağırdı.

Delphine boğuldu ama sonunda emre karşı koyamadı. Jel boğazından aşağı indi.

İçine doğru kayıyormuş gibi görünürken haykırdı.

Azura güldü. "Artık seni daha da çok sevecek." Geri çekildi ve Delphine'i yerde bıraktı.

Acı içinde kıvrılırken kusmak istedi ama yapamadı. Ama birkaç dakika sonra acı azaldı.

Ve içinde dayanılmaz bir sıcaklık başladı. Bir dakika daha uyumasına izin vermeyen bir sıcaklık.

Gözlerini açtığında kendini hâlâ Jericho ile yatakta buldu. Karanlık onları sarmıştı ama yine de Jericho'nun vücudunun hatlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Onun tadına bakmaya ihtiyacı vardı, saldırdı.

* * *

Azura, Noir'in oturmuş çirkin siyah tazılarından birini beslediği savaş odasına dönerken güldü.

Sert bir kaş çatmayla başını kaldırdı. "Memnun görünüyorsun."

"Öyleyim. Cratus'un başımızdan gitmesi için bize biraz daha zaman garanti ettim."

"Güzel." Tazı'nın başını okşadı. "Tamamen fazla meraklı. Evcil hayvanlarımdan birinden onun aşağıda Deimos ve Jaden ile konuştuğunu öğrendim."

Jaden'in adını duyunca bir kedi gibi tısladı. Nefret ettiği bir yaratık varsa, o da oydu. "Görünüşe göre küçük komisyoncumuz dersini almamış."

"Hiç yaptı mı?"

Dudağını büktü. "Onu öldüremememiz çok yazık."

"En azından iyi kanıyor. Diğerlerinin yapmadığı bir şey."

"Doğru." Azura elini onun sandalyesinin arkasında gezdirdi.
"Malachai'nı buldun mu?"

"Sadece şehir. Ma'at ve Atlantisli tanrı Apostolos onu koruyor, bu yüzden tam yerini bulamıyorum. Ama bulana kadar o şehri paramparça edeceğim."

Onun yanında durakladı. "Belki de buna gerek yoktur."

"Ne demek istiyorsun?"

"İblislerimden biri bana bir sığınak arayan bir grup Gallu olduğunu söyledi."

Noir ilgiyle başını kaldırdı. "Gallu mu?" Bunlar Sümer iblisleriydi ve iblisler arasında en acımasız olanlarıydı. Hepsinden iyisi, bir gallu'nun kanı bulaşıcıydı ve kurbanlarını zombiye dönüştürebilirdi.

"Onları içeri davet edelim mi?"

Noir gülümsedi. "Kesinlikle. Ve ilk kurbanlarını tanıyorum."

"Cratus."

O başını salladı ve Azura güldü. Cratus ısırıldığına göre, onun kontrolü tamamen onların elinde olacaktı.

O zaman, Malachai ya da kız kardeşleri Braith olmasa bile, dünya sonsuza dek onların olacaktı.

BÖLÜM 7

Jericho, Delphine ona dokunduğu anda uyandı. Bir an için Delphine'in kendisiyle savaştığını düşündü. bu varsayımın ne kadar yanlış olduğunu fark etti.

Tamamen çıplaktı, vücudunu onunkine sürttü. Oh, gah ... Neyi doğru yaptım?

Kadın onu okşarken duyuları harekete geçti ve vücudu yalvardı ve daha fazlası için yanıyordu. Elleri her yerdeydi, okşuyor, daldırıyor ve avuçluyordu. Nefes nefese kalan adam zevkle inledi ve dişlerini sıktı.

Bu kadar şanslı değilsin. Uyan, pislik!

Ama bu yapmak istediği son şeydi. Onun oyuncacı olmak istiyordu.

En önemlisi, onun çiğneme oyuncacı olmak istiyordu.

Büyük ihtimalle sen onun kurbanı olacaksın. Sana kazık atacak, hem de senin istediğin şekilde değil.

En son ne zaman bir kadın seni böyle hırpaladı?

Delphine bakireydi ve bilmediği bir porno filmde oynamadıkları sürece, onun gibi kadınlar kendilerini esir tutan erkeklere bunu yapmazlardı. Bu gerçeklik kontrolü onun üzerinden buzlu su gibi geçti. Kendini zihinsel olarak silkeleyerek onu geri itti. "Ne yapıyorsun?"

Kız ona yakıcı bir öpücükle karşılık verdi. Duyuları alev alev yanan adam onunla birlikte yuvarlanarak onu altına hapsetti. Hala ellerini vücudunda gezdiriyor, onu şehvetten çıldırtıyordu, özellikle de

Çünkü kalçalarının birleştiği yerdeki tüyler kalça kemiğini okşuyor ve onun o kısmının tadına bakmayı arzulamasına neden oluyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi çatlıyordu. "Yanıyorum. Sana ihtiyacım var."

Jericho onun gözlerinde de Zeth'in gözlerindeki gibi uyuşturulmuş bir ifade olduğunu fark edince dondu kaldı. O da en az onun kadar kontrolden çıkmıştı. Daha da önemlisi, gözleri normal tonunda değil simsiyahtı.

Ona ne yapmışlardı?

Adamın çenesini ısırды, saçlarını çekerek ona doğru ilerlemeye devam etti ve vücudunu sertleştirip ağırlaştırdı. "Sana içimde ihtiyacım var." Bu ham bir talepti.

Kadın onu avucunun içine aldığı anda nefesini sertçe içine çekti. "Dur!"

Aklını mı kaçırdın sen? Bunu mu istiyorsun!

Evet, evet, yaptı. Gerçekten yaptı. Ama kendini kontrol edemeyen bir kadınla değil.

Evet, biliyorsun. Ona bir baksana. Muhteşem ve her yerinde. Al onu!

Şu vücuda bir bakın.

Şaka yapmıyorum. O kelimenin tam anlamıyla bir tanrıçaydı. Sırtındaki yara izleri dışında hiçbir kusuru yoktu.

Sonra istediğini yap... İkiniz de topallayıncaya kadar ona tapın.

İç sesi acımasızdı. Ve kontrolü elinde tutmak zordu, özellikle de pantolonunu kalçalarına kadar indirdiğinden ve sikine masaj yaparken onu ellerinin arasına aldığından beri.

Kahretsin, çabuk öğreniyormuş.

Kadın onu vücuduna sokmaya çalışırken kendini sarsmak zorunda kaldı. "Delphine!" diye bağırdı, ona sesini duyurmaya çalışarak. "Kes şunu!"

Onun sikini çekiştirdi.

Neredeyse sadece zevkten boşalacaktı. Ona

istediğini ver!

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak kanatlarını açtı ve kadının kendisine ulaşamayacağı kadar uzağa gitti. Kalbi hızla çarparak, bacaklarını hafifçe ayırarak yattığı yatağa baktı. Her parçası ona katılmak istiyordu.

Ben aptalın tekiyim.

"Jericho." Kadının yakarışı adamın kalbini parçaladı.

Yatağın üzerinde dururken pantolonunu yukarı çekti, onu öyle bir tutkuyla istiyordu ki, engel olmak için yapabileceği tek şey buydu. "Sana ne yaptılar?"

Ona ters ters baktı. "Peki. Eğer bana yardım etmeyeceksen, edecek birini bulurum." Yataktan yuvarlandı.

Jericho, Asmodeus'u ya da uğruna öldürmek zorunda kalacağı başka birini bulmadan önce onun yolunu kesmek için kapıya doğru ateş etti ona dokunarak. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Delphine, dur. Bana ne olduğunu anlat."

Kimildamadığını fark edene kadar onunla mücadele etti.

"Cevap ver bana," diye ısrar etti.

Adamın sesi nihayet ona ulaştığında bakışları odaklanmamıştı. "Rüya görüyordum..."

"Ve?"

Sanki hatırlayamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Azura oradaydı. Peşimden geldi."

"O ne yaptı?"

Delphine cevap vermeden önce tekrar durakladı. "Bana yemek verdi. Yemek... Zeth yemememi söyledi ama onu durduramadım. Beni yemeye zorladı."

Jericho lanet okudu. Demek Skoti'yi böyle alıyorlardı. Onlara ilaç veriyorlardı.

Çıplak bedenini tekrar onunkine sürterken usulca inledi. "Yanıyorum Jericho. Lütfen bana yardım et. Bu kadar yanmasına dayanamıyorum."

Nefesini bıraktı. Zaten ondan nefret ediyordu. Ona itaat etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Adamın elini yüzünden çekip göğsüne götürdü. Büzülmüş meme ucu avucunu okşadı ve onu daha da sertleştirdi. daha önce hiç olmadığı kadar. "Lütfen."

Tanrı olsun ya da olmasın, hangi insan buna karşı çıkabilir? Onu kollarının arasına alarak yatağa geri götürdü. Vücudunun tatlı kokusu içine işlerken Elini çıplak karnının üzerinde gezdirdi. Ama o böyleyken ondan bir şey almak istemiyordu. Bu o değildi.

Uyuşturucu konuşuyordu. İlaç onun için yalvarıyordu. Ama hala acı çekiyordu.

Bu yüzden onu okşamak için vücudunun kıvrımlarını nazikçe ayırdı.

Rahatlamış bir şekilde haykırdı ve onu anlamsızca öpebilmek için kendine çekti.

Jericho'nun vücudu gerilmiş, onu alması için yalvarıyordu. Ama başına gelen onca şeye rağmen, o bir hayvan değildi. Onu avlamayacaktı.

O bundan daha iyiydi ve yüzyıllardır ilk kez buna inanıyordu.

Delphine onun parmaklarının kendisini yatıştırmasının verdiği inanılmaz hisle titredi. Parmaklar onu mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şekilde tahrik ediyor ve heyecanlandırıyordu.

Sonunda bir şey içindeki şiddetli ağrıyı bastırıyordu.

Adam dudaklarını geri çektiğinde, kadın gerçekten inledi. Nereye gidiyordu?

Adam bacaklarının arasından aşağı kayarak onu ağzına aldığında cevabını almıştı. Bunun katıksız coşkusuna dayanamayarak haykırdı ve elini onun yumuşak saçlarına gömdü. Hiç bu kadar muhteşem bir şey hayal etmemişti. Ağzının sıcaklığı, dilinin ve parmaklarının darbeleriyle birleştiğinde kör ediciydi.

Onun bakışlarıyla buluşmak için aşağı baktı. Adamın uyumsuz gözlerindeki ilkel sıcaklık onu ateşe verdi.

Jericho onun tadını alınca hırladı. Vücudu çok sert ve hazırđı ama bu dürtülerini kontrol etmeye alışkındı. şu anda peşinde olduğu şey onun orgazmıydı.

Ve gerçek şu ki, onun tadından hoşlanıyordu.
saçlarıyla oynarken çıkardığı zevk dolu mırıltıların sesi.
Dokunulmanın verdiği rahatlığı özlemişti. Bir sevgilinin
kokusunu ve tadını. Gecenin geri kalanını böyle
geçirebilirdi, sadece onun tadını çıkararak.

Delphine adamın uzun darbeleriyle, özellikle de bıyıklı
yanağını kadının yarığına doğru sürüklerken ürperdi. İçinden
zevk şeritleri geçti.

Dudağını ısırarak, daha fazla dayanamayana kadar
vücudunun daha sıkı kenetlendiğini hissetti. Mutluluktan
uçtuğu bir anda vücudu patladı.

ığlık attı, yalamaya ve alay etmeye devam ederken ona
sarıldı ve orgazmını daha da yoğun hale getirdi.

Son kasılmasını da geçirdikten sonra
bacaklarının arasına uzanırken çenesini karnına dayamak
için öne doğru hareket etti. Bakışları onunkileri tutarken
göbeğinin etrafında küçük bir daire çizdi.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye nefes aldı elini adamın saçlarında gezdirirken.
"ok daha iyi."

Bıyıklarıyla kadının karnını okşayarak bir kez daha
rpermesine neden oldu.

Delphine, içindeki ateşin snp yerini mutlak bir tatmin
duygusuna bıraktığını hissederken büyük bir memnuniyetle
içini çekti. "Demek bunlar böyle hissettiriyor, ha?"
Orgazmından sonra bu kadar sakin ve nazik olmasına
şaşmamalı. şu anda kendini gerçekten huzur içinde
hissediordu.

Sonra tamamen çıplak olduğu gerçeğinin farkına vardı.
Çıplak.

Açık bacaklarının arasında yatıyordu....

Onu daha önce kimse böyle görmemişti. Hiç

kimse. Korku içini kaplarken yüzüne bir

sıcaklık yayıldı.

Jericho kızdaki değişimin farkına varınca kendini yukarı kaldırdı. Artık gergindi. Gözleri onu rahatsız eden o güzel gölgeye dönerken yüzü kızarmıştı. "Sorun nedir?"

Kendini örtmeye çalıştı. "Ne yaptım ben? Çok utandım."

Çarşafı üzerine çekmeden önce onun yanına doğru ilerledi.
"Üzülme. Kontrol sende değildi."

Yüzünü çarşafıla örttü. "Bundan sonra sana nasıl bakabilirim?"

Jericho onun bu korkunç ses tonu karşısında bir gülümsemeyi bastırdı. Kadının çekingenliği onu eğlendiriyordu ama yine de onun için üzülyordu. Kadın ona bakmak zorunda kalana kadar yorganı hafifçe çekti. "Çok güzelsin Delphine. Yaptığımız şeyde utanılacak bir şey yok."

"Ama-"

Onun sözlerini öpüp uzaklaştırdı. "Aması yok. Benim yanımda utanmanı istemiyorum. Asla."

Delphine ona gülümseyerek nezaketinden dolayı minnettarlığını ifade etti. Onu en çok hayrete düşüren şey, adamın yalvarmasına rağmen ondan yararlandı. O da

ona özveriyle yardım etti. Şu anda bile adamın ereksiyonunun ne kadar sert olduğunu hissediyordu ama adam ondan hiçbir şey talep etmiyordu.

Onun hakkında yanılmıştı. Ne de olsa merhametliydi. İsteddiği şekilde çekip gidebilir ya da onu acımasızca alabilirdi. Ama yapmamıştı. Hâlâ sert olmasına rağmen kendini tutmuştu.

Onun için.

Kalbi bu bilgiyle sıcacıktı, elini onun yaralı yanağına koydu. Başparmağını şakacı bir şekilde ısırıldı.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız Jericho. Azura'nın bana ne verdiğini bilmiyorum ama yaptığı şey korkunç."

"Ne bulduklarını bilmiyoruz ama asıl soru neden Skoti'ye verdikleri? Sizin için savaşmasını istediğiniz bir orduyu neden etkisiz hale getiriyorsunuz?"

"Belki de savaşmalarını istemiyorlar. Belki de peşinde oldukları başka bir şeydir."

Yüzünü buruşturdu. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kaynak bağlantısı ve savaş uzmanlığı olanın sen olman gerekiyordu."

"Evet, ama bu bana kötülük hakkında bir fikir vermiyor. Noir ve Azura'nın benden tamamen farklı bir cıvatadan yapıldığını unutmamalısınız."

Delphine onun bunu söylediğini duyduğuna memnun oldu. Azura'nın da Noir'in de kurtarıcı hiçbir yanı yoktu.

Ellerini adamın saçlarında gezdirirken, bir erkekle çıplak yatarken ne kadar rahatladığına şaşırdı. Onun

Nefesi yüzünü gıdıklıyordu ve ağırlığı ağır olsa da, ona baskı yapması rahatlatıcıydı.

Aşk böyle bir şey miydi?

Hayır, belki aşk değildi, bunun için çok erkendi. Ama bu paylaşılan anla ilgili çok bağlayıcı bir şey vardı. Tanıdık ve rahatlatıcıydı.

"Sence diğerlerini serbest bırakabilir miyiz?"

Uyumsuz gözleriyle ona baktı. "Bir kere sakinleştin mi?" - ona şeytani bir sırıtış fırlattı
-"Seni yatıştırdı. Onları böyle tutmak için diğerlerini sürekli besliyor olmalılar. Bu da yine neden sorusunu akla getiriyor."

"Onları buradan çıkarmalıyız."

Aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. "Olimpiyatçıları kurtarmak benim önceliğim değil."

Saçını çekti. "Ow!"

"Sadece bunu çektiğim için şanslısın," dedi sertçe.
"Bahsettiğiniz kişiler benim kardeşlerim."

Bu sözler içinde yankılanırken Jericho gözlerini kaçırdı. Onlar da onun sözleriydi. Onlara yaptığı tüm iyilikler için.
"Ben bir bağışlama tanrısı değilim, Delphine."

"Hayır, sen bir güç tanrısısın ve en büyük gücün sana zarar veren insanları affedebilmektir.

Daha da önemlisi, onları savunmak için savaşma becerisidir. Onlardan daha iyi bir insan ol. Olabileceğinizi biliyorum."

Jericho başını salladı. "Bana hak ettiğimden daha fazla güveniyorsun."

Bakışları yoğunluğuyla onu yaktı. "Katılmıyorum. Senin diğer tarafını da gördüm ve bu tarafına hitap ediyorum. Sende nefret ve kavgadan daha fazlası var. Çok güzel bir kalbin var Jericho. Bunu biliyorum."

Tek sorun bunu yapamamasıydı. İçinde bağışlayıcılık bulamıyordu. Sadece acı bir kızgınlık. Tam bir nefret. Küçümseme.

Ta ki ona bakana kadar.

Yalnızca o kadın ona başka bir şey hissettirmişti. Ama sorun şu ki, onun içinde ne uyandırdığını anlamıyordu. En azından şehvet dışında. Bunu yakından biliyordu.

Ama şu anda onu tutan parçası yabancı ve korkutucuydu. Bunu bilmiyor ya da anlamıyordu.

Hayatını kurtarmak için Zeus'a meydan okuyan aynı yabancı yerdı.

Ona borçluydu ve nedense fedakârlığının karşılığını ödemesi için onu zorlamayı kendine yediremiyordu. Sadece kızın ona vermeye istekli olduğu şeyi istiyordu.

Neyim var benim?

Her zaman istediğini alan bir insan olmuştu. Ama onun için durum çok farklıydı. Gözlerini kapatarak, yanağının altındaki ten hissini tadını çıkardı. Bu Ellerini saçlarında nazikçe gezdirdi.

Bunu asla bırakmak istemedi.

Delphine parmağını adamın yanağındaki kirli sakalda gezdirdi. Onun tenini hissetmeyi seviyordu. Kendininkinden çok farklıydı. Hepsinden önemlisi, adamın onunla bu kadar sakın bir şekilde yatması onu hayrete düşürmüştü. Onun yapabileceği şiddeti biliyordu ama yine de...

Başka bir canlıya karşı bu kadar nazik olmayacağını bildiği vahşi bir canavarı evcilleştirmek gibiydi.

Onun bu yönünü sadece o biliyordu ve bu da onun değerini daha da artırıyordu. Ona değer vermesini.

"Jericho?"

Odanın içinde fısıldayan sessiz sesle ikisi de sıçradı.

Jericho onun üzerini örttü. "Jaden?" diye sordu aynı derecede kısık bir ses tonuyla.

Jaden köşede belli belirsiz bir sisten başka bir şey olarak görünmedi. Jericho'nun onu daha önce gördüğünden daha kötü görünüyordu. Yüzünde taze çürükler ve kan vardı. Ağzının bir tarafı. Ama acıyı umursamıyor gibiydi. "Sana karşı komplo kuruyorlar."

"Kim?"

Jaden ona "duh" der gibi baktı. "En iyi arkadaşların, aptal, kim

Sence? Paskalya Tavşanı mı yoksa seni buraya getiren pislikler mi? Bilgin olsun, seni Gallu'ya yem etmeyi planlıyorlar, böylece sen onlarla savaşmadan güçlerini kontrol edebilecekler. Yerinde olsam beş dakika önce giderdim."

Jericho şüpheyle gerildi. Jaden ona neden yardım etsin ki? "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Yalan söylemek için bir nedenim yok. Ama burada takılmak istiyorsan ve yenirsen, seni durdurmak bana düşmez. Zaten beni seninle konuşurken yakalarlarsa kığım gübre olur."

Yine de Jericho şüpheliydi. İnsanlar ona yardım etmiyordu ve Jaden'in da bunu bir şey almadan yapabileceğini düşünmekte zorlanıyordu.
karşılığında bir şey.

"Ona inanıyorum," diye fısıldadı Delphine. "Noir'a güvenmiyorum."

Jericho homurdandı. "Kimseye güvenmiyorum." Özellikle de onu buraya getiren şeytana. Azura ona ilk yaklaştığı andan beri onlardan şüpheleniyordu.

"Belki de bir kez olsun bana güvenmeyi denemelisin," dedi kararlı bir ses tonuyla.

Jericho kararsızdı. Jaden'a güvenip güvenemeyeceğini gerçekten bilmiyordu ama yine de ondan şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu. Mantıklı geliyordu. Onun üzerinde tam kontrol sahibi olduklarını bilmiyorlarsa neden güçlerini geri versinlerdi ki? Böyle bir hata yapmazdı, özellikle de güçlerinin bütünü göz önüne alındığında. Eğer onu buraya getirseydi, kilit altında tutacaktı.
Anahtar.

Güvende olmak için.

Jaden'a nasıl davrandıklarına bir bakın. Adil oyun ve nezaketin onların dünyasının bir parçası olmadığı çok açıktı.

Ama başka bir sorunu daha vardı. "Nereye gideceğiz?"

Delphine kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Olimpos'a güçlerle gidersem, Zeus ne derse desin bana saldıracaktır. Hiç şüphem yok."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Sana tüm güçlerini geri vereceğine söz verdi."

Jericho güldü. "Sanırım duyduğun bu. Söylediğinin bu olduğuna bir nanosaniye bile inanmıyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Öylesin demiyorum. Bana Thunder-ass'in sana ne söylediğini kelimesi kelimesine anlat."

Sinirli bir nefes verdi. "Noir ve Skoti'ye karşı savaştığınız sürece güçlerinize sahip olacağınızı söyledi."

Jericho, Jaden'ın buğusuna alaycı bir bakış attı. "Bu sana ne gibi geliyor?"

"Sadece Noir ve Skoti'ye karşı savaştığınızda güçlerinize sahip olacağınızı."

"Evet, aynen öyle."

Delphine kaşlarını çattı. "Az önce söylediğim şey bu değil miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Jericho. "Güçlerimin bana geri verileceğini duydun. Benim duyduğum ise onların kabuk bağlamış postlarını korumak için savaşmadığım sürece bir fino köpeği olduğum."

"O haklı. Cratus'a yaptıklarından sonra Zeus ona sınırsız güçler verme riskini asla göze almaz."

"Onlarla ne yapacağımı ve daha da önemlisi, onlarla ona ne yapacağımı biliyor."

Delphine bu kadar kolay kandırıldığı için kendini kötü hissetti. Ama sonra, Jericho'nun da belirttiği gibi, duymak istediğini duymuştu. Söyledikleri çok daha mantıklıydı. "O zaman ne yapacağız?"

New Orleans'a gidin. Jaden'ın sesi sanki fısıltıyla bile duyulmaktan korkuyormuş gibi kafalarının içindeydi. Acheron Parthenopaeus'u bul. Ona neler olduğunu anlatın. ve o yardım edebilir.

"Bunu neden yapsın ki?" Jericho sordu.

"Kaynak aşkına, Jericho," diye tersledi Jaden. "Yap şunu. Şu anda sahip olduğun tek umut o."

Jericho tartışmak için ağzını açtı. Ama o daha tek bir ses bile çıkaramadan kapı açıldı ve Jaden'ın sis formu parçalandı.

"Tak, tak."

O bir gallu iblisiydi ve yalnız değildi.

BÖLÜM 8

Jericho kendini ve Delphine'i hemen giydirdi. O da kendini gallu'ya doğru fırlatmaya başladı ama Delphine onu yakalayıp geri çekti. "Yapamazsın. Kanının onların tükürüğü ya da kanıyla karıştığı tek bir çizik ya da ısırıkla onların kontrolü altına girersin. Bunu bir düşün."

Ama savaşmamak onun içinde yoktu.

Öfkeyle hırlayarak kendini siyah bir zırhla kapladı. "Kevlar'ı delebilseler iyi olur."

Adam onlara saldırırken Delphine afallamıştı. İlkini öyle sert bir yumrukla yakaladı ki, galu üç ayak havaya kalktı. havaya fırlattı ve arkasındaki duvara çarpmasına neden oldu. İkincisi Jericho'dan bir ısırık almaya çalıştı ama Jericho onu gömleğinden yakaladı ve omzunun üzerinden çevirdi. Hızlı bir hamleyle hançerini çıkardı ve üçüncüye yöneldi.

Yerdeki ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başlayınca Delphine'in nefesi kesildi. Zırhı ya da güçleri olmadan savunmasızdı. Etrafına bakındı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Ondan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Kapana kısılmıştı.

Gallu tam ona ulaşacakken, görünmez bir duvardan sekti. Ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

"Ha!" dedi muzaffer bir edayla, adam yumruğuyla vururken. Jericho onu korumak için güçlerini kullanmış olmalıydı.

Gallu ona göstermek için ağzını açtığında mutlu değildi. iki sıra tırtıklı dişi vardı. Çenesini kaldırdı ve ona en iyi "neener, neener" gülümsemesini verdi.

"Er ya da geç benim olacaksın," diye söz verdi.

Kadın onunla alay etti. "Dikkatli ol bebeğim, ben de ısırırım." Sadece bugün ve güçleri olmadan değil. Şanslıydı çünkü iş dövüşmeye geldiğinde, nadiren bir dengi vardı.

Öte yandan Jericho, onları yere sererken ihtişamlıydı. Bir dövüşten bu kadar zevk alan birini daha önce hiç görmemişti. En azından ilk üçüne beş kişi daha katılana kadar. Jericho yılmadı, devam etti ama o kadar cüretkâr değildi.

Güçlülerin en güçlüsü bile sayıca bu kadar az olduğunda istila edilebilir ve öldürülebilir.

Bir ısırik. Bir çizik. Sonsuza dek gitmiş olacaktı.

"Jericho, lütfen!" diye yalvardı ona aynı anda saldırırlarken. "Bu şansa değmez. Yaralanmanı istemiyorum. Lütfen durun."

Jericho, Delphine'in sesinden duyduğu ıstırap karşısında duraksadı. Omzunun üzerinden bakınca, bir galu'ya yumruk atıp diğerine makasla tekme atarken yüzündeki endişeyi gördü. Delphine'in elleri etrafındaki görünmez duvara yaslanmıştı. Gözleri onu dinlemesi için yalvarırken kaşları gergindi. Çok üzgün görünüyordu.

Hepsinden önemlisi, onu

önemsiyordu... Onun

için.

Ne kadar basit, inanılmaz bir şey. Bunu ona sadece Nike göstermişti ve asla böyle bir tutkuyla göstermemişi.

Delphine Şimdi ortaya çıkıyordu. Bu onu duraksattı.  n nden bir gölge geçti.

Noir'dı.

Noir tiksintili bir alaycılıkla etrafındaki Gallu'ya baktı. "Siz piçler için her Şeyi yapmak zorunda mıyım? Aptal, değersiz köpekler. Onu yere yatırın ve ısırın. Ne kadar zor olabilir ki?" Noir, Jericho'nun g ğ ne doğru bir patlama gönderdi.

Kaçınmanın ya da saptırmanın hiçbir yolu yoktu. Jericho, onu savurup yerde patinaj yaptırırken lanet okudu. Bunun acısı Delphine'in etrafındaki kalkanı düŐürmesine neden oldu.

Kendisine doğru koŐan gallu'yu tekmeleyerek geri itti.

Jericho yuvarlanarak ayağa kalktı. İçgüdüleri  n ndeki Gallu'ya saldırmak ve ardından Noir'ın peşinden gitmekti. Bunun yerine gallu'dan katı ve kendini korumanın hiçbir yolu olmayan Delphine'e doğru ilerledi.

Ona dokunduğu anda, onu güvende tutmak için onları odadan dışarı ve dairesine geri ışınladı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Noir ve gallu onları takip etti ve hemen arkalarından odaya girdi.

Jericho, Delphine'in panik içindeki yüz ifadesine baktı. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Başka bir yolu yoktu.

Delphine'in kalbi Noir'ın emrindeki galluların sayısına dayanamadı. Nereden gelmiŐlerdi? Onlara karşı hiç Şansları yoktu.

Ama Jericho onunla yüzleşirken bunu düşünecek zamanı yoktu. Onun onlarla dövüşmesini bekliyordu. Bunun yerine, o onu kendine doğru çekti. Kız ona ne yaptığını sormadan, adam kızın boynuna uzandı.

Ve yakasını çıkardı.

Sersemlemiş bir halde, adamın ne yaptığını ve neden yaptığını anlaması bir dakikasını aldı. Onun zarar görmesini istemiyordu. Onun güvenliğini kendininkinin üstünde.

İçine bir sıcaklık yayıldı.

"Git," dedi, gözleri işkence görüyordu. "Güvenli bir yere git." "Peki ya sen?"

"Nereye gidersem gideyim beni takip edecekler." Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Git buradan." Onu nazikçe itti, sonra iblislerle yüzleşmek için döndü.

Hiçbir şey ona onun yaptığı kadar dokunmamıştı.

Onun için.

Noir'in bakışlarıyla karşılaştı ve bir sonraki niyetini açıkça gördü. Jericho'ya ulaşmak için onu kullanacaktı. Her parçası kalıp savaşmak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. O bir alamayacağı bir sorumluluktı.

Bunu kazanmanın bir yolu yoktu.

Ama Jericho'yu onların merhametine bırakmayacaktı. Bu şekilde olmazdı. Sayıca çok üstündü ve zırhı olsa bile onları birkaç dakikadan fazla tutamazdı.

Jericho'ya arkadan saldırarak kollarını onun gergin ve kaslı vücuduna doladı ve onu odadan çıkarıp Olympus'a ışınladı.

Nerede olduğunu anladığı anda ona döndü, yüzü bir öfke maskesiydi. Oneroi salonunda bir saniye bile geçirmektense gallu tarafından yenmeyi tercih edeceğini söyleyebilirdi. "Ne yaptın sen?"

"Seni kurtardım."

Yüz ifadesi öfkeliydi. "Beni kurtardın, kışımın kenarı. Ben burada olamam. Burada olmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi onu yatıştırmaya çalışarak, "ama bu bize Noir'dan bir nefes aldırır. Buraya gelemez ve kesinlikle Gallu'yu bizim bölgemize getiremez."

Jericho ona hırladı. Bu doğrudu ve o da bunu biliyordu. Ancak bu, bu yerin gömülü tutmak istediği canlı anıları geri getirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Buradan nefret ediyordu.

Delphine onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Her şey yolunda Jericho. Geçmiş unut. Her şey değişti."

Öyle miydi? "Oneroi'nin salonundayız. O zaman olduğu gibi şimdi de aynı görünüyor."

"Öyle görünebilir ama artık burada Oneroi yok. Sadece biz varız."

Ve Phobos, kapıdan içeri girdiğinde şaşkın görünüyordu.

"Buna inanamıyorum. Buraya geri döndünüz... birliktesiniz. Sizi bir daha asla göremeyeceğimden emindim. Ne halt ettin sen?"

"Sorma," dedi Delphine utangaç bir ifadeyle ve Jericho'nun Phobos'un burada olacağını bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu.

Jericho'nun açık düşmanlığı, Delphine'in önünde durmak için öne çıkarken tanrıyı hiç rahatsız etmedi. "Deimos'u gördün mü?"

Jericho cevap vermeyi reddedecekti ama ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Ve bir kini olsa da Deimos'a karşı, Phobos'a karşı tam bir pislik olmak için bir neden değildi. "Kötü durumda ama hayatta."

Phobos'un yüzündeki rahatlama elle tutulur gibiydi. "Onu dışarı çıkarmanın bir yolu var mı?"

Delphine başını salladı. "Bilmiyorum. Zar zor kurtulduk. Ve şimdi peşimizde Gallu var. Noir ile birlikte."

Phobos'un yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sümer gallu iblisleri mi?"

Başını salladı.

Dikkatini Jericho'ya çevirirken iğrenmiş bir ses çıkardı. "Kahretsin Cratus, tanıştığın herkesi kızdırmak zorunda mısın?"

Piçin canına okumaya niyetlenen Jericho ona doğru bir adım attı ama Delphine'i karşısında buldu.

"Ona zarar vermeyeceksin." "Bahse var mısın?"

Ellerini her iki omzuna koyarak onun yoluna sıkıca yerleşti. "Evet, biliyorum. Ve kazanacağım."

Jericho yere baktı ve durakladı. Başka biri olsa onu durdurmaya cüret ettiği için dayak yerdı. Ona kıyasla çok küçük olması durumu daha da gülünç hale getiriyordu. Onu ezebilirdi ve bunu hissetmezdi bile.

Yine de onu karşısına almak istemiyordu, ki bu da muhtemelen işin en komik kısmıydı. Onun nesi vardı ki hiç iradesi yok muydu?

Geri adım atarak bakışlarını Phobos'a dikti. "Ona teşekkür et, Dolophonos. Az önce kışına tekme yi yemeni engelledi."

Phobos kaşlarını kaldırdı ve bir adım öne çıktı.

"Kesin şunu!" Delphine tersleyerek Phobos'a döndü ve onu bir adım geri atmaya zorladı. "Bir tur daha Büyük Testosteron ve yemin ederim ikinizi de durduğunuz yerde iğdiş ederim."

Phobos teslim olmak için ellerini kaldırdı, bu da Jericho'nun biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Bir Chihuahua'nın gözünü korkuttuğu tek kişi o değildi.

Dolophonos, Jericho'nun bakışlarıyla buluşmak için başının üzerinden baktı. "Kardeşimi oradan nasıl çıkaracağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Dinamit. Şansımız varsa o piçi de havaya uçurabilir." Phobos eğlenmiyordu.

Delphine ona cevap vermeden önce öfkeli bir nefes verdi. "Jaden bize Acheron Parthenopaeus adında birini bulmamızı söyledi. Onu tanıyor musun?"

Phobos boğuldu. "Evet, biliyorum. Senin bilmemene şaşırdım." "Neden?"

"O Apostolos olarak bilinen Atlantisli bir tanrı. Eskiden Artemis'le çok vakit geçirirdi ama bu konuda konuşmuyoruz. Asık suratlı kızıl saçlıyı normalden daha da asabi yapıyor ve Apollo'yu ılık krizine sokuyor."

Jericho'nun durduğu yerden, bu eğlenceli olabilirdi. Birkaç raunt boyunca Apollo'nun canına okumaya aldırmazdı.

Delphine kaşlarını çattı. "Tanrıların salonunda ya da Artemis'le fazla vakit geçirmiyorum. Tüm o ekipten gelebilecek herhangi bir nükleer serpintiden kaçınmaya çalışıyorum."

"Evet, 1.80 boyundaki Acheron'u gözden kaçırmak zor. Her neyse, o büyük bir baş belası. Ama o bile Noir'a karşı koyup kazanabilir mi bilmiyorum."

Jericho omuz silkti. "Jaden yapabileceğini düşünüyor."

"O zaman gidip arkadaşımı görelim ve ne düşündüğünü öğrenelim."

Phobos onları Fransız Mahallesi'nde küçük bir av tüfeği evine götürürken Jericho kollarını göğsünde kavuşturdu. Garip bir şekilde, Landry's'de çalıştığı yerden sadece birkaç blok ötedeydi.

Delphine güzel, beyaz dantel süslemeleri olan bakımlı, mütevazı yere kaşlarını çatarak baktı. Sokaktaki diğer evlerle mükemmel bir uyum içindeydi. Hiçbir şey onu diğerlerinden özel bir şey. Dahası, sıra dışı hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bir güç ne de başka bir şey. "Burada bir tanrı mı yaşıyor?"

Phobos onun ses tonuna güldü. "İster inanın ister inanmayın. Ve burası eskiden Nawlin'de sahip olduğu daireden çok daha güzel ve büyük bir yer."

Yine de şüpheciydi. Çok güçlü bir varlığın buraya ... ev dediğini hayal bile edemiyordu.

"Sen öyle diyorsan," dedi şarkı söyler gibi bir ses tonuyla.

Phobos gülümsedi. "Ben de öyle. Ben de beni takip edin diyorum." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

"Neden hemen içeri girmedik?" Jericho, Delphine'in merdivenlerden önce çıkmasına izin verirken sordu.

Phobos eğlenerek boğulur gibi bir ses çıkardı. "Yapamazsın. Onu korumaya aldı. Ayrıca o bir tanrı ve onu kızdırırsan kötü biri olabilir. Onun bulunduğu herhangi bir yere girmeyi dene.

Sevgili karım ve sen KFC'de tavuktan daha hızlı kızarırsın. Söz konusu karısı olduğunda espri anlayışı yok. Bu yüzden onun duygularını incitmeden ve bunun için bağırsaklarını deşmeden önce yüzündeki çatık kaşları sil."

Bu kapsamlı uyarı ve Phobos'un sesindeki tutku göz önüne alındığında, Delphine kapıyı bir tanrıçanın açmasını bekliyordu. Afrodite korku ve utanç içinde titretecek biri.

Kapı açıldığında ona çok ortalama bir Saçlarını atkuyruğu şeklinde örmüş, sıradan kahverengi saçlı bir kadın... Kafası karışmıştı. Kadının söylediği tek şey çoğu tanrıçayla ortak özelliği uzun boyu ve güzel saçlarıydı. Geri kalanı tamamen insana benziyordu.

Uzun, bej bir etek ve yeşil bir kazak giymiş olan Phobos, onlara parlak ve dostça bir gülümseme verdi. "Hey, Phobos, burada ne yapıyorsun?"

Phobos onun gülümsemesine karşılık verdi. "Merhaba, Tory. Büyük adamı görmeye geldik. Buralarda mı?"

"Elbette." Geri çekildi ve içeri girmeleri için kapıyı açtı.

Önce Phobos içeri girdi, Delphine iki adım gerisindeydi ve Jericho da arkadan geliyordu. Ev çok normaldi.

Sade ve düzenli, nötr tonlarda dekore edilmişti: koyu kahverengiler, altınlar ve biraz pas. Kuytu köşelere serpiştirilmiş Yunan eserleri ve Olimpos tanrılarının heykelleri dışında yine alışılmışın dışında bir şey yoktu.

Ayrıca mutlu

Etrafa saçılmış aile fotoğrafları ve bir güneş ışığının ısıttığı köşede yerde uyuklayan küçük bir Bengal kedisi
açıkta kalan göbek.

Delphine'in bakışları özellikle bir resim üzerinde durdu. Eski bir Yunan tapınağının kalıntılarında sarışın bir kadın ve siyah saçlı bir adamla birlikte genç bir Tory.... Bir adam Delphine çok iyi biliyordu.

"Arik mi?" dedi şaşkınlıkla.

Tory kaşlarını kaldırdı. "Kuzenimin kocasını tanıyor

musun?" "Emin değilim... Eskiden tanıdığım birine

benziyor." "Aynı Arik." Bu en derin ses olmalıydı.

Delphine'in yüzyıllardır duymadığı bir aksanı vardı.

Atlantisli.

Sesin geldiği yöne döndüğünde, kucağında siyah bir elektro gitarla bir koltukta oturan son derece uzun boylu bir adam gördü.

Saçları koyu mor bir renge boyanmıştı ve gözleri tuhaf bir şekilde dönen gümüş rengindeydi. Bir insan gotiği gibi giyinmişti.

yirmili yaşlarının başından daha yaşlı görünmüyordu. Ama onu saran güç aurası vücudundaki tüm uyarı zillerini çaldırdı. Bu bir insan değildi.

Bu son derece güçlü bir ölümsüzdü.

Ona gülümseyen kadının tam zıttı gibi görünen biri. Ve gülümsemesine karşılık verdiğinde, gözlerindeki bakış Tory'nin onun tüm dünyası olduğunu söylüyordu.

Tanrım, bir erkeğin ona böyle bakması için neler vermezdi.

Tory bir elini onun omzuna koyarak arkasında durdu. Tanrı rahat görünüyordu ama yine de Delphine'in, hoşuna gitmeyen tek bir hareket yaparlarsa onları anında yanmış tost haline getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

"N'aber Pho?" diye sordu Phobos'a.

Phobos güldü. "Sanki ben kapıyı çalmadan önce bilmiyordun." Onları işaret etmek için döndü. "Delphine ve..." Phobos onu nasıl çağırması gerektiği konusunda tereddüt etti.

"Jericho," dedi Jericho sıkılmış dişlerinin arasından.

Phobos onun ses tonundaki öfkeye karşılık vermedi. "Jericho ve Delphine, Ash Parthenopaeus ve eşi Soteria ile tanışın. Kısaca Tory."

Delphine bu tanışma karşısında şaşırmıştı, özellikle de bunun Olimpos'taki Soteria olmadığını bildiği için. "Adını Yunan güvenlik tanrıçasından mı alıyorsun?"

Soteria'nın yüzü aydınlandı, sonra hızla endişeli bir "oh "a dönüştü. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Kimden biri?" Delphine sordu.

"Ash'in"-Tory parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı
- "Özel arkadaşlar. Başka hiç kimse bana kimin adının verildiğini bilmiyor. Bu çok belirsiz." Kocasına baktı ve başını salladı. "Arik'i tanımasına şaşmamalı. Arik'i tanımasına şaşmamalı.

Şimdi anlıyorum. Bütün Yunan tanrıları birbirini tanıyor mu?"

Ash parmaklarını onunkilerle birleştirip omzuna koydu. "Her zaman değil ve kesinlikle yakından değil. Oldukça büyük bir panteon.

Delphine bir Oneroi. Kuzeniniz Geary'nin kocasıyla tanışıklığı da buradan geliyor. Jericho'yu Tanrı Cratus olarak daha iyi tanırırsınız."

Tory'nin iki kaşı da havaya kalktı. "Prometheus Unbound Cratus?"

Ash başını salladı.

"Ah," dedi Tory yavaşça, Jericho'ya takdir ve korku dolu bakışlarla bir aşağı bir yukarı bakarak. "Eminim hâlâ çok iyi bir ... tanrısıdır, değil mi?"

Jericho eğlenmiyordu ama bu yüzden onunla kavga edecek de değildi. Ash'ten korkmuyordu ama bu kadar güçlü bir tanrıyla savaşmanın kolay olmayacağını biliyordu. Kazan, kaybet ya da berabere kal, kanlı olacaktı.

Ve uzun.

Tory Ash'e baktı. "Neden buradalar?"

"Noir onların peşinde." Acheron'un bunu kendisine söylemelerine gerek kalmadan bilmesi, güçleri hakkında her şeyi anlatıyordu.

Ama bu Jericho'nun asıl sorusuna cevap vermiyordu. "Jaden bizi neden sana göndersin ki?"

Ash sinsice sırttı. "Çünkü ben çok iyi gitar çalan, gerçekten iyi bir adamım."

Tory güldü. "Bunu ancak senin sabahları ne kadar huysuz olduğunu bilmeyen biri söyleyebilir."

Jericho hiç eğlenmeden onlara alaycı bir bakış attı. "Durum bu kadar vahim olmasaydı bu komik olabilirdi. Noir'ın her an burada olabileceğinin farkındasınızdır."

Ash, Tory'nin elini bırakıp sanki evrende hiçbir şey umurunda değilmiş gibi boş boş bir akor tıngırdattı. "Hayır, yapamaz. Yani, evet, o Teoride olabilir. Ama bu çok hızlı olur ve o benden daha güçlü olsa da olmasa da, beni karşısına almanın sonuçlarını göze alamaz."

"Neden olmasın?"

"Gallu onda olabilir. Ama Charonte iblislerine ben komuta ediyorum. Eğer bir savaş istiyorsa, bunu ona verebilirim, hem de onun en iyi gününü mahvedecek sayılarda."

Jericho yeterince etkilenmişti. "Charonte'nin Atlantis'le birlikte yok olduğunu sanıyordum."

"Yanıyorsunuz. Yaşıyorlar, iyiler ve gallu etiyle ziyafet çekmeye fazlasıyla hevesliler. Hatta kasabada onlardan oluşan bir kulüp bile var."

Jericho tek kaşını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

"Mezar gibi."

Jericho ilk kez rahat bir nefes aldı. İşler onlar için iyiye gitmeye başlamıştı. Charonte'ler Gallu'ların doğal düşmanlarıydı ve en iyisi de

Gallu'nun ısırıklarına karşı bağışıklıkları vardı. Onlar yanlarındayken, en azından savaşıma şansları vardı.

En azından Ash tekrar konuşana kadar. "Jaden'ın seni bana göndermesinin diğ er nedeni... Malachai'yi eğitiyorum."

Ash ayağına kalkıp gitarla ona vursa Jericho daha fazla afallamazdı. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden bir yıkım aletini eğitiyorsun?"

Ash omuz silkti. "Hepimiz kaderimizi seçeriz. Biz izin vermediğimiz sürece doğumumuz geleceğimizi belirlemez."

Jericho bu laissez-faire tavrı karşısında gözlerini devirdi. "Bir tanrı ne kadar saf olabilir ki?"

Tory hoşgör üyle gül ümsedi. "Acheron Atlantisli Yok Edici'nin habercisidir. Kehanete göre dünyayı yok edecek kişi o olacaktı ama yine de dünyanın en azılı koruyucularından biri. Annesinin yok etmek için kullanacağı bir araç olarak tasarlanmasına rağmen, bir kez bile annesine boyun eğmedi. kader." Ona baktı ve başını salladı. "Ve tanrılar biliyor ki, dünyanın sonunun gelmesini dilemek için tanıdığım herkesten daha fazla nedeni var."

Acheron onun elini öptü. "Gördüğ ünüz gibi, bir yok ediciyi eğitmek ve ona doğal dürtüleriyle nasıl savaşacağını öğretmek konusunda bir iki şey biliyorum. Başımız sadece Malachai'yi kendi başına bırakırsak ve Noir onu ele geçirirse belaya girer."

Jericho'nun bu konuda hâlâ şüpheleri vardı. "Sen öyle diyorsun. Eğitildikten sonra seni mi yoksa Noir'ı mı takip edeceğini bilmenin hiçbir yolu yok."

"Doğru. Ama yine de, daha birkaç saat önce Noir'ın yanında ölçümüne savaşmaya hazırken buradasın."

"O piç bana ihanet etti ve saldırdı. Kimse beni akılsız bir yalvarıcıya dönüştüremez. Denememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi."

"Zamanı geldiğinde Nick'in de aynı kararı vereceğine inanıyorum. Benden nefret ediyor olabilir ama kimseyi körü körüne takip etmez."

Jericho Malachai'yi şahsen tanımadığı için ona bu kadar güvenmek istemiyordu. "Bundan emin misin?"

"Bana iyimser diyebilirsiniz ama ben evet diyeceğim." Ash arkalarındaki sandalyeleri işaret etmek için elini uzattı. "Karımdan alıntı yapmak gerekirse, çömelin. Noir onları Gallu'ya dönüştürmeden önce Oneroi ve Skoti'yi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Delphine bu düşünce karşısında buz kesti. Eğer böyle bir şey olursa... İnsanoğlu tamamen mahvolurdu.

"Sence Jaden'ı da serbest bırakabilir miyiz?" diye sordu Jericho'nun yanındaki kanepeye otururken. Phobos onun diğer yanına oturdu.

Acheron başını salladı. "Ne yazık ki Jaden bizim için kayıp, ama olabildiğinde hâlâ bir müttefik."

Tory, Acheron'un arkasında durmaya devam ederken kaşlarını çatı. "Peki ya Jared?"

Delphine bu ifadeyi tekrarlardı. "Jared kim?"

Ash'in cevabı onu şaşırttı. "Son Sephiroth." Sephirii, insanoğlundan ve kayıtlı tarihten önceki zamanlarda Noir ve Malachai ordusuyla savaşmak için yaratılmıştı.

Delphine'in kafası son derece karışmıştı. "Noir ve Kaynak savaştıktan sonra tüm Malachai ve Sephiri'lerin ortadan kaldırıldığını sanıyordum."

"Öyleydiler," diye açıkladı Ash. "Kardeşlerine ihanet eden bir Sephiroth hariç hepsi. O da sonsuza dek köleliğe mahkûm edildi. Evren gerçekten büyük bir dengeye sahip olduğu için, bir Malachai'nin Sefirot'un üzerine ölüm yağdırmasına izin verildi.

serbest kalması durumunda. Malachai, Noir'i besin zincirinin tepesine yerleştirecek tüm evreni yeniden düzenlemek için gereken tüm gücü hala elinde tutuyor."

Jericho Acheron'a dönmeden önce Delphine'e bir göz attı. "Malachai neden Noir ile birlikte değil?"

"Nick'in babasıyla arası bozuldu. Kimse nedenini bilmiyor. Yüzyıllar önce yaşlı Malachai, Noir ve Azura'nın her adımda onu takip etmesiyle saklanmaya gitti. Birkaç on yıl önce yumurtlamaya karar verdi ve şimdiki Malachai doğdu. Nick büyüyecek yaşa gelir gelmez Babasının yerine yaşlı Malachai öldü."

Delphine hâlâ tam olarak anlamamıştı. "Peki Noir neden bu Nick'i bulamadı?"

"Nick'in güçleri onu Noir'dan koruyup kollamak ve asıl amacından sapmasına fırsat vermemek için bağlanmıştı. Bir Kaynak tanrısı ona saldırana kadar kendini savunabilmesi için bu güçlerin kilidi açılmıştı. O zamandan beri onu eğitmeye çalışıyorum."

Tory alaycı bir kahkaha attı. "'Denemek' doğru."

Jericho bu tek kelimeye ve içerdiği anlamlara odaklanırken bakışlarını daralttı. İhtiyaçları olan son şey Malachai'yi boğazlarına kadar eğitti. "Dirençli mi?"

Ash başını salladı. "Eğitimine ya da kaderine değil. Sorun şu ki, benden nefret ediyor. Bu çözmemiz gereken kişisel bir sorun."

Tory onursuzca bir homurtu çıkardı. "Üzerinde çalışıyorlar... yavaşça."

"Harika." Jericho içini çekti. "Peki bu durumda Sephiroth'la ne yapacağız?"

"En büyük sorun şu anki efendisinin Daimon kraliçesi olması. Ben ve benim Karanlık-Avcı kardeşleri Daimon'larını avlayıp infaz ediyor. gerçekten bizim tarafımızda olmaya ya da bize iyilik yapmaya meyilli. Ama kim bilir? Onu gerçekten iyi bir gününde yakalayabiliriz."

Evet, doğru. "Pek olası değil."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Delphine yorgun bir nefes verdi. "Tamamen mahvolduk. Kardeşlerim kötülüğün elinde, akılsız yırtıcılara dönüştürülmek üzereler ve sahip olduğumuz tek umut Bizi onlar için savaşmaya bırakabilecek eğitimsiz Malachai ve Daimonların elinde bir Sephiroth."

Daimon'lar insan ruhlarını çalarak ve yok ederek yaşayan vampir bir ırktı. En iyisi de, insan ruhundan Yunan tanrıları Apollo'dan beri kan içmek ve çocuk yaşta acı ve dehşet içinde ölmekle lanetlenmişlerdir. Yirmi yedi. Bunun ötesinde hayatta kalmanın tek yolu insan ruhu almaktır.

Sonuç olarak, Daimon'lar kendileri dışında kimseye yardım etmeyi pek sevmiyorlardı. Onları suçladığından değil. Pantheon'u tarafından fena halde kazıklanmışlardı.

Delphine içinde bulundukları durumdan rahatsızdı. "İnsan olmak için iyi bir gün değil, değil mi?"

Phobos alaycı bir ifadeyle, "Biz olmak için de iyi bir gün değil," diye ekledi.

Delphine daha fazla aynı fikirde olamazdı. "Sence Noir Daimonlarla işbirliği mi yapacak?"

Ash başını salladı. "Stryker berbat durumda olsa da onlarla savaşmayacak. Kuralları yok. Stryker ve adamları öldürmek için değil, hayatta kalmak için savaşıyorlar. Bu konuda şanslıyız. Adamlarının sadece ihtiyaç duydukları canları almasına izin veriyor.

... ve bulabildikleri tüm Karanlık Avcılar'a. Çünkü biz onun en büyük avcılarıyız. Dünya hakimiyetinden kaçınmayacağına emin olsam da, önceliği halkının hayatta kalması. Noir ise zevk için öldürüyor ve tüm panteonları devirip yönetimi ele geçirmek istiyor. Ne Stryker ne de karısı başkalarının peşinden gitmeyi pek sevmez. Ölene kadar onunla savaşacaklardır."

Jericho yanağını kaşıdı. "Belki de ikisinin kavga etmesine izin vermeliyiz."

Phobos homurdandı. "Bunun her yerinde izleme başına ödeme var. Ne yazık ki biz de çapraz ateş altında kalacağız."

Delphine, "Ben hâlâ Noir'la birlikte çalışabileceklerini düşünüyorum," diye ısrar etti. Bu mantıklı olurdu. Gallu diğerlerini ele geçirirken Daimon'lar insanları alabilirdi.

"Hayır," dedi Ash kararlılıkla. "Stryker'ı tanıyorum ve ayrıca, Gallu'lar birkaç ay öncesine kadar onunla birlikteydi. onu, karısını ve kızını yemeye çalıştı. Ruhların en affetmezi olarak, onları yakın zamanda kabul etmeyecektir. Sonuç olarak, Daimon'lar onlara karşı açık bir sezon geçiriyor. Şimdilik bu konuda güvendeyiz."

Jericho hâlâ tam olarak ikna olmamıştı. "Ama diğer her şey açısından berbat."

"Tam olarak değil." Ash Phobos'a baktı. "Halkınızdan kaç kişi kaldı?"

"Birkaç düzine... belki."

Ash düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bununla çalışabiliriz." "Peki ya gallu?" Jericho sordu.

"Charonte'nin onlara yardım etmesini sağlayabilirim. Geriye sadece bir şey kalıyor..."

"Sephiroth," dedi Jericho. Bir Kaynak tanrısı olmasına rağmen Jericho Azura, Noir, Skoti ve gallu ile tek başına başa çıkamazdı. Yardıma ihtiyaçları vardı. "Sanırım Sephiroth'la konuşmamız gerek. Daimonlar."

Ash başını eğdi. "Aynı fikirdeyim."

BÖLÜM 9

Jericho cehenneme iniyordu. Daha çok Kalosis adında bir Atlantis cehennemi diyarı gibi, ama yine de... neden kısasa kısas tartışalım?

Cehennem cehennemdi, panteon ne olursa olsun.

Delphine uzun tartışmalardan sonra Phobos'la birlikte geride kalmıştı. Ancak Acheron ne kadar az kişi sorarsa o kadar iyi bir şansları olacağını kabul etmişti.

Stryker ve karısı Zephyra tek bir elçiye saygı duyarlardı. İki ya da daha fazla olursa öğle yemeğini düşünebilirler.

Tory, Jericho'yu siyah mermer bir koridordan geçirirken başının üzerinde bir ışık çubuğu tutuyordu. Işık duvarlardan ürkütücü bir şekilde yansıyor.

İnsan olsaydı bu ışıltı onu rahatsız ederdi. Bu haliyle, onların çarpıtılmış görüntülerini büyüleyici buluyordu.

Stryker'ın kabul salonuna doğru gidiyorlardı.

Acheron kıyameti başlatmadan buraya gelemeyeceğinden, Tory Jericho'ya rehberlik etmek ve tanıştırmak için gönüllü olmuştu. Görünüşe göre Acheron'un Haberci olarak görevlerinden biri de annesini hapishanesinden kurtarmaktı... ki bu da içinde bulundukları diyardı.

Eğer Acheron burada en ufak bir şekilde görünseydi, annesi serbest kalır ve dünyayı yok ederdi, bu yüzden onu asla göremezdi.

Jericho bir başkasına sempati duyabilseydi trajik olurdu. Bunu takdir edebilirdi ama açıkçası umurunda değildi.

Tory ona gülümsedi. "Oneroi için bu kadar çok şeyi riske atman gerçekten çok asilce."

Jericho homurdandı. "Oneroi umurumda bile değil. Planım onlara karşı Noir ile savaşmaktı ama o Gallu'yu üzerime salmanın ve beni bu şekilde kontrol etmenin daha kolay olacağına karar verdi. Bu savaşı o ilan etti ve Gallu'nun uykumda bana saldırmasına izin verirsem lanetleneceğim. Hayatımı başkalarının beni kontrol etmesiyle yeterince geçirdim. Bir anımı daha bu şekilde geçirmeyeceğim. Noir dövüşmek istiyor, ben de ona bir tane vereceğim. Ve kaybetmeyeceğim."

Tory yavaş bir nefes verdi. "Styx ve Pallas'ın oğlu olduğunu unutmuşum."

Başını ona doğru eğdi. "Evet ve ben ikisinin de zehriyle doluyum. Bir bok başlatma, bir bok olmayacak. Amacım Oneroi ve Skoti'yi tekrar ayağa kaldırmak ve ardından Gallu'yu olabildiğince çabuk ortadan kaldırmak. Ondan sonra Olimposlular için av sezonu açılacak."

"Buna Delphine de dahil mi?"

Onun adını duyunca yüzü kıpkırmızı oldu. Delphine kimseyle tartışmaya niyeti olmadığı bir şey. "O seni ilgilendirmez."

Tory ona yatıştırıcı bir bakış attı. "Özür dilerim. Bir şey yapmaya çalışmıyordum. kırmak ya da burnumu sokmak istemedim. Sadece ona değer veriyor gibi görüldüğünüzü belirtiyordum."

Evet, ama sorun nedenini anlamamasıydı. Bir dokunuş, bir fısıltı ve onun tarafından çözüldü.

Başka hiç kimse ona böyle hissettirmemişken neden Delphine? Öfkesini dağıtan ve ona böyle hissettiren şey neydi?

Sıcak.

İnsan.

Bütün
olarak.

Bunca yüzyıl boyunca, kız ona her dokunduğunda hissettiği gibi hissetmemişti. Tek bir okşayıştta, tanıdığı tüm varlıklardan daha fazla güç barındırıyordu.

Onu dize getirecek güce sadece o sahipti.

Bunu düşünmek istemediği için konuyu değiştirdi. "Nasıl oluyor da bu diyara gelip gidebiliyorsun?" Stryker'ın ona burada tahammül etmesi garip görünüyordu.

"Kayınvalidem ne zaman canım isterse onu ziyaret etmem için bana tam bir özgürlük verdi, özellikle de Ash gelemediği için. Stryker beni zincirlerle bağlamak isteyebilir.

Beni Daimon'larına yem ederse buna cesaret edemez. Apollymi'yi yenmek biraz zor olabilir."

"Ve yine de Apollymi sizi hoş mu görüyor?"

Gülümsedi. "İnsanlardan nefret eder ama oğluna tapar. Acheron için yapmayacağı şey yoktur."

"İnsanları yalnız bırakmak dışında."

"İşte bu kadar." Pırıl pırıl parlayan koridorda bir elini duvara dayadı. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Ama o insanlara savaş açtı ve geri çekilmeyi reddediyor. Ancak Ash'in ve sevdiği herkesin onun kontrol ettiği Daimonlardan muaf olması gerekiyor."

Sesinde Jericho'nun alarmlarını harekete geçiren bir nota vardı. "Öyle olması mı gerekiyor?"

Yüz ifadesi kararmış ve hüzünlü bir hal almıştı. "Nick'in annesi çok Ash'e yakındı. Birkaç yıl önce bir Daimon saldırısı sonucu ölmüştür, bu yüzden Ash ve Nick şu anda birbirleriyle savaş halindedir. Nick bunun için Ash'i suçluyor ve peşini bırakmıyor. Bu gerçekten çok üzücü ve onları kavga ederken görmek kalbimi kırıyor. Ama bana daha iyiye gittikleri söylendi, bu da beni endişelendiriyor. Eğer şu anki durumları daha iyiye, daha kötüsünü görmekten nefret ederim." Sarışın bir kadın yollarını kesince kısa bir süre geri çekildi.

Siyah deri bir kedi kostümü ve korse giymiş olan minyon ve kıvrak yapılı kadın onlara sert bir bakış fırlattı. "Burada ne arıyorsun, Tory?"

Tory kadının öfkeli ses tonuna tepki vermek yerine başını eğdi. "Burnumu soktuğumu düşünmedim. Burnumu sokuyormuşum gibi hissetmedim. Daha önce de gözetlemiştim ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu o değil."

Kadın ona ters ters baktı.

"Sakin ol Medea," dedi sakın ve eşit bir ses tonuyla. "Annemi görmeye geldik."

Gözlerini kısmıştı. "Cenazen."

Tory iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Seni görmek de her zaman çok güzel. Sen tam bir gün ışığı gibisin. Tüm etkileşimlerimizi dört gözle bekliyorum."

Medea onunla alay etti. "Hayatımı kurtardığın için mutlu olmalısın. Şu anda hayatta olmanın tek sebebi bu."

Tory homurdandı. "Ve benim yaşamamın, bana dokunursan kızaracağın gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

Medea'nın ona attığı bakış ölümcül olmalıydı.

Medea'yı boş bir ofise kadar takip ettiklerinde Jericho konuşmadı. Koyu altın sarısı ve bordo renklerle dekore edilmişti.

Belli ki gözünü korkutmak için tasarlanmış. Onun üzerinde işe yaradığından değil. Onu korkutan pek bir şey yoktu.

Daha doğrusu, onu korkutacak hiçbir şey yoktu.

Medea kapı aralığında durakladı. "Burada bekle. Ben onu getiririm." Kapıyı kapattı ve kilitledi, her an buradan çıkabilecekleri gerçeği göz önüne alındığında bu çok saçma görünüyordu. Ama bariz olanı belirtmek ona düşmezdi.

Yalnız kaldıklarında Tory ile yüzleşti. "Sanırım Zephyra onun annesi?"

Başını salladı.

"Sence bununla bir şansımız var mı?"

Tory etrafına bakınırken omuz silkti. "Onunla konuşana kadar bilemeyiz. Bence bize yardım edebilir, bu kelimeyi tüm iyimserliğimle kullanıyorum," dedi.

"Ne yapmana yardım edeyim?"

Tory, Stryker'ın masasının arkasındaki odaya girmiş olan Zephyra'yı görmek için arkasını döndü. Tory iblisliğe dikkatle kaşlarını çatı. "Geceleri yaşayan bir yaratığa göre oldukça bronz görünüyorsun."

Zephyra onu görmezden geldi.

Medea'ya neredeyse tıpatıp benzeyen bu kadın, dar siyah elbisesiyle daha da belirginleşen kıvrımlarıyla inanılmaz derecede güzeldi. "Bu ziyaretin bir amacı var mı? Yoksa seni şimdi öldürüp savaş mı başlatayım?" Tory'nin yanından geçip

Jericho. "Ve benim alanıma bir tanrı getirmene gerçekten içerliyorum."

Jericho ona göz kırptı, bu da onu daha da kızdırdı.

Onun hareketini göremeyen Tory gülümsedi. "Gerçekten iyi bir nedenim olmadan bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Peki bu ne?"

"Jared'e

ihtiyacımız var."

Zephyra inanamayarak güldü, sonra o kadar hızlı ayıldı ki, gülüşünün halüsinasyon olup olmadığını merak etti. "Sen zamanımı boşa harcıyorsun. Çık dışarı."

Kahretsin, asık suratlı bir kaltaktı. Stryker'ın ona nasıl tahammül ettiğini merak ediyordu.

"Hadi ama," dedi Tory, "onu bir şey için kullanıyor değilsin. Gerçekten, şu anda ne yapıyor?"

"Yapmadığı tek şey beni kızdırmak, ki bu senin için söyleyebileceğimden daha fazla."

Jericho öne çıkarak, "Çocuklar," dedi. "Bunu tekrar deneyelim. Bir gallu sorununuz var. Noir ve Azura liderliğinde, Oneroi ve Skoti'yi gallu'ya dönüştürmeyi planlıyorlar, böylece rüyalarımızda sınırsızca saldırabilecekler. Bu gerçekleştiğinde, hiç kimse güvende olmayacak. Hiç kimse," diye tekrarladi soğuk bir şekilde. "Ve Yani seni kastediyorum. Galluların bir Daimon'u yeme olasılığı bir insanı yeme olasılığı kadar yüksek olduğundan, bunu düşünmek isteyebilirsiniz."

Zephyra bakışlarını tehditkâr bir şekilde daralttı. "Ve cehennemdeki insanlar buzlu su ister. Buzlu su içmeleri çok daha olası bir şey.

benim Jared'im olduğundan daha iyi."

Jericho inatçı kadını sarsma isteğini kontrol etmek için dişlerini sıktı. "Noir ve Azura'yla karşı karşıyayız. Bunun ne kadar kanlı olacağına dair bir fikrin var mı?"

Zephyra konuşmadı.

"Onun karşılığında ne istiyorsun?" Tory denedi. "Elinde hiçbir şey yok."

Birden odanın dışından büyük bir gürültü duyuldu. Zephyra hızla yanlarından geçip içeri girdikleri kapının karşısındaki kapıyı açtı.

Büyük bir salonun ortasında bir Daimon gören Jericho'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama o artık bir Daimon değildi. O artık

Enfekte olmuş bir gallu kurbanının süt rengi gözleri ve ten rengi. Diğer Daimon'lar geri çekiliyor, ona alan açıyorlardı. O saldıracaktı ve onlar da kaçacaktı. Gallu'nun güzelliği buydu. -Sadece insanları zombiye dönüştürmekle kalmıyor, zombileri de daha fazla zombi yaratabiliyordu.

Eğer serbest kalırlarsa, herkesi anında öldürebilirlerdi. Jericho

Zephyra'ya baktı. "Ne diyordun?"

Dişlerini ona doğru gösterdi ve tısladı. "Onu buraya sen mi getirdin?"

"Tabii ki hayır. Anladığım kadarıyla Galluların sizinle kendi aralarında halletmeleri gereken bir hesapları var."

"Hiçbir fikrin yok." Duvardan bir kılıç kaptı ve Daimon'un peşinden gitti.

Jericho, kızın mücadeleye atılmasından son derece etkilenmişti.

Daimon-gallu ona saldırdı. Kollarından kurtuldu, döndü ve tek bir temiz vuruşla kafasını vücudundan ayırdı.

Akışını durdurmadan kılıcı başka bir Daimon'a uzattı. "Şunu temizle Davyn ve Stryker'a bir sorunumuz olduğunu söyle."

"Fark ettim."

Jericho'nun dikkati onlara katılan son derece uzun boylu, siyah saçlı adama yöneldi. Hakim havası ve ölümcül aurasına bakarak onun Stryker olduğunu tahmin etti.

Stryker yerdeki cesede baktı ve öfkeyle içini çekti. "Lanet Gallu şimdi ne yapıyor?"

Jericho, Zephyra fırsat bulamadan cevap verdi. "Onlar Oneroi ve Skoti ile birleşerek uykumuzda bize saldıracaklar."

Stryker kötü kötü küfretti. "Fırsatım varken Gallu'yu öldürmeliydim."

Zephyra ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Ah bebeğim, bunun ne büyük bir hata olacağını bir düşünsene."

"Ne hatası?" Tory sordu.

Zephyra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım galluları bir araya toplamamız gerekiyor. Jared'le ilgili aklınızda tam olarak ne vardı?"

Tory ilerledi. "Onlara karşı bağışıklığı var mı?"

"Çoğu şeye karşı bağışıklığı var."

Jericho bunu duyduğuna memnun oldu. "Güzel. Planımız Oneroi ve Skoti'yi Noir'dan kurtarmak."

"Ya zaten enfekte olmuşlarsa?" Stryker sordu. Jericho tereddüt etmedi. "Onları öldürürüz."

Stryker gülümsedi. "Senden neredeyse hoşlanabilirim." Yaklaşırken düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Tek sorun Gallu'nun hâlâ tanıştığı herkesin rüyalarına sızabiliyor olması."

"Ama uykumuz korunuyor," dedi Zephyra. "Sahip olduğumuz yeteneklerle onlarla o âlemde savaşabiliriz."

"Yine de rüyalarda Oneroi kadar güçlü değiller," diye ekledi Jericho. "İkisinin birleşimi felaket. Senin için bile. Enfekte olmuş bir Oneroi ya da Skoti bizi mahveder."

Zephyra'nın yüzündeki ifadeden Jared'in onlara teslim edilmesine kesinlikle karşı olduğu anlaşılıyordu.

Ve Jericho onun kararsızlığından bıkmıştı. "Bak, seninle oynamaktan bıktım. Noir'a karşı gerçekten savaşmış ve kazanmış birine ihtiyacımız var. Onunla tek başıma savaşabilirim ama o piçin zayıf noktasını bilen birini istiyorum. Bu Jared olabilir. Şimdi onu bana ver."

Zephyra alaycı bir kaşını kaldırdı. "Yoksa ne olur?"

Jericho ellerini uzattı ve kadının yanından geçip giden iki tanrı okunu serbest bıraktı.

Hakkını yemeyelim, ürkmedi ya da gözünü bile kırpmadı.

Jericho ellerini indirdi. "Güven bana, öğrenmek istemezsin."

Stryker dudağını büktü. "O taktikler burada işe yaramaz. Korku bizim için büyük bir motivasyon kaynağı değil. Hatırlasan iyi edersin

Ben de bir tanrının oğluyum ve o okları geri fırlatabilirim....
Ancak istediğim bir şey var."

"Ve bu?"

"Jaden'ın New Orleans'ta yaşlı bir kadından aldığı yeşil bir muska. Hâlâ onda olduğuna eminim. Sana Jared'i vereceğiz, sen de bize o tılsımı getireceksin."

Jericho'nun vücudundaki tüm şüpheler aşırı hızlandı. "Bu tılsım ne işe yarıyor?"

"Bu bir koruma."

Peki buna neden inanmadı? Belki de Stryker korunmaya ihtiyaç duyacak türden bir Daimon'a benzemediği içindir. bir parça eski saçmalık. Önemi yoktu. Bugün söz

veriyorum.

Yarın yalan söyler.

Eğer Jericho tılsımın yaptıklarından hoşlanmasaydı, onu buraya getirmek zorunda kalmazdı. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi gerektiğini söyleyen bir şey yoktu. En son sözünü tuttuğunda, bunun bedelini çok ağır ödemişti. Şimdi işler farklıydı. O artık farklıydı. En önemli şey Jared'i almaktı.

"Tamamdır."

Stryker bakışlarını daralttı. "Beni hayal

kırıklığına uğratma." Jericho, "Sen beni hayal

kırıklığına uğratma," diye karşılık verdi.

Tory başını salladı. "Şimdi ikinizin boynuzlarınızı birbirine geçirip dağın tepesinden aşağı atmanıza izin verecek miyiz?"

Stryker ona sert bir bakış attı. "Acheron'un sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Karısına doğru baktı. "Bırak Jared'i alsınlar."

Zephyra yüksek sesle karşı çıktı. "Sahip olmak değil, aşkım. Ödünç al. Jared sadece ödünç."

"Peki," dedi Jericho. "Onunla işimiz biter bitmez geri getireceğiz."

"Öyle olsa iyi olur. Aksi takdirde Stryker ve ben iç organlarınızla ziyafet çeker, kanınızla yıkanır ve gözlerinizi küpe olarak kullanırız."

Jericho homurdandı. "Biliyor musun, böyle imgelerle Hallmark için yazmalısın."

* * *

Ash evine henüz dönmüştü ki havada garip bir şey hissetti. Bir an sonra, Phobos yeniden ortaya çıktı.

Tek başına.

Delphine onunla birlikte dönmeyince kötü hisleri daha da yoğunlaştı. "Ne oldu?"

Phobos yorgun bir iç geçirdi. "Oneroi'yi topladığımız sırada Zelos tarafından saldırıya uğradık."

Ash bu haber karşısında kendini kötü hissetti. Jericho, kardeşinin Oneroi'yi ele geçirdiğini öğrendiğinde felç geçirecekti. "Ne?"

Phobos elini saçlarının arasında gezdirdi. "Jericho'yu arıyordu ama onun yerine bizi diğerlerini toplarken buldu. Hem Delphine'i hem de Nike'ı aldı. Görünüşe göre Zelos karanlık tarafa geçmiş. Noir aklını kaçırmış."

"Hayır. Bu onun stratejik planlaması. Pantheon'u kendi üyelerini kullanarak yok ediyor. Onu bu kadar sinsi yapan da bu. Nike ve Delphine'i kullanarak Jericho."

"Evet, her iki durumda da sıçtık." "Nasıl yani?"

Jericho, Tory ve Jared ortaya çıkınca Ash geri adım attı. Tory'yi sadece onu orada hissetmek için kendine doğru çekti ve güvendeydi. Özellikle de olan biten her şey göz önüne alındığında. Eğer ona bir şey olursa ...

Azura ve Noir'ı oyuncak ayı gibi gösterirdi.

Jericho kaşlarını çatarak odayı taradı ama aradığını bulamadı. "Delphine nerede?"

Ash ona darbeyi yumuşatmasını söyleyemeden Phobos cevap verdi. "Kardeşin onu ve Nike'ı aldı."

Ash, Jericho'nun yüz ifadesinden anladığı kadarıyla tanrının açık sözlülüğü karşısında yüzünü buruşturdu.

Jericho, içinde tadını alabileceği kadar güçlü bir öfke oluşurken olduğu yerde dondu kaldı. Hayatında hiç bu kadar öfkeli olmamıştı. "Ne?"

Phobos utangaç bir ifadeyle baktı. "Baskına uğradık. Zelos geldi ve kimse onun orada olduğunu bile anlamadan onu yakaladı."

Buna dayanamayan Jericho, elini metalik pençelerle kaplamak için güçlerini kullandı. Phobos'u gömleğinden yakaladı ve onu duvara öyle bir itti ki, duvarın sıvasını kırdı.

"Seni piç! Onu almasına nasıl izin verirsin? Seni öldüreceğim!"

Ash onu yakaladı ve Phobos'a daha fazla zarar vermeden önce geri çekti. "Sakin ol."

"Delphine ellerinde!" Acheron'a saldırmamak için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanması gerekti. Her nasılsa şimdi bile Kendini korumak için Atlantis tanrısına saldırmanın ciddi bir hata olacağını biliyordu.

"Bunu duydum," dedi Ash sakince. "İngilizce bana göre olmayabilir anadilim, ama anlama konusunda oldukça iyiyim." Onu serbest bıraktı.

Jared bir adım öne ıktı. Uzun siyah deri bir palto giymiş, kızıl saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. En şaşırtıcı şey ise teninin solgun ya da illi olmamasıydı. Daha ziyade bronzlaşmış ve güçlü yüz hatları olan biriydi.

Ash ya da Jericho kadar uzun boylu olmasa da, güçlü aurası en kötü kışları bile yere sermeye yetiyordu. Gözleri bir çift gözlüğün arkasına gizlenmişti. opak güneş gözlükleri vardı ama yine de parlıyor gibiydiler. "Noir'ın sana verdiği kılıcı bize ver."

Bu Jericho'yu duraksatmayı başardı. "Kılıcı nereden biliyorsun?"

"O bana ait. Onun sesini duyuyorum ve onu geri istiyorum."

Jericho güçlerini kullanarak, şiddetli bir hırıltıyla duvardan inen Phobos'u serbest bıraktı. Phobos ona doğru bir adım attığında Ash bir elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Boş ver, Phobos. Benim kitabımda kolay kurtuldun. Eğer kaçırdıkları Tory olsaydı, paramparça olurdun."

Jericho onları görmezden gelerek kılıcını çağırdı.

Ortaya çıktığı anda Jared'in tüm tavrı değişti. Sert ve savaşa hazır olmak yerine, saygılı ve alçakgönüllüydü. Yere diz çöken Jared, kılıcı onun elinden aldı ve önünde durması için aşağı doğru yerleştirdi.

Jericho'nun bilmediği bir dilde fısıldadı. imkansız olduğunu düşünürdü. Tanrı olmanın faydalarından biri de tüm dilleri anlayabilmesiydi. Fakat bu ...

Bu ona tamamen yabancıydı.

Kılıç yerde kendi kendine dönmeye başladı. Daha hızlı ve daha hızlı. Kabzasından parlak bir ışık yayıldı ve onları kör etti. Sonra bükülmeye başladı ve boyu bir metreyi geçmeyen küçük, güzel bir kadına dönüştü. Teni Siyah saçları omuzlarından kalçalarına doğru dökülürken gözleri altın renginde parıldıyordu. Dökümlü siyah bir elbise giymişti, bir elfin uzun kulaklarına sahipti ve gözleri bir kedininki gibi çekikti. Küçük altın bir taç saçlarını yüzünden uzak tutuyordu.

Karmaşık altın kıvrımları. Elmaslar ve yakutlar yüzünün şeklini alan taçtan sarkıyordu.

Enfesti.

Kılıcın canlı görünmesine şaşmamalı.

Öyleydi.

Jared onun elini tutarak, "Hanımefendi," dedi. "Beni affedin."

Saçlarına dokunmak için elini onun avuçlarından çekerken gözleri kıpkırmızı oldu. "Uzun zaman oldu Jared."

"Çok özür dilerim." Sesi sanki gözyaşlarına karşı savaşıyormuş gibi kesildi.

Adamın önünde yere diz çöktü ve güneş gözlüklerini çıkararak adamın ürkütücü kırmızı, turuncu ve sarı gözlerini gösterdi. "Biliyorum, Couran. Ama af dilemen gereken kişi ben değilim. Şimdi ayağa kalk ve birlikte savaşalım. tekrar."

Bakışları o kadar eziyetliydi ki Jericho'nun göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım Sahibe. Yemin ederim."

Nazikçe gülümsedi. "Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum.

İçimde kötü niyet yok." Onun elini kendi eliyle sıktı. ve onları göğsünün ortasında, kalbinin üzerinde bir arada tuttu. "Şimdi kurtarman gereken başkaları var. Bu konuda elimizi çabuk tutmalıyız."

Onu serbest bıraktı ve arkasına yaslandı. Bir ışık parıltısı içinde, tekrar onun önünde duran bir kılıç haline geldi.

Jared kabzayı eline aldı, saygıyla öptü ve ayağa kalktı.

Jericho az önce ne olduğunu anlamak istercesine Acheron'a baktı.

Ash ellerini ceplerine soktu. "Sephirii'nin Mimoroux adı verilen on seçkin savaşçısı vardı. Her biri taşıdığı kılıçla seçilirdi."

Jared bir baldric tezahür ettirdi ve kılıcını taşıyabilmek için onu giydi. "Takara iki bin yıl boyunca Shiori."

"Bir ne?"

"Bir rehber." Jared tekrar konuşmadan önce yutkundu.
"Kimsenin onu kullanmasına izin verilmiyordu. Ta ki bana kadar."

Ash açıklayana kadar Jericho anlamamıştı. "O kılıçların en güçlüsüydü. Ve onu kullanan kişi diğer tüm Sephirii'leri yönetirdi."

Kahretsin. Sepherii liderleri tarafından ihanete uğramıştı. Aralarındaki en seçilmiş kişi tarafından.

Jared başını salladı. "Bana yapılanı ve daha kötüsünü hak ediyorum. Ama bu geçmişle ilgili değil. Noir'ı durdurmak zorundayız." Acheron'a baktı. "Charonte'un yanında mı?"

"Biz hazır olduğumuzda onlar da hazır olacak."

Phobos ilerledi. "Şu anda hayatta kalan bir avuç Dolophoni ve Oneroi var."

Jared başını eğdi. "O halde saldırıyoruz. Kaynak bize doğru yolu gösterebilir."

Jericho alay etti. "Kaynak'ın canı cehenneme. Bu intikamla ilgili ve Noir bana bulaştığı için pişman olacak."

BÖLÜM 10

Dehşete kapılan Delphine, Azura'nın hizmetçilerinden biri tarafından karanlık bir hücreye atıldı. Kapı çarparak kapandı, onu mühürledi.

mide bulandırıcı bir gümbürtüyle içeri girdi. Hiç ışık yoktu ve bunaltıcı karanlıkta bir şeyin nefes alışını duyabiliyordu.

Neredeydi?

Daha da önemlisi, neydi?

Daha da kötüsü, Azura tasmayı boynuna geri takmıştı. Korunmak için sahip olduğu tek şey çıplak elleriydi. Hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

"Yakalanmaktan ve etiketlenmekten gerçekten yorulmuşum." Binlerce yıl boyunca hiç başarısızlığa uğramadan savaşmıştı. Şimdi ise çuvallamadan hareket edemiyor gibiydi.

Bir şey öksürdü.

Delphine savaşmaya hazır bir şekilde döndü. "Kim var

orada?" "Ben." Ses o kadar zayıftı ki ilk başta onu tanıdım.

"M'Adoc?"

"Evet."

Ağır nefes alıp verme sesini takip ederek onu ayaklarının yakınında bir yerde buldu. Artık daha yakın olduğu için, keskin nefeslerin öfkeden kaynaklanmadığını anlayabiliyordu. Daha ziyade acıdan soluk alıp veriyorlardı.

Ona basmaktan korktuğu için durakladı.

Hâlâ adamın vücudunun en ufak hatlarını bile göremiyordu.
"İyi misin?"

"Sadece şeftali," dedi içinde bulunduğu dayanılmaz acıyı ele veren gergin bir ses tonuyla.

Ona dokunmak için elini uzattı ama adam bir çığlık attı acı dolu bir lanet. Parmaklarında kan varmış gibi hissetti ve adam sarsıldığında, bir tür ağır zincir şakırtısı duydu.

"Dokunma bana."

"Özür dilerim," diye özür diledi.

"Göremiyorum." "Sadece... yerinde kal..."

"Burada hiç ışık var mı?"

Öksürdü. "Yanmasını istemezsin."

"Neden istemeyeyim?"

Odanın içinde bir şeyin sıçradığını duydu. Dehşete kapılarak döndü ve karanlıkta görmeye çalıştı. Ama orada hiçbir şey yoktu.

"Güven bana, çocuğum. Burada bizimle birlikte ne olduğunu görmek istemezsin."

Kapının etrafında bir şey tıkırdadı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bundan hoşlanmamıştı. Azıcık bile.
"Zincirli misin?"

"Evet."

"Seni serbest bırakabilir miyim?"

"Hayır. Zincirler vücuduma gömülü."

Midesi sıkıştı. Ne kadar korkunçtu. Hepsinden önemlisi, çektiği acıya nasıl dayanabiliyordu? "Neden buradayız?"

"Burayı evi olarak gören şeylerle beslenmek için."

İçini çiğ, katıksız bir dehşet kapladı. "Ne?" Daha da panikledi.

"Sakin ol, Delphine. Yapmak zorundasın."

Sıçrama sesini tekrar duydu. Arkasını dönerek yerini bulmaya çalıştı.

"Korku hissettiklerinde saldırırlar. Duygularını kontrol etmelisin. Zor olduğunu biliyorum ama konsantre ol."

Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki göğsünden fırlamadığına şaşırdı. Tökezleyip yerdeki kırık bir iskeletin üzerine düşmesi de yardımcı olmadı. O anda bacağına bilinmeyen bir şey dokundu.

"Ne var? Kim var burada?"

"Şşşt," diye yatıştırıcı bir şekilde nefes aldı M'Adoc. "Sakin ol."

Bunu bir kez daha söylerse çılgılık atacaktı. "Neden bana cevabı söylemiyorsun?"

"Çünkü seni daha fazla korkutmamaya çalışıyorum. Sadece yavaşça nefes al. Rahatlatıcı bir şeyler düşün."

Delphine gözlerini kapattı. Geçmişte olsa annesi aklına gelirdi. Ama bugün aklına gelen Jericho ona gülümseyerek kendini güvende hissettirdi. Korunmuş.

Sıçrayan geri çekildi. "İşte

benim kızım."

Kendini yavaşça yukarı itti. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Canavarların bu savaşı kazanmasını engelleyin. Ne olursa olsun Noir'ın durdurulduğundan emin olmalısın."

Yapmak istediği de buydu. "Deniyorum, M'Adoc."

Adamın tekrar konuşmadan önce acı içinde küfrettiğini duydu. "Sen cesur bir kadınsın, Delphine. Her zaman öyleydin."

Kollarındaki ürpertiye ovuşturdu. "Cesur hissetmiyorum, özellikle de şu anda."

"Cesaret budur, özellikle de duygulara sahip olmaya alışık olmayan bir kadın için. Derin, felç edici bir korku hissettiğinizde ve bunun sizi durdurmasına izin vermediğinizde, işte bu gerçek cesarettir. Korku olmadan asla cesaret olmaz. Tıpkı nefret olmadan sevgi olmayacağı gibi."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Duygularla ilgili deneyimi çok yeniydi. Cesaret kavramı Anlayışının ötesinde. "Seni neden buraya koydular?"

"Onlara istediklerini vermedim. Din değiştirmeyi ve Noir'ın planlarına katılmayı reddettim. Ayrıca Zeus, hayalleri uğruna bizi cezalandırmak için topladığında bundan daha acımasızdı. Noir ve Azura onun yanında hiç kalır. Dayak ve işkenceye dayanabilirim."

Delphine kendi yediği dayaklardan bazılarını hatırlayınca ürperdi. Oneroi'ler duygulara karşı bağışıklık kazanmış olsalar da, acıyı hissedebilme ve deneyimleyebilme yetenekleri onlarla birlikte kalmıştı.

Bir kere, bu gerçek bir duygu değildi, fiziksel bir Şeydi.

ve diğeri için Zeus'a izin verdi.
ve diğer tanrılar kuralların dışına çıktıklarında onları
cezalandırmak için. "Peki ya diğerleri? Din değiştirdiler mi?"

"M'Ordant öldü." Bunu söylerken adamın sesindeki
gözyaşlarını duydu ve kendi kalbi de bu kayıptan dolayı
acıdı. M'Ordant
kurallara çok bağlıydı ama aynı zamanda iyi bir Oneroi'ydi.
Ve harika bir arkadaş. Ne zaman
desteğe ihtiyacı olduğunda, yardım etmek için orada
olurdu. Onu çok özleyecekti. "Günler önce zehirlerini
yemeyi reddedince onu öldürdüler."

Bir sonraki soruyu sormak istemiyordu ama yine de cevabı
bilmek zorundaydı. "Peki ya D'Alerian?"

"Bilmiyorum. Yakalandığımızdan beri onu görmedim. Bir
yanım onun da benim gibi işkence görmektense ölmüş
olmasını umuyor. Onu asla din değiştirmeye ikna
edemeyeceklerini de biliyorum. Tanrılar her neredeyse ona
yardım etsin."

Hayal kırıklığı içinde inledi. "Bunu bize neden yapıyorlar?
Dışarıda başka panteonlar da var."

"Ama Oneroi ile değil. Arzuladıkları bizim güçlerimiz.
Dahası, Zeus'un duygularımızı yasaklaması Skoti'yi kolay
bir hedef haline getirdi. Noir saflarımıza sızmayı başardı.
duygularını onlara geri vereceğine söz veriyordu. Aptal, saf
piçler onun yalanlarına inanıyor."

"Bu tamamen onların hatası değil. Onlara ilaç
veriyor." "Biliyorum. Beni de uyuşturmaya
çalıştılar."

"Ve hala din değiştirmediniz mi?"

"Hayır. O pisliğe efendi diyecek kadar aptal değilim. Sonsuza

kadar bu delikte canlı canlı yenerek yaşamaktansa

ona yardım

et."

Delphine...

Şeytani bir ses onun adını söylediğinde nefesi kesildi. Bu ona annesini hatırlattı.

Bana yardım et, Delphine.

Lütfen. "Boş ver onları," diye

tersledi M'Adoc. "Nedir onlar?"

"Lanetlilerin ruhları. Onlara cevap verirsen, sonsuza dek bu cehennemdeki yerlerini alacaksın ve onlar da ölümlüler diyarında özgürce dolaşabilecekler."

Çağrılar artık daha yüksek sesle geliyordu.

Delphine kulaklarını tıkadı ve kendini Jericho'nun sesini duymaya zorladı. Gözlerini kapattı ve onunla birlikte olduğunu hayal etti. Onu tutuyorum.

İşte bu...

Kahkahalar

yükseldi.

Birdenbire odaya ışık doldu. Delphine Önündeki korkunç beyaz hayaleti görünce çığlık attı. Yüzü çukurlaşmıştı. Gözleri karanlığa gömülmüştü. Onu kendine çekmek için uzandığında, kirli gri saçları şişmiş yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

"Senden korkmayacağım!" diye bağırdı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum. Hiçbir şeyden!" Onunla savaşmaya hazırlandı.

Gulyabani kendini ona doğru fırlattı.

Delphine yumruğu savuşturdu, kendisine saldırmamasını bekliyordu. Ama tam ona ulaştığında çığlık attı ve geri çekildi.

Jericho'ydu.

Yaratığı boynundan yakalamıştı. Omzunun üzerinden, "Delphine'i buradan çıkarın," diye bağırdı. Tek bir hızlı hareketle, Yaratığın boğazını kesti ve başka bir yaratığın saldırısını yakalamak için tam zamanında fırlattı.

Phobos ona doğru koştu ve kapıya doğru çekti. "Bekle!" dedi durdurmaya çalışarak, "M'Adoc da burada."

"Onu yakaladık." Phobos onu koridora doğru itti. Asmodeus dışarıda bekliyordu.

Delphine onun kendilerine karşı çıkacağını düşünerek kısa bir süre geri çekildi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Dostlar arasında sayılmak. Ama bilginiz olsun, kaybetmeseniz iyi edersiniz. Bu yüzden kıcımla ya da vücudumun başka bir yerinin kızarmasını istemiyorum."

"Neden bize yardım ediyorsun?"

Asmodeus omuz silkti. "Aptallığın ölümcül bir hastalık olduğunu duymuştum.

Bunun doğru olup olmadığını görmek için kendi deneylerimi yapıyorum. Eğer hayatta kalırsam, doğru olmadığını anlayacağız. Eğer ölürsem... bu berbat olur. Kötü olur. Ve ben mutlu olmayacağım."

Phobos, M'Adoc'un ağır bir şekilde ona yaslanmasıyla odadan çıktı. M'Adoc'un yüzü, onu zar zor tanıyabileceği kadar dövülmüştü. Kıyafetleri yırtılmıştı ve kanayan yaralarla dolu bir vücudu vardı. "Hadi gel."

Bu diyardan ayrılmadan önce tartışmak için hiç şansı yoktu. Bilgiği bir sonraki şey, büyük, beyaz bir odadaydı. Tory ve diğeri birkaç Oneroi. Bir adam ve bir kadın yerde acı içinde yatan yaralılarla ilgileniyordu.

Üç Charonte, yere yatırdıkları daha fazla yaralıyla içeri girip tekrar gözden kayboldu.

Skoti'lerden birinin bir bardak su içmesine yardım eden Tory'ye "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ash, Jericho, Jared ve Phobos mahkûmlardan çıkarabildikleri kadarını çıkarıyorlar."

Yine de Delphine'in kafası karışmıştı. "Onları neden buraya getirdiniz?"

"Yeniden toplanana kadar en güvenli yer burası. Ash önce hayatta kalanları saymak istiyor."

Delphine burada bulunan bir avuç dolusu insana baktı. Gerçekten umut verici görünmüyordu. Ama en azından onlarla savaşıyordu. Skoti yerde yatıp inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıf görünüyordu.

Onları bu halde görmek onu hasta ediyordu. "Buyurun. Dur sana yardım edeyim."

Döndüğünde yanında minyon bir kadın buldu. "Neye yardım edeceksin?"

Nazikçe gülümsedi. "Tasmanı çıkar. Sakin ol, benim adım Tehlike ve Acheron'un kâhyalarından biriyim. Burada güvendesin, söz veriyorum."

Delphine saçını kaldırdı, böylece Danger saçını açabildi. ve güçlerini geri kazanacaktı... tekrar. Onları kaybetmekten gerçekten yorulmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Tehlike onu çıkarırken, içinden keskin bir sızı geçti.

Yüzünü buruşturarak geri çekildi. Ama bunun tasmadan kaynaklanmadığını anlaması bir dakikasını aldı.

Jericho'nun başının ciddi bir belada olduğu konusunda onu uyaran güçleriydi.

* * *

Jericho, Ash ve Jared'in yanına dönmek için çukurdan ayrıldı. Mahkûmların çoğunun tutulduğu ana delikte iblisler, gallu ve diğer ürkütücü şeylerle savaşıyordu. Onlar tarafından dövülmeden bir adım bile atamıyordu.

Ama bu onun için sorun değildi. Bastırılmış öfkesini dışarı atıyordu. Alıcı oldukları için zavallılar. Eğer bundan bu kadar zevk almasaydı, onlar için gerçekten üzüldü.

Olduğu gibi ...

Bir iblisi ikiye böldü.

Phobos onun yanına geri döndü. "Deimos'u gören oldu mu?"

Jericho başka bir gallu yakaladı, onu yere fırlattı ve cevap vermeden önce hançerini yaratığın gözlerinin arasına saplayarak onu öldürdü. "Jaden'la birlikteydi."

"Nerede?"

"Duvarda asılı."

Phobos ona sert bir bakış attı. "Bana gösterebilir misin?"

Ash ve Charonte'yi savaşmaları için bırakan Jericho, Phobos ve Jared'i daha önce Asmodeus. Geri dönen güçlerinin en iyi yanlarından biri de bunun gibi küçük ayrıntıları hatırlayabilmesiydi. Tanrıların kusursuz hafızasını özlemişti.

Odaya döndüklerinde, içeri girmek için kapıyı tekmelemek zorunda kaldılar. Kolay olmayan bir şeydi ama kararlıydılar.

Jericho odanın içinde Oneroi'nin kanlı kalıntılarını görür görmez durakladı. Sanki biri onları yakın zamanda parçalamış gibiydi. Daha da kötüsü cesetlerden yayılan pis kokuydu.

Lanet Noir. Onu takip etmeyi düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Ne kadar aptaldı.

Phobos boğazının derinliklerinden bir çığlık atarak duvara yaslanmış yatan kardeşine doğru koştu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Ama Jericho'yu tutan Jared'in yüzündeki ifadeydi. tamamen donup kalmıştı. Belirgin bir duygu yoktu ama sarı ve turuncu gözleri anlaşılmas bir ıstıraptan söz ediyordu.

Jared tek kelime etmeden Jaden'ın yanına gitti.

Jaden kendisine kimin dokunduğunu görene kadar saldırdı. İnançsızlık, hırpalanmış yüzüne kazındı. "Jared? Burada ne işin var?"

Jared, Jaden'ı duvara bağlayan zincirleri keserken vahşi bir hırıltıyla karşılık verdi. Onu kesmeyi başaramadı.

ama zincir her kılıç darbesinde gevşiyordu. "Seni buradan çıkaracağım."

"Yapamazsın."

"Saçmalık."

Jaden onu omuzlarından yakaladı ve sert, delici bir bakış attı. "Yapamazsın," diye tekrarladı sertçe.

Geri çekilen Jared'in hüsrana dolu homurtusu karanlıkta yankılandı.

Jaden sırtını duvara yaslamış, acıdan nefes nefese kalmıştı, sağ koluna bakıyordu. "Diğerlerini güvenli bir yere götürün ve benim için endişelenmeyin."

"Seni burada bırakmayacağım."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Jaden'in hırıltısı onunla eşleşti. "Hayatında bir kez olsun beni dinle ve dediğimi yap. Buradan gidin ve önemsiz şeyler için tartışarak zaman kaybetmeyi bırakın."

Jared, Jaden'in sol omzundaki bezi tuttu ve sıkı bir yumruk haline getirdi. "Önemsiz değilsin. Benim için değilsin."

Jaden onun eline dokundu. "Bu savaşta ben varım. Beni öldüremeyecekler. Şimdi git. Kurtarabildiğin kadar çok kişiyi kurtar."

Jared Jaden'ı kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarılırken Jericho bu karşılaşmadan ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Birbirlerine sarılma şekilleri... ya kardeşiler ya da sevgili...

Ya da gerçekten yakın arkadaşlar.

Jared onu serbest bırakarak, "Bunu düzelteceğim," dedi. "Bir şekilde bunu düzelteceğim. Sana yemin ederim."

Jaden onu itti. "Kahretsin, git!"

Jericho dikkatini Deimos'u kucağına almış olan Phobos'a çevirdi.

"Yaşıyor," dedi Phobos. "Zar zor."

"Çıkarın onu buradan."

Phobos itiraz etmedi. Hemen dışarı ışınlandı.

Jared başka bir meseleydi. Jaden'dan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi oyalandı. Suçluluk, korku ve acı açıkça yüzüne kazınmıştı.

Ancak iblisler üzerlerine saldırmaya başlayınca Jericho'nun dikkati Jared'dan hayatta kalmaya yöneldi. Kendisine ulaşan ilk galluyu yere serdi, sonra da bir sonrakini yakaladı. Yere yuvarlandılar. Jericho üzerine doğru gelen bir sonrakini yakalamak için ayağa kalkmadan önce onun yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Güçleriyle onu geri püskürttü, ama iblis kendi patlamasını yapmadan önce değil. Onu sert bir şekilde göğsünden vurdu ve onu sersemletti.

Jared iblisi şiddetli bir kılıç darbesiyle yere serdi. Jericho ayağa kalkarken omurgasında bir ürperti hissetti. Noir buradaydı.

Tanrı odada, kendisinden üç adım ötede belirmeden önce bile bunu hissetmişti.

Noir ona iğrenç bir bakış fırlatırken tısladı. "Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Jericho onunla alay etti. "Sen de öyle, pislik. Tek yapman gereken bana iyi davranmaktı. Ama sen beni tekmelemenin, uyuşturmanın ve bana düşman olmanın daha eğlenceli olacağını düşündün. Senin açıdan kötü bir hareketti."

Noir güldü. "Sana sırt çevirmek insanların en iyi yaptığı şeydir. Bunu hâlâ öğrenemedin mi? Senin hiç arkadaşın yok. Hiçbir şeyin yok."

Kendi iradesi dışında Delphine'in bir görüntüsü zihninden geçti.

"O mu?" Noir sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi alaycı bir tavırla konuştu. "Delphine seni umursamıyor. Zeus tarafından ya seni baştan çıkarıp kendi davalarına çekmesi ya da öldürmesi için gönderildi."

Bu sözler ona çarptı. Bu olamazdı. O bunu yapmazdı. O bunu aşmıştı.

"Bu doğru," diye ısrar etti Noir. "Jaden'a sor."

Jericho dönüp Jaden'a baktı, o da sanki ona gerçeği söylemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

Noir güldü. "Ne kadar saf bir aptalsın. Cesur Cratus için çok fazla. Acınacak haldesin. Sana ihanet eden bir kadın için kendini feda ettin. Sana her zaman ihanet edecek biri için. O bir hiç, sen de öyle."

Acı Jericho'nun karnını parçaladı. Aşağı baktığında Noir'in kendisine sapladığı kılıcı gördü.

Noir çenesini kavradı ve kılıcı çekip çıkarmadan önce sıkı bir şekilde tuttu. Jericho içinden geçen ham ateş karşısında nefesini tuttu.

"Zaman kaybından başka bir şey olmayacağını bilmeliydim. Orduma komuta etmek için çok fazla."

Jared saldırmak için ileri koşarken Jericho sendeleyerek geri çekildi.

İkisi Titanlar gibi birbirlerine saldırdılar. Jaden onun için başladı.

"Bu işe karışma, kurtçuk!" Noir uyardı.

Jaden dinlemedi. Ama Jericho'nun yanına ulaşır ulaşmaz bir ışık parladı. Jaden'ı delip geçen, onu ayaklarından kaldırarak bir tür hasta laboratuvar deneyi gibi duvara yapıştıran bir ışık.

Jaden Noir'a ters ters bakarken acı içinde haykırdı. "Eğer bu tasmayı çıkarırsam, seni öldüreceğim."

Kendini iyileştirmek için güçlerini kullanmaya çalışırken bu sözler Jericho'nun zihninde zar zor kaydedildi.

İşe yaramadı.

Bu nasıl olabilir? Yüzünü buruşturarak tekrar denedi ve yine hiçbir şey olmadı.

Noir ona vücudunu cızırdatan bir patlama fırlattı. "Acınacak haldesin."

Jericho ayağa kalkmaya çalıştı ama bir şey onu tekrar yere düşürdü. Vücudunu zırhlandırdı.

O bile yardımcı olmadı.

Jared Noir'e ulaşamadı, Azura onun yolunu kesmek için parladı. Noir Jericho'ya doğru ilerlerken ikisi kılıçlarını kilitledi ve çarpıştı.

Bu şekilde ölmeyeceğim....

Kaynak'taki tüm güce rağmen bu cehennem çukuruna düşmeyecekti.

Noir onu sırtından bıçaklayarak yere yapıştırdı. "Ah... kalbini ıskaladım mı?"

Noir kılıcı omurgasından çekip çıkarırken Jericho tısladı. Yuvarlanarak onu tekmelemeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Gözlerini kapadı ve Kaynak'tan alabileceği tüm gücü topladı.

Noir ona güldü. "Güçlerini tamamen geri kazandığınızı gerçekten düşünmedin, değil mi?" Onu göğsünden bıçakladı, kalbini kıl payı ıskaladı.

Jericho acı içinde haykırdı.

Noir kılıcı çevirerek çekip çıkardı. "Bu sefer ıskalamayacağım." Kılıcı yere sapladı.

Tam ona çarpacakken, bir karaltı Jericho'nun yanından vızıldayarak geçti ve Noir'ı belinden yakalayıp yere düşürdü.

Delphine'di.

Bir asa ortaya çıkardı ve onu geri püskürtmek için kullandı. Jericho, Noir ile eşit bir şekilde mücadele ederken ona hayranlık duyuyordu. Her Noir her hamle yaptığında, o savuşturuyor ve yeni bir darbe indiriyordu. Hareketleri bir zarafet ve çeviklik senfonisiydi ve başarılı vuruşları Noir'ı kızdırıyordu.

Asayı yere dikti ve ardından tüm ağırlığını Noir'ın karnına vermek için kullandı. Adam homurdanarak geriye düştü.

Delphine koşarak Jericho'nun yanına döndü. Onu Ash'in Katoteros'taki evine, Atlantis'in cennet diyarına ışınlamadan önce, "Dayan bebeğim," diye nefes aldı.

Delphine'le birlikte yerde yatıyordu, Delphine'in kaşları endişeyle çatılmıştı. Noir'in sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Onunla ilgili her şey yalan mıydı? Ona ihanet mi etmişti?

"Neden benim için geri geldin?"

Onun sorusuna inanamamış görünüyordu. "Seni incinmiş görmek istemedim."

"Beni tanıımıyorsun bile."

O zaman onunla konuştu, ama vücudundaki acı yüzünden sözlerini duyamadı. Bunun yerine, karanlığın sürünerek onu bütünüyle yuttuğunu hissetti.

Jericho'nun gözleri yuvalarından fırlayıp uzun bir nefes aldığında Delphine kalbinin sıkıştığını hissetti.

Ölmüş olmasından korkarak eğildi ve kalp atışlarını hissetmeye çalıştı. Bir tane bile yoktu....

Hayır, bekle. Oradaydı. Zar zor. Nefes alış verışı zayıftı ama o da duyulabiliyordu.

Bunun için tanrılara şükürler olsun.

"Onu berbat ettiler."

Acheron'un kâhyası olarak çalışan sarışın adama baktı. Alexion. Adı buydu. "İyileşirken onu götürebileceğim bir yatak var mı?"

Alexion kaşlarını çatdı. "Onu diğerleriyle birlikte Olimpos'a götürmek istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Oradan nefret ediyor. Lütfen. Onu iyileştirebilirim ama dinlenmeye ihtiyacı var."

Alexion onun koluna dokundu ve Jericho ortadan kayboldu.

Ona yaptıklarıyla ilgili soru sormak için ağzını açtı ama tek kelime edemedi onu Jericho'nun büyük, karmaşık oymalı siyah bir yatakta yattığı odaya gönderdi. Beyaz çarşaf lar Jericho'nun kanıyla çabucak lekelenmişti.

Alexion onun yanına geldi. "Bu yaralar konusunda onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Onun bir tanrı olduğunu sanıyordum."

Bu da Jericho'nun böyle kanamaması gerektiği anlamına geliyordu. Kendini iyileştirebilmeliydi.

Ama o özel bir durumdu ve bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

"Öyle."

"O zaman neden böyle kanıyor?"

Emin değildi ama bunun onun insan kalbiyle bir ilgisi olduğuna dair gizli bir şüphesi vardı. Belki de Zeus, Jericho'yu daha sonraki bir tarihte öldürebilmek için onun iyileşmesini engellemişti. Zeus bu şekilde soğuk ve hilekâr olabiliyordu.

"Bilmiyorum." Acheron'un bu adama güvendiğini bilse de onu hiç tanı mıyordu. Yapacağı son şey ona Jericho'nun zayıflığından bahsetmek olurdu. Bunu başka kimsenin bilmesine gerek yoktu ve bunu mezara kadar koruyacaktı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Alexion sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ona ben bakabilirim."

Başını ona doğru eğdi. "Pekâlâ. Ben diğerlerine bakmaya gidiyorum o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Jericho ile yalnız kalan Delphine güçlerini kullanarak onun gömleğini çıkardı. Yaralarını ve yara izlerini görünce yüzünü buruşturdu.

Alexion haklıydı, Noir korkunç bir karmaşa yaratmıştı...

Kalbine saplanmış. Yaralardan biri zar zor ıskalamıştı.

Bunu fark ettiğinde soğukkanlılığını yitirdi.

Noir biliyordu. Her nasılsa biri ona Jericho'nun kalbinin delinerek öldürülebileceğini söylemişti. Bu şekilde bıçaklanmasının başka bir nedeni olamazdı.

Ama bunu ona kim söylemiş

olabilir? Neden?

Noir'ı durdurmayı başaramazlarsa, hepsi acı çekecekti. Olimpos düşecek ve kimse güvende olmayacaktı.

Ama Jericho'nun dediği gibi, çoğu insan satılıktı. Satılık olmayanlar ise çok azdı. Belki de Tanrı Noir'ın iyi tarafında kalabileceğini ve Hedef olmaktan kaçınmak için. Belki de Jericho'ya iyi niyet göstergesi olarak teklif etmişti. Ya da belki Jericho'dan o kadar nefret ediyordu.

Kim bilebilirdi ki?

Birinin bu kadar soğuk olduğu düşüncesiyle kalbi sıkışmış. güçlerini kullanarak yaralarını mühürledi, ardından kanı temizlemek için su ve bez ortaya çıkardı. Bezi üzerinde gezdirirken

Karnındaki keskin çıkıntıları, oradaki yara izlerini görünce durakladı.

Pürüzlü ve derin, y z ndekiyle e leşiyordu.

Gördüğü manzara karşısında irkildi. Zeus. O yara izlerini biliyordu. Onun yıldırımlarından kalmaydı. Jericho'nun acıdan midesi bulandı.

yatağı oturdu ve yüzündeki yara izinin dudaklarına kadar uzanan çizgisini takip etti. Bilinci yerinde değilken bile gücü açıktı.

Ve onu kurtarmak için geri dönecekti.

Phobos'a s ylediğ  sözler kulaklarında çınladı. Evet, başkalarını kurtarmaya gitmişti ama onun peşinden gelmeyi de ihmal etmemişti.

Kız karde inden bile önce.  nceliğ  o almıştı. Minnettarlık gözyaşları bakışlarını bulanıkla tırdı.

" ok vah sisin," diye fısıldadı.

Yine de onun için kanını akıttı. Noir'a karşı gelmeyeceğ ne yemin eden o, bunu yapmıştı. Sadece Noir onu tehdit ettiğ  için değil. Buna inanmıyordu. En başından beri, onu çok az insanın koruduğ  şekilde korumu tu.

Jericho dünyadan nefret ediyordu ama yine de onun kendi kendini atadığ  koruyucusu olmuştu.

Adamın elini kendi elinin içine aldı ve koyu renkli, yaralı deriye baktı. Kaba ve nasırlı olan bu el, kendisinininkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Bunlar bir katilin ve bir açığın elleriydi ve her parçasını büyüleyen bir adama aitti. Gözleri çırpınarak açıldı.

"Merhaba," diye nefes aldı, onu uyanık gördüğüne minnettar olmuştu.

Öfke kaşlarını çattı. "Ben Olimpos'ta mıyım?"

"Hayır, sen Katoteros'tasın. Seni oraya götürmelerine izin vermezdim."

Jericho kızın elini sıkıca kavrarken bakışları fırtınalı bir hal aldı. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni tehdit ettim ve gözünü korkuttum. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama yine de nazik davranıyorsun. Neden?"

"Bir nedenim olmak zorunda mı?"

Bakışları karanlık ve suçlayıcıydı. "Herkes yalan söyler. Herkes satılıktır. Nezaketinle ne kazanıyorsun?"

Adamın düşmanlığı karşısında şaşkına dönmüştü. "Beni kurtardığın için sana borcumu ödemekten başka bir motivasyonum yok."

Bu sözler onu daha da kızdırmışa benziyordu. "Yani bana Zeus ile bir anlaşma yapmadığını mı söylüyorsun? Beni baştan çıkarmak mı?"

BÖLÜM 11

Jericho, Delphine'in yüzündeki şok ve panik ifadesini izledi. Suçüstü yakalanan birinin yüz ifadesini biliyordu ve bu kadar kolay kandırılmış olması onu iğrendirmişti. Ona nasıl inanabilmişti ki?

"Demek doğruymuş." Dudağını kıvrarak elini kızın elinden çekti. "Bilmem gerekirdi."

Adam ayağa kalkmaya başladığında, kadın onu neredeyse kabaca yatağa geri itti. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti ama şu anda gözleri alev alev yanıyordu. "Sakın o kibirli yüksek yolu seçip gitmeye kalkma, seni inatçı adam. Evet, Zeus seni baştan çıkarmamı söyledi. Bunu inkâr etmeyeceğim. Kız kardeşin de öyle. Ama ben ne zaman onları? Zeus bana Arik'i yakalamamı da söyledi ve gördüğünüz gibi bunu da yapmadım."

"Beni baştan çıkardın." Sesindeki bastıramadığı acı notasından nefret ediyordu. En çok da onu incinecek kadar önemseydiği gerçeğinden nefret ediyordu. Kendini korumaya çalıştığı onca yüzyıldan sonra, savunmasını aşp kalbine öyle bir darbe indirmişti ki, onu incitmek istiyordu.

Şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl? Sana iyi davranarak mı? Hepsi bu kadar mı? Nedense baştan çıkarmanın bundan çok daha zor olduğunu sanıyordum."

Bu onun öfkesini alevlendirdi. "Sakın bana patronluk taslamaya kalkma."

"Sana patronluk taslayan ben değilim Jericho. Eğer seni baştan çıkardığımı düşünüyorsan, sensin. Tek yaptığım sana bir insan gibi davranmak."

"O zaman ne kadar zavallıyım ki bu kadarla kaldım?"

Karnına vurdu. Sert değildi; daha çok dikkatini çekmek ister gibiydi. Ama bu onun öfkesini ateşlemeye yetti.

"Acınacak halde değilsin," diye hırladı. "Değersiz değilsin. Ama incinmişsin. Hatta belki biraz kafan karışık ve muhtemelen çokça dengesizsin ama zavallı değilsin."

"Dengesiz mi?"

"Yakalanacak kadar aptal olan bir kadını kurtarmak için cehenneme daldınız... şimdi kaç kez? Şahsen ben olsam ilk seferden sonra beni kurtarmazdım. Bu bana sizin dengesiz olduğunuzu söylüyor."

Jericho ona bağırmak istedi. Onu reddetmek ve kızmak istiyordu. Onun varlığını incitmek ve lanetlemek istiyordu. Yine de ona baktığında tek gördüğü öpülmeye ihtiyacı olan mükemmel bir ağızdı. Ve kalbini ısıtan güzel bir gülümseme. Altın rengi benekleri olan yeşil gözlerin, onu rahatsız eden bir yüze yerleştiğini gördü.

Bunu nasıl yaptı? Onu nasıl boğmak isteyebilir? bir dakika sonra iyi mi olacaktı? Ama kızın sözleri öfkesini düpedüz kesti ve onu kaybolana kadar azalttı.

Yüzyıllardır ilk kez kendini zavallı ya da değersiz hissetmiyordu ve bunun nedeni güçlerinin geri gelmiş olması değildi. Çünkü onu bundan daha fazlası olarak görüyordu.

Hepsinden önemlisi, onun kendisini gördüğü adam

olmak istiyordu. Ve kendini durduramadan onu öptü.

Delphine onun davranışları karşısında şaşkına dönmüştü. Bir kalp atışında nasıl bu kadar asık suratlı olabiliyordu?

"Aklın başında değil, değil mi?" diye sordu adam kulağına doğru ilerlerken.

"Hayır. Bende kesinlikle bir sorun var." Ona bakmak için geri çekildi. "Senden nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum bile sana kızgın kalacağım."

Bakışlarını ona dikti. "Biliyor musun, bence baştan çıkarma konusunda benden çok senin derse ihtiyacın var. Hazır başlamışken neden bana şişman ve çirkin demiyorsun?"

Güldü.

Ses onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Derinden ve yürekten gelen bu ses alaycı ya da iğneleyici değildi. Gerçektir. "Ne? Bu bir kahkaha mıydı?"

Ayılmaya çalıştı. "Hayır."

"Evet, öyleydi. Ben de duydum. Vay anasını," diye dalga geçti, "Hermes'i arayıp haberi yaymasını söyle. Sanırım daha yeni başladım Dünya... kıyametin bir işareti olmalı." Jericho'nun çabucak gizlediği incinmiş bakışını yakalayınca alaycılığı sona erdi. "Jericho, seninle dalga geçiyordum. Seni asla incitmem kasıtlı olarak."

"Güzel, çünkü içimde sadece senin bana zarar verebileceğin bir yerde yaşıyorsun."

Delphine zar zor duyulabilen bu sözler karşısında donakaldı.

Bakışları onunkilerle kilitlendi. "Bunun için senden nefret ediyorum."

"Benden nefret etmek zorunda değilsin. Sana zarar vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim."

Bakışlarını kısmıştı. "Hayır, bunu bilmiyorum. Tanıdığım herkes bana ihanet etmişken benden sana güvenmemi mi istiyorsun?"

"Nike sana ihanet etmedi."

Alay etti. "Noir'a beni nasıl öldüreceğini söyleyen Nike'dı."

Delphine afallamıştı. "Ne?"

"Beni bıçaklarken kadının ona söylediklerinin görüntülerini bana yansıttı."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Azura sana Zeus'un gözdesi olduğumu da söylemiş, ki bu kesinlikle doğru değil. Onlar yalancı, Jericho. Mahrem yerlerinden ısırsa bile gerçeği bilemezler. İnanın bana, eğer dudakları kıpırdıyorsa, yalan söylüyorlardır. Garanti ederim. Kız kardeşin seni seviyor. Senin incinmemen konusunda çok kararlıydı. Neden arkasını dönüp ona seni nasıl öldüreceğini söylesin ki?"

"O zaman kim yaptı?"

Omuz silkti. "Zeus hırladığında bir oda dolusu tanrı vardı. Onlardan herhangi biri olabilirdi."

Jericho onun körlüğüyle alay etti. Nike olabilirdi. Bu mümkündü. "Nike'ı öldürdükten sonra birine nasıl inanabilirsin? olan her şey?"

"Çünkü bunu ben seçtim. Zeus ve Noir gibi insanların beni etrafımdaki herkesten şüphelendirerek hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Onlara bu gücü vermeyeceğim. Buna değmezler."

Jericho da öyle olmak istiyordu ama bu çok zordu. Artık içinde güvenmek için bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Bir çok kez incinmişti.

Onu tekrar yere itti ve arafla örttü. "Dinlenmeye ihtiyaın var. Yaralarını onarmış olsam da hâlâ ağrıyor ve yaralanmış durumdasın. Vücuduna iyileşmesi için zaman ver. tamamen."

"Yapılacak çok şey var. Bilmem gerek-" "Hayır."

Ona hayır dediğine inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Zorla ve kabaca. "Hayır, sen inandın."

"Evet, biliyorum," diye alay etti. "Beni Jedi ninja zihin numaralarımı senin üzerinde kullanmaya zorlama. Her şeyi berbat edip beynini kızartabilirim."

Kadının asılsız tehditleri karşısında gülümsemesini bastıramadı. "Endişenizi takdir ediyorum ama Noir hâlâ entrikalar çeviriyor ve Deimos ve M'Adoc ile konuşmamız gerekiyor. Belki onlar kullanabileceğimiz bir şey."

Dudağını ısırdı ve bu düşünceyi umursamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Tanrılar, bu endişeli bakışı nasıl da seviyordu. "Onları görmenin tek yolunun Olimpos'a gitmek olduğunu biliyorsun. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Hayır. Ama Noir'in kalbini avucumun içinde istiyorum ve eğer yapmam gereken şey oraya gitmekse..."

"Onunkini Zeus'unkinden daha mı çok istiyorsun?"

Haklıydı. Kimi öldürmeyi daha çok istediğine karar vermek zordu.

İkisi de tercih edilebilir. "Belki."

Ona gözlerini devirdi. "Bence sen sadece kızgın olmayı seviyorsun."

"Pek sayılmaz." Öfke onun ana besin kaynağı gibi görünüyordu. "Ama Noir kişisel bir kan davasıyla peşimizde. Bu hiç de titiz ya da çekingen olma zamanı değildir. En iyi savunma iyi bir hücumdur. Aslanı tavşan yapmalı ve onu yerin dibine sokmalıyız."

"Ya yapamazsak?"

"Bu şekilde düşünmeyeceğim. Noir bizim ve biz kafasını Azmodea'dan hiç çıkarmadığına pişman edecek."

Delphine onu hissettiği tutkudan mahrum edemezdi. O sadece daha iyi bir yol olmasını diledi. Ama eğer istiyorsa... "O zaman Olimpos olsun. Ama uslu durmaya çalış. Senin için zor olduğunu biliyorum ama..."

Homurdandı. "Yere işemem."

"Endişelendiğim zemin değil. Mısır gevrekleri."

Acheron ve adamlarının hayatta kalanları götürdükleri Kaybolan Ada'ya ışınlanmadan önce alaycı bir bakışla siyah bir üst ve pantolon giydi.

Delphine kendini sert bir hesaplaşmaya hazırlayarak Jericho'yu takip etti. Jericho hakkında öğrendiği tek şey, öfkesinin her zaman onu alt edecekti. Deimos ve M'Adoc hakkında gördüklerine bakılırsa, kimsenin onları dövmesine ihtiyaçları yoktu.

Oneroi'nin ziyafet vermek, dedikodu yapmak ya da bilgi paylaşmak için toplandığı tapınak salonuna girdiler. Bugün salon büyük bir revire dönüştürülmüştü. Birkaç Oneroi vardı. yaralılarla ilgileniyor.

Ama onu şaşırtan, onların başına getirilen yarı tanrıydı.

Moesia'lı Zarek insan olarak doğmuştu. Daha da kötüsü, haksız yere bir insan köle olarak yetiştirilmişti. Sahibine tecavüz etmekten suçlu bulunmuş ve idam edilmiş. Binlerce yıl boyunca, Daimonların sürüsünü güden Karanlık-Avcılardan biri olarak yaşamıştı. En azından teoride. Gerçekte ise, Zarek deliliğin bir adım ötesindeydi ve tam bir adım bile değildi. Korunmaları için insanlardan izole edilmişti.

Birkaç yıl önce, Artemis onu bir tehdit olarak ilan etmişti. ve peşinden bir suikastçı göndermişti. Ancak Acheron, kurtarılmaya değer olup olmadığını görmek için tanrıça Themis'e onu yargılaması için yalvarmadan önce değil. Bunu kendisi yapamayan Themis, kızı Astrid'i yargılaması için göndermişti. Astrid Zarek'in sadece akli başında olduğuna karar vermişti, onun hayatını kurtarmış ve ona aşık olmuştu.

O zamandan beri ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştu.

Uzun boylu, sarışın ve güzel Astrid, yardım ettiği bir kadın Oneroi ile birlikte odanın karşı tarafındaydı.

Zarek, Oneroi ve Dolophoni'nin geri kalanını iyileştiren ve hareket ettiren diğer görevlileri yönetiyordu. Artık bir tanrı olarak kabul edilse de, o vahşi insan niteliğini hâlâ koruyordu. Saçlarının kısa ve simsiyah olması da buna yardımcı olmuyordu. Keskin kesilmiş keçi sakalıyla aynı renkteydi. Adamda öyle tehditkâr bir güç havası vardı ki, kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Onları görür görmez odayı geçti. "Ash bize katılmayacağınızı söyledi."

Jericho'nun Zarek'i kızdıracak bir şey söylemesinden korkuyordu,
Delphine aralarına girdi. "Planlar değişti. Neden buradasınız?"

"Gelmesini ben istedim," dedi Astrid onlara katılırken.
"Skoti'lerin hepsi geri dönmüyor, bu yüzden başka bir saldırıdan korktum. Bazı çılgınca nedenlerden ötürü, bazıları hâlâ Noir'ın tarafını tutuyor."

Zarek başını karısına doğru eğdi. "Yani serseriler buraya gelirse, şeytanla dans edecekler ve boynuzun kısa ucunu alacaklar."

Astrid gururla gülümseyerek kolunu onun beline doladı ve onu sıktı. "Birinin kafasını koparmak için benim Zarek'imden daha iyisi olamaz." Jericho'ya baktı. "Siz ikiniz çok iyi geçinmeliyiz."

Bunun yerine, birbirlerini tartarken ikisi de şüpheliydi. Bu işe bu kadar çok bağılı olmasalardı eğlenceli olurdu.

"Deimos nerede?" Jericho sordu.

Astrid uzak köşeyi işaret etti. "Phobos diğerlerine yardım etmek ve kurtarabildiğı kadarını kurtarmak için geri döndü."

"Teşekkürler." Jericho Delphine'i Zarek ve Astrid'den uzaklaştırıp Deimos'un dinlendiğı yere götürdü. Aşağı baktı Suçluluk duygusu onu tüketirken Delphine. "Benim de orada olup onlara yardım etmem gerekirdi."

"Yapamazsın." Adamın göğsünün ortasına, kalbinin hemen üzerine vurdu. "Noir seni nasıl öldüreceğini biliyor. Seni oyundan çıkarmalıyız ya da kaybetme riskini göze almalıyız."

"Korku beni kontrol edemez."

Ona kuru bir sırıtışla karşılık verdi. "Biliyorum, sert çocuk. Ama sende öyle bir kapatma düğmesi var ki, eminim o da ekibindeki herkes."

"Bildiğim bir şey varsa o da evrendeki her şeyin bir zayıflığı olduğudur. O benimkini biliyor. Noir'inkini bulmalıyız."

Ona ulaştıklarında Deimos alay etti. Yara bere içindeydi ve hâlâ kanaması vardı. Biri kafasını sarmıştı ve gözlerinden biri beyaz gazlı bezle kapatılmıştı. "Bul onu, kırımın kenarı. Şu halime bak. Verdiği hasarı bile iyileştiremiyorlar. Beni en son ne zaman bu halde gördün?"

Soruya şaşırmayan Jericho omuz silkti. "Trakyalı bir köle dansçı yüzünden. Sen ve Phobos, sizi ayırmak zorunda kalana kadar birbirinize girdiniz. Sonrasında ikiniz de öyle görünüyordunuz."

Deimos gülmeye başladı, sonra da küfretti. "Bunu ancak sen hatırlarsın."

"Eminim Phobos da bunu unutmamıştır." "Belki de."

Delphine onun yanında diz çöktü. Ne kadar acı çekiyor olmalıydı... Jericho'nun aksine, onu hiç böyle görmemişti. "Neler oluyor Deimos? Bunca zaman sonra Noir neden böyle üstümüze geliyor? Skoti'yi istediğini biliyorum ama neden bundan önce saldırmadı?"

Cevap vermeden önce uzun ve yorgun bir iç geçirdi. "Kısacası, bunun nedeni Malachai'nin geri dönmüş olması. Yaşlı Malachai Noir'a sırtını dönüp kaçtığı anda, güçleri önemli ölçüde zayıflamaya başladı."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Bize tapan kimse olmadığında güçlerimizin nasıl zayıfladığını biliyor musun?"

Teori buydu. Yine de bunu hep merak etmişti. "Evet ama Oneroi'nin güçleri hiçbir zaman gerçekten olmadı. Diğer tanrılarınkı gibi değil."

"Bunun nedeni Acheron'un Rüya Avcılarını, Karanlık Avcılarının rüya durumuyla başa çıkmalarına ve iyileşmelerine yardımcı olmak için kullanmaya başlaması. Sayıları ve iyileşmelerine yardımcı olmanız için size ihtiyaç duymaları sayesinde Karanlık-Avcılar Oneroi'nin güçlerini korumasına yardımcı oldular."

"Oh..." Demek güçleri bu yüzden hiç azalmamıştı. Birdenbire Acheron'a daha önce olduğundan daha fazla minnettar oldu.

"Noir'in gücünün büyük bir kısmı Malakay'a ve onun sadakatine bağlı," diye devam etti Deimos. Azura, Malachai'nin çünkü Jaden'dan besleniyor, o da iblislerden ve onların ona olan ihtiyacından besleniyor. Ama Nick'in babası tükendiğinde, Noir zayıflamaya başladı. Hemen. Nick'in güçleri geri geldiğinde, bu Noir'i neredeyse koma halinden çıkardı. Malachai gücünü ne kadar çok kullanırsa, Noir o kadar güçlenir. Bu yüzden Malachai'ye bu kadar ihtiyacı var ve bu yüzden bize saldırıyor. Malachai'yi kendisine çekmeyi umuyor."

Bu mantıklıydı ve Noir'in yüzyıllar boyunca nerede olduğunu açıklıyordu. Ama henüz çirkin yüzünü göstermemiş bir karanlık güç daha vardı. "Peki ya kız kardeşi Braith?"

"Noir ve Azura onu arıyor. Şimdiye kadar ona ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok."

Jericho onun yerine cevap verdi. "Rüyalarda sörf yapıp Nick'i bulabilirler mi?"

Deimos başını salladı. "Ayrıca Noir'a hizmet yemini eden ne kadar çok tanrı olursa, Noir da onlardan o kadar güçlü olur. İnsanlar bize inandığında güçlüyüz, ama söz konusu bir tanrı olduğunda, bu bizi iki kat daha güçlü kılıyor." Jericho'ya baktı. "Onu geri püskürtebilirsin ve o da bunu biliyor."

Zeus'un neden olduğu ve Jericho'nun öldürülmesini biraz fazla kolaylaştıran ölümcül bir kusur dışında bu doğrudu. "Noir'ın zayıflığı nedir?"

"Jaden."

Jericho bu beklenmedik cevap karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Deimos cevap vermeden önce sanki acı onu kesmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer Jaden'ı serbest bırakırsak, hem Noir'ı hem de Azura'yı indirebiliriz. Gücü var ama şu anda onların kölesi ve onlara zarar vermesi yasak."

Ve onu serbest bırakmak neredeyse imkânsızdı. Noir şimdiye kadar değerli evcil hayvanını kısaç altına almış olurdu.

Jericho tekrar konuşmadan önce Delphine'e baktı. "Noir'ın daha fazla güç kazanmasını engellemek için yapılacak en kolay şey Malachai'yi öldürmek."

Deimos homurdandı. "Sen öyle san. Ama burada büyük bir sorun var. Onun hayatı Acheron'unkine bağlı. Onu öldürürsen Acheron da peşinden düşer."

Delphine sinirli bir nefes verdi. "Eğer Acheron ölürse, Yok Edici serbest kalır ve dünyanın sonu gelir."

Deimos başını salladı.

Jericho küfretti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" "Ash, Nick'in Malachai olduğunu bilmediği zaman."

Lanet olsun. Jericho, kendisi daha aptalca şeyler yapmamış olsaydı onu aptallığından dolayı kınardı. Yanındaki kadını kurtarmakla başlayarak.

Belki de o kadar da aptalca değildi.

"Peki ne yapacağız?" Delphine sordu.

"Şu anda en acil şey Noir ile çalışan Dolophoni, Oneroi ve Skoti'yi ya öldürmek ya da geri almak. Tek bir tanesi bile ona hizmet ettiği sürece hapi yuttuk demektir."

Evet, ihtiyaç duydukları son şey uyurken bu kadar savunmasız olmaktı. Kimsenin Freddy Krueger canlandırmasına ihtiyacı yoktu.

Jericho kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onların tarafında kaç kişi var?"

"Yaklaşık yüz."

Delphine başını kaldırıp baktı. "Ama elimizde daha fazlası var. Savaşabilir ve onları eve getirebiliriz."

"Ya da onları öldürün," diye ekledi Jericho. Şahsen o ikincisini tercih ederdi. Eğer buraya kendi istekleriyle gelmemişlerse, ona göre güvenilmezlerdi. Onları içeri alıp pişman olmaktansa dışarı çıkarmak daha iyiydi.

Delphine ona sinirli bir bakış fırlattı. "Onlara bir saldırı daha düzenlememiz gerekiyor."

"Bir lidere ihtiyacınız olacak," dedi Zarek onlara katılırken. "Onları rüya âlemindeyken yakalamak için aynalar salonundan büyük, yoğun bir saldırı ve uyanık olanlar için başka bir saldırı."

Jericho başını salladı. "Kanlı olacak ama Zarek haklı. Skoti'yi ayıltmalı ve diğerlerini iyileştirmeliyiz ki bu işi bitirebilelim."

Delphine bunu düşünürken başını salladı. Durumun şu anki haliyle bir şansları olduğundan emin değildi. "Ama kim liderlik edecek? M'Adoc-"

Deimos onun sözünü keserek, "O bir askeri komutan değil," dedi. Başını kaldırıp Jericho'ya baktı. "Elimizdeki en iyi şans sensin. Kaynak'taki hareketliliği izleyebilir ve Noir ile Azura Kaynak'tan yararlandıklarında onları takip edebilirsin. Ayrıca komuta tecrüben var ve düşmanları en iyi nasıl köşeye sıkıştıracağını biliyorsun. onları idam edin."

Zarek pek memnun görünmüyordu. "Bunu tek başına yapamaz. Kaç tane Kaynak Tanrımız var?"

Astrid cevap verdi. "Dört kişi. Jared, Acheron, Nike..." yan gözle ona bakarken durakladı, "ve Jericho."

"İki tane daha var," dedi Deimos. Astrid

kaşlarını çattı. "Kimler?"

"Sümer tanrısı Sin ve ikiz kardeşi Zakar."

Şimdi şaşkınlık sırası Delphine'deydi. "Neden bizimle savaşsınlar ki?"

"Sin, Acheron'un damadıdır."

"Oh," dedi anladığı gibi. Bu çok şeyi değıştirdi. "O zaman bu işe yarayabilir."

Zarek alay etti. "Ya da yüzümüze patlayacak."

Jericho'nun gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Diğer alternatif ise birkaç Titanı uyandırıp hepsinin kıkına tekmeyi basmak."

Zarek'in şeytani kahkahası, sanki zihninde bunun iyi bir görüntüsü varmış gibi cınladı. "Zeus yavru kedilerin altına sıçardı."

Jericho omuz silkti. "Herhangi birimizin umurunda mı?" Delphine ve Astrid ellerini kaldırdı.

Astrid boğazını temizledi. "Unuttuysanız söyleyeyim, Titanlar sonsuza dek hapsedildikleri için biraz üzgünler. Şimdi onları serbest bırakırsanız, sanırım Noir'dan daha kötü bir sorunumuz olacak. Ayrıca onlardan çok daha fazlası var."

Delphine başını salladı. "Söylediklerini ve daha fazlasını."

"Benim daha iyi bir fikrim var." M'Adoc yanlarında parladı.

Delphine onu burada gördüğüne ve konuşmalarına kulak misafiri olduğuna daha da çok şaşırmıştı.

Ancak hala ayakları üzerinde duramıyordu ve yere yığılmadan önce uzun süre dayanamadı.

Jericho onu düşmeden yakaladı ve yere oturmasına yardım etti.

M'Adoc fikrini açıklamadan önce kendini toparlamak için bir saniye durdu. "Zayıf noktamız Skoti'ydi. Noir duygularını geri getireceğine söz vererek onları ele geçirdi. Oraya varınca-"

"Onlara uyuşturucu veriyordu," diye sözlerini tamamladı Delphine,
Zeth'in ona yaptığı uyarıyı ve yemeğın ısııcı etkisini hatırlayarak.

M'Adoc başını salladı. "Onları bu şekilde tuttuğú sürece onunla savaşamazlar. Ama Zeth'i ayıltırsan, Skoti ile Oneroi'yi yeniden bir araya getirebiliriz. Duygularımız sağlamken, bize yapılanların öfkesi savaşımızı körükleyecektir. Dahası, Noir'in onlara sunacak başka bir şeyi kalmayacak. Özellikle de artık hepimize saldırdığı için."

Jericho hâlâ şüpheciydi. Bir şekilde çok kolay görünüyordu.
"Bundan emin misin?"

M'Adoc başını salladı. "Onların sadakat ve adalet duygularının yeniden tesis edilmesine ihtiyacımız var. Yasağın kalkmasıyla birlikte eskisi gibi olacağız."

"Bunu yapabilir miyiz?" Delphine sordu. "Lanet bir kez edildiğinde sonsuza dek sürer sanıyordum."

"Her zaman değil. Ama onu gönderen tanrı tarafından ortadan kaldırılmalı. Ayrıca, bu zaten zayıflıyor. Sahip olduğun duyguların, Delphine, güçlendiğini fark etmedin mi?"

"Skoti'yle savaşmanın kalıntıları olduğunu sanıyordum."

M'Adoc başını salladı. "Zeus artık eskisi kadar güçlü değil. Noir'de olduğú gibi, ona tapanların sayısı azaldıkça o da zayıflıyor."

Deimos başını salladı. "Ve Apollo'nun aksine, güçlerini beslemek için ona inanan bir Daimon ırkına sahip değil."

"Aynen öyle. Laneti iptal etme yeteneğine sahip. Apollo'nunkinin aksine, onunki ölümcül değil ve geri alınabilir."

Jericho geri adım attı. "O zaman gidip Thunder-ass ile konuşacağım."

Delphine, içini ısıtan paniklemiş bir ifadeyle ona döndü. "Yapamazsın. Seni öldürür."

"Fark eder mi?"

"Benim için

önemli."

Jericho onun yanağını avucunun içine alırken gülümsedi. Hiçbir söz onun için bu kadar anlamlı olmamıştı ve kızın bu kadar içten olması onu hayrete düşürmüştü. "Her şey yoluna girecek." Onu Zarek'in yanına doğru itti. "Ben dönene kadar ona göz kulak ol."

"Biliyor musun," dedi Deimos, oturmak için kendini iterek. "Bence çok uzakta olmayabilir. Zeus'la konuşmaya gitmeden önce biraz destek almak isteyebilirsin."

Piçi tanıyorsam, bu onu daha da kızdırırdı. Zeus yanıldığı zaman seyirci olmasını sevmezdi. Bu ciddi bir kurnazlık gerektirecekti ve ancak başka bir tanık yoksa işe yarayacaktı. "Yüzyıllar boyunca onun sağ tarafında durdum. Onunla nasıl konuşulacağını bilirim."

Deimos alaycı bir şekilde homurdandı. "Ayrıca ondan en ağır cezalardan birini aldın."

"Bu da onu nasıl fazla zorlayacağımı bildiğim anlamına geliyor. Merak etmeyin. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Delphine endişeli bakışlarını M'Adoc'a çevirdi. "M'Adoc, onu bundan vazgeçir."

"Yapabilir miyim bilmiyorum, Delphine. Benden daha iyi bir şansın var."

"Ve sen bile yapamazsın." Jericho gitmeye başladı ama Delphine onu durdurdu.

"Dikkatli ol. Lütfen."

Bu değerli sözlerle değer vererek, kendini Kaybolan Ada'dan Zeus'un özel tapınağına ışınlamadan önce başını eğdi.

Jericho, eski anılar ona saldırdığında buz kesti. O ve kardeşleri bir zamanlar burada nöbet tutarken baba tanrı Hangi su perisi ya da tanrıça ilgisini çekerse onunla yıkanır ya da yatardı. Buraya sadece bir avuç dolusu başka tanrı kabul edilmişti.

Ve tüm bu yüzyıllar boyunca hiçbir şey değişmemişti. Burası hâlâ her zamanki soğuk, mermer salondur.

Gözlerini kapatan Jericho, Zeus'un yerini tespit etmek için güçleriyle uzandı.

Banyosundaydı, umarım yalnızdır.

Jericho yamayı gözüne geri takmak ve vücut zırhını ortaya çıkarmak için bir an ayırdı. Sağ elinin parmaklarını metalik pençelerine geri eklemledi ve kanatlarını serbest bıraktı.

Yalvarma falan olmayacaktı. Sadece davasını anlatmak ve gerekirse tartışmak için buradaydı.

Zeus kavga isterse, kavga olurdu.

Jericho altın ve beyaz mermer salondan tapınağın arka tarafına doğru ilerlerken saçlarının sırtından aşağı serbestçe dökülmesine izin verdi. Yıkanma odası, uzak tarafında küveti besleyen bir şelalenin bulunduğu devasa bir avluydu. affedersiniz ama olimpik bir havuz büyüklüğünde. Buhar

Suyun üzerinde yüzerek ona sıcak ve rahatlatıcı olduğunu hissettirdi.

Zeus şelalenin diğer ucunda gözleri kapalı bir şekilde uzanırken, yakındaki bir taburede oturan bir su perisi onun için lir çalıyordu. Bu bakış açısından, tamamen görünüyordu
Rahattı ve Noir'ın boğazına bir adım mesafede olduğunu farkında değildi.

Aptal piç.

Su perisi başını kaldırdı ve Jericho'yu görünce nefesi kesildi.

Zeus sarsılarak doğruldu. Küfrederek suyun içinde dönüp ona baktı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ziyarete geldim... Baba."

Zeus masum periye havlamadan önce dudağını büktü.
"Peia, bizi yalnız bırak."

Su perisi anında ortadan kayboldu. Liri yere düştü ve akortsuz bir notayla çaldı.

Zeus uzun bornozuna uzandı ve hâlâ havuzun içindeyken onu etrafına bağladı. Güçlerini kullanarak, betona basmadan önce ayağa kalktı, böylece ona yaklaşabildi
Jericho. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Jericho onun hırıltılı ses tonunu duymazdan geldi. "Bazı günler öyle hissediyorum. Ama hayır. Aklım başımda ve seninle konuşmak için buradayım."

"Ne hakkında?"

"Ne yapacaksın?"

Zeus gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstı. "Ve bu?"

"Oneroi'yi serbest bırakın."

BÖLÜM 12

Zeus, tam önünde durup cübbenin kemerini sıkı bir düğüm haline getirirken ona sert bir bakış fırlattı. "Sen delisin."

Garip bir şekilde Jericho'nun içinde, kışkırtılmaya tepki vermeyen sakin bir dinginlik vardı. Ne garip. Normalde böyle bir aşağılama onu Zeus'un boğazına sarılmaya iterdi.

Belki de Delphine ona bulaşmıştı çünkü onun kendisine sakin olmasını söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Hayır," dedi yavaşça. "Tek delilik beni görmezden gelmen olurdu. Skoti ve Oneroi'nin Noir'a karşı etkili bir şekilde savaşabilmeleri için duygularına ihtiyaçları var."

Zeus başını salladı. "Bize karşı dönecekler. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Bir tanrı ne kadar aptal olabilir ki? Kör müydü? "Fark etmediysen söyleyeyim, bunu çoktan yaptılar. Ve onlar panteonunuzu teker teker parçalıyor. Oneroi ve Dolophoni neredeyse, kelime oyununu bağışlayın ama, kötü bir rüyadan başka bir şey değil."

Jericho kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer sen onlara duygularını geri verirse, panteona olan sadakatleri mevcut şehvet ve hırslarına üstün gelebilir. Ayrıca Noir'ın onlara sunacak hiçbir şeyi kalmayacak. Şu anda orada olmalarının tek sebebi yasakladığınız duyguları almak. Onları geri getirmek sahip olduğunuz tek

umut." Zeus dudağını büktü. "Nereden

biliyorsun?"

"Şu anda hâlâ hayattasın, değil mi? Tüm bu yüzyıllar boyunca seni katletmekten başka bir şey düşünmemiş olsam da. Senden her parçamla nefret etmeme rağmen. Yunan olmaya duyduğum sadakat sayesinde hâlâ hayattasın. Ve Noir'ın beni kullanmaya çalışmasına duyduğum nefret. Onlarda yeniden uyandırmamız gereken şey bu."

Zeus alay etti. "Bunların hiçbiri onları bağışlamam için beni motive etmiyor." "O zaman bana neyin motive edeceğini söyle."

Zeus bunu düşünürken gözlerini kıstı. Jericho tanrının zihnindeki dişlilerin gıcırdadığını duyabildiğine yemin etti. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

Yapma, seni aptal. Ona hayatını anlat.

Ama tehditlerin ona istediğini vermeyeceğini biliyordu. Yasağı kaldırabilecek tek kişi Zeus'tu. Kibir ya da palavra atmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Buna ihtiyaçları vardı.

Delphine'in geleceği için yap.

İstediği şey onun özgürlüğüydü. Onun hayatı. Bir şekilde bu onun işini kolaylaştırıyordu. "Onlara asla vermemen gereken laneti sona erdirmek için ne gerekiyorsa yap."

Zeus, Jericho'nun düşüncelerini duymuş gibi başını eğdi. Bakışları tehditkâr bir şekilde karardı. "Bu senin peşinden gönderdiğim o küçük Oneroi yüzünden, değil mi? Diğerleri umurunda değil. Sadece onun özgür olmasını istiyorsun." Alaycı bir şekilde güldü. "Lanetleneneğim. Kudretli Cratus sıradan bir uyku tanrısı tarafından alçaltıldı. O ateşli küçük kızı senin peşinden göndermek gerçekten işe yaradı."

"Ona öyle deme," diye hırladı Jericho. Bunun üzerine saldırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Delphine bir nesne değildi ve Zeus'un bile onu teke indirmesine izin verirse lanet olsun.

Zeus tekrar güldü ve Jericho'nun yüzündeki kibri yumruklamak istemesine neden oldu. "Duygularını geri kazanırsa seni sevebileceğini düşünüyorsun, değil mi? Seni önemseyecek. Nike bana onun inkar edemeyeceğini tek zayıflığın olacağını söylemişti. Ve haklıydı. Bir erkeği zayıflatmak için güzel bir yüz gibisi yoktur, özellikle de seks yapmaktan men edildin."

Bu muhtemelen Zeus'un ona hatırlatması gereken son şeydi çünkü şu anda öfkesine hakim olamıyordu çok az bir farkla. "Onu bu işe karıştırma."

Neyse ki tanrı ne zaman geri adım atacağını biliyordu. "Peki. Benden bir iyilik istedin ve ben de bunu bir şartla yerine getireceğim."

"Ve bu?"

"Skoti'yi dizginlediğimizde, sonsuzluğun geri kalanında benim itaatkâr kölem olacaksın."

"Siktir git." Jericho'nun cevabı, durduramadan ağzından uçup gitti. Bu piç kurusu aklını mı kaçırmıştı? Zeus gerçekten de onun bir daha bu kadar aptal olabileceğini mi düşünmüştü?

Zeus, sanki tüm panteonlarının kaderi bu karara bağlı değilmiş gibi omuz silkti. "O zaman anlaşma yok. Umarım senin küçük Oneroi'n onlardan daha iyi bir savaşçıdır. Aksi takdirde..."

Jericho onun umursamazlığı karşısında şaşkına döndü. "Sen tamamen aptal mısın? Eğer Noir, Gallu'nun yönettiği Skoti'yi ele geçirirse hepiniz mahvolursunuz. Hepimiz mahvoluruz."

"Rüyalarım korunuyor - uzun zaman önce aldığım bir önlem. Tek korkum Noir ve sen aradan çekilersen, elindeki araçlardan biri eksilmiş olacak." Zeus sırtıttı. "Evet, bana nispet yapmak istiyorsun ve onun için savaşıyorsun, ama yapmayacaksın. Şimdi olmaz. Güzel Delphine'ini gördükten sonra olmaz. Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Kapa çenenini."

"Neden? Gerçekler seni rahatsız mı ediyor?"

Öfkeyle kükreyerek kanatlarını açtı ve Zeus'u boğazından yakaladı.

Jericho onu duvara yaslarken tanrı hiç irkilmedi. "Devam et. Öldür beni," diye kışkırttı. "Güçlerimi Kaynak'a geri ver. Ama eğer onlarla başa çıkamazsan, ikimiz de yapamayacağını bilirlerse, Noir'a giderler ve onu daha da güçlü yaparlar. Ya da daha kötüsü, evreni parçalayıp her canlıya. İsteddiğiniz bu mu?"

Jericho o piçi öldürmek için elini sıktı. O Kanında yıkanmak ve bağırsaklarını tatmak istedim.... "Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Ama sonuçta karar senin. Taleplerimi kabul ederek onlara yardım edebilirsin ya da reddederek hepsinin Noir ve Azura'nın eline düşmesini izleyebilirsin. Hangisi olacak? olabilir mi?"

Jericho başını sallayarak Zeus'un ne demek istediğini anlamaya çalıştı. mantık ve bencillik. "Onlara ne olacağını nasıl umursamazsın?"

"Merhametten yoksun değilim ama yapılması gerekeni yapmaktan asla kaçınmadım. Asla. Bu panteonu yönetmek için kendi babamı katlettim. Sence bir kez olsun

Kral olarak yerimi korumak için bu panteonun geri kalanını öldürmekte tereddüt edeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Jericho, Zeus'un ayaklarının dibinde ölü yattığını hayal ederken boğazını sıktı. Ama sonunda Zeus'un haklı olduğunu biliyordu. İnsan kalbiyle bu güçleri özümseyemezdi. Bu ikisini de öldürecek ve Noir'i güçlendirecekti.

Ya da hepsini yok edecekti.

"Peki ne olacak, Cratus?"

* * *

Delphine içinde acı veren bir şey patladığında donup kaldı. Sanki kalbi patlamış ve damarlarına ateş saçıyormuş gibi hissetti. Haykırarak dizlerinin üzerine çöktü, göğsünü tutuyordu. Her nefes onu kesiyordu. Her acı veren kalp atışı.

Ona ne oluyordu böyle?

Bunun Noir ve ordusunun yeni bir saldırısı olmasından korkarak, diğer Oneroi ve Skoti'nin de acı içinde kıvranmakta olduğu salona baktı. Dolophoni'lerden hiçbiri etkilenir.

"Neler oluyor?" diye sordu M'Adoc'a.

M'Adoc nefes nefese kalmış ve inliyordu. "Bunu o yaptı. Duygularımızın kilidi açılıyor."

Acaba...?

Ancak yanma durduğunda ve kilitlenmemiş duyguları içinden geçtiğinde, her zaman ne kadar boş olduğunu fark etti. Etrafındaki her şey

canlı ve keskin. Her ses, her tat. Duygular içinden akıp geçerken ışık kör ediciydi. Nefret. Aşk. Sempati. Korku. Üzüntü. Mutluluk. Hem gülüyor hem ağlıyordu. Acı çekiyor ama sevinçten bağırmak istiyordu.

"Nefes al," dedi M'Adoc kulağına. "Bırak sakinleşsin."

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama çok zordu. Azura'nın kilidini açması bir yana, şu anda hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Tanrıça sadece insan kısmını açmış olmalıydı çünkü o bile bununla kıyaslanamazdı. "İnsanlar onlarla nasıl başa çıkıyor?"

"Bazıları onları diğerlerinden daha iyi idare ediyor ve daha Doğuştan sahip oldukları için buna alışkınlar. Siz de alışacaksınız... eninde sonunda."

İyileşmiş gibi görünüyordu.

O başka bir meseleydi. Her şey çok hamdı.

Jericho ortaya çıkana kadar. Onu karşılayan Oneroi ve Skoti'den bir çığlık yükseldi. Ama o onlara aldırmış etmedi. Doğruca ona doğru ilerlerken bakışları sadece onun üzerindeydi.

Adam onu kollarının arasına alırken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Onları koridordan geçirip odasının bulunduğu yere götürmeden önce başını eğdi.

Elini onun yüzüne koydu ve başparmağını onun değiştirdiği göz bandının üzerine koydu. Ona karşı hissettiği neşe ve sevgi inanılmazdı. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

"Onu buna nasıl ikna ettin?"

"Endişelenme, önemli değil."

Evet, öyleydi. Her zaman engellenmiş olan bir parçasını nihayet anlamanın onun için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Oneroi'nin Skoti'ye dönüşmesine şaşmamalı. Bu his çok baş döndürücü ve sarhoş ediciydi. Her şeyi deneyimlemek istiyordu. Tüm duyguları olabildiğince derinden hissetmek.

"Harikasın Jericho'm."

Jericho kalbinin derinliklerine işleyen bu sözler karşısında donakaldı. "Ne dedin sen?"

"İnanılmazsın."

"Hayır, bana ne dedin?"

Ona gülümsedi. "Benim Jericho'm."

Zeus'a ait olma düşüncesinin onu zar zor kavrayabildiği bir kızgınlık düzeyinde tiksindirmesi tuhaftı. Ama onun tarafından sahiplenilmek ...

Cennet gibi olurdu.

Gözlerini kapatarak onu derinden öptü, onu kollarında hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun için özgürlüğünü iki kez takas etmişti. Ama en azından şimdi tek bir gerçeği biliyordu.

O buna değerdi.

* * *

Noir, krallığını delip geçen güçlü dalgayı hissettiğinde kaskatı kesildi. Olimpos kokuyordu. En çok da Zeus kokuyordu.

O piç neyin peşindeydi?

Yanındaki Skotos'a bakana kadar anlamamıştı. Zeus hepsini serbest bırakmıştı. Duyguları onlara geri dönüyordu.

Uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi birbirlerine sarıldıklarında sevinçli bir çığlık yükseldi.

Azura yanına geldi. "Bu da ne böyle?"

Noir tiksintiyle dudağını büktü. "Olimposlular. Yeni bir taktik deniyorlar." Onun yanından geçerek iblislerin şaşkın şaşkın etrafa bakındıkları yere doğru ilerledi. "Gallu! Bulabildiğiniz tüm Olimposluları dönüştürün. Şimdi!"

Gallu saldırdı ama artık kendi kontrollerini tamamen ele geçirmiş olan Skoti eşi benzeri görülmemiş bir beceriyle karşılık verdi. Onları uyuşturmak için kullandıkları ilaçlar, duyguları geri geldiği anda sistemlerinden kaybolmuştu.

Azura gözlerinde korkuyla ona doğru döndü. "Bu hiç iyi değil."

"Panik yapmayın. Bu geçici bir aksilik ve üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." Noir güçlerini onların bölgesini mühürlemek için kullandı. Skoti'nin gitmesini engelleyemese de herhangi birinin ya da başka bir şeyin içeri girmesini engellemek.

Şimdilik bu, bu son dönüşe karşı koymanın bir yolunu bulana kadar onları saldırıya uğramaktan koruyacaktı. Jericho becerikliydi, hakkını vermeliydi. Ama Noir ile boy ölçüşemezdi. Noir insanları nasıl motive edeceğini biliyordu.

Ve şimdi Kessar ve onun gallu'su vardı ...

Kimi öldürmek zorunda kalırsa kalsın bunu kazanacaktı.

* * *

"Demek kehanet doğruymuş."

Lacivert bir pantolon ve koyu mavi bir üst giymiş olan Zeus, Hera'nın yankılanan sesiyle döndü. Şimdiye kadar diğer tanrıların yemek yediği salona dönmeyi planlıyordu ama bu ses onu olduğu yerde durdurdu. "Burada ne yapıyorsun Hera?"

Karısı, yatak odasından ana koridora açılan kapının hemen içinde belirdi. Uzun boylu, koyu kumral saçlı, tüm tanrıçaların en güzellerinden biriydi. Ve zaman zaman onu aldatça da, biliyordu ki eşi benzeri yoktu. Gerçekten de zarif ve cesurdu.

Onun mükemmel eşiydi.

"Sadece bir zamanlar uğruna çok mücadele ettiğin bir kehaneti kayıtsızca kabul etmene ne kadar şaşırdığımı söylemek istedim. kaçının."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh, hadi ama, aşkım. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Duyguları tüm Oneroi'den kovduğun günden beri savaştığın şey bu. İkimiz de rüya olmadığını biliyoruz. Uykunda oynayan bir Oneroi yok. Onları ne kadar kızdırmış olursan ol, buna cesaret edemezlerdi. Tiresias'ın sözleri hepsini katletmenize ve boyun eğdirmenize neden oldu."

Nefes alıp verirken ona ters ters baktı. Bu konuyu açmaya nasıl cüret ederdi? Bu onun uzak geçmişte bıraktığı bir şeydi. Yüzyıllar önce hallettiğinden daha fazla bir şey. Kehanet önlenmiş ve dünya düzene girmişti.

Yine de Hera onun artan öfkesine aldırmadan devam etti. "Haziran'ın beşinde, insanoğlundan ve göksel tanrılardan bir çocuk doğdu.

Titanların en büyüklerini çağırarak ve kudretli Zeus'u yere serecek. Kaderlerin iradesi onun elinde dönecek ve Olimposluların büyük Kosmetas'ı artık olmayacak. Çünkü nihai güce sahip olacak ve insanların dünyasında ve rüyaların dünyasında yürüyecek. Onun sevgisi, onun şefkati Olimpos düzeninin sonu olacak ve bir Titan yeniden hepsini yönetecek." Babasının laneti buydu. Zeus onu hadım ettikten sonra ona bahşetmişti.

Mahvolacaksın ve sen düşerken ben güleceğim...

Zeus'un öfkesi patladı. "Kes şunu," diye hırladı, onu patlatmaya hazırdı.

Hera acımasızdı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Tiresias'ın sana Oneroi bebeğinin doğduğunu söylediği gün -Bir gün seni tahtından indirecek olan kişiyi, Fury'leri ve diğerlerini çağırarak hepsini takip etmelerini istedin. uykunuzda saldırıya uğradınız. Özellikle de bizim yerimizi alacakları kehanetinde bulunulan o melez kızların vahşice katledilmesini sağladınız. Ne demiştin, 'Hiçbirini canlı bırakmayın' ve böylece Dolophoni ve diğerleri dünyayı yarı doğurulmuş bebeklerin kanıyla kırmızıya boyadı. Kimse sözü kanun olan yüce Zeus'u sorgulamaya cesaret edemedi. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Onların duygularının sürgün edilmesini ve kızlarının öldürülmesini istemedin. hiç gerçekleşmemiş bir rüya yüzünden. Tanrıların kralı olarak yerinizi korumak istediniz."

Onunla alay etti. "Seni onlar için ayağa kalkarken görmedim."

"Seni nasıl durdurabilirdim ki? Sen ele geçirilmiş bir tanrıydın ve ben senin yoluna çıkacak kadar aptal değildim. Sadece Cratus öyleydi ve herkesi öldürmeye gönderdiğin o bebek... onun hayatta kaldığını biliyor muydun?"

Zeus bu soru karşısında donakaldı. "Ne? Bu imkânsız. Dolor bebeği öldürdüğüne dair bana yemin etti. Leta'ya kızının nasıl öldüğünü anlatarak işkence etti. Onu nasıl seve seve katlettiğini."

"Dolor ona acı çektirmek istedi ve bir çocuğu katletti, tamam. Ama onun çocuğu değildi. Onun bebeği yaşadı."

O anda karısını öldürmek istedi. "Neden bana söylemedin? Bunu nasıl bir sır olarak saklayabildin?"

"Şimdiye kadar bilmiyordum." "Ne demek istiyorsun?"

"Birlikte döndükleri iblis, Asmodeus. Onunla Noir'in planları ve iblisin biz Olimposlular arasındaki geleceği hakkında uzun uzun sohbet ettik. Bana Jaden'in Cratus'a Delphine'in Leta ve insan kocasının kızı olduğunu söylediğini duyduğunu anlattı. Cratus'un öldürmek için gönderildiği bebek o. Zarar vermeyi reddettiği bebek."

Hayır...

Zeus, imalar onu tamamen etkilediğinde sendeleyerek geri çekildi. Bunu nasıl görmemiş olabilirdi?

Çünkü kehanet asla engellenmek için değildir. Ben tanrıların kralıyım.

Kimse ondan daha güçlü değildi. Kader denen o üç kaltak bile. Yarı kanlı bir insan iğrençliği tarafından devrilmeyecekti.

O Zeus'tu. Tüm Olimpos tanrılarının kralıydı ve onunla birlikte gelen tüm güç ona aitti.

Ama öfkesini kükreten şey, Delphine'i bilmeden Cratus'la bir araya getirdiğini bilmesiydi. Kendi yıkımının tohumlarını ekmişti.

Nike yüzünden. O küçük sürtük bunun bedelini ödeyecekti. Eğer hayatta kalırsa.

Çok geç değil.

Hayır, hâlâ hepsini durdurabilirdi. Cratus'un bir insan kalbi vardı ve kendini Zeus'a bağlamıştı. Nike çoktan tuzağa düşmüştü. ve Noir'ın ellerinde. Onu orada kolayca ölüme terk edebilirler.

Delphine'e gelince.

Hera'nın karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "İkisinin de öldürülmesi gerekiyor." "Katılıyorum."

Kaşlarını kaldırdı, onun destek vermesine şaşırmıştı. Normalde onun emirlerine karşı savaşırdı. "Kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle yerime yarı insan birinin geçmesini istemiyorum. Biz Olimpos'un yöneticileriyiz ve Kaynak ve onun tüm gücü sayesinde öyle kalacağız. Ne pahasına olursa olsun."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Karısının bir kez olsun bir tartışmada kendi tarafında olması güzeldi. "O zaman Phono'i'yi çağır." Cinayet, Öldürme ve Katletme, can almaktan zevk alan üçüz tanrıçalardı. Vicdanları ya da merhametleri olmadan saldıırırlardı. Ve en iyisi, bir tanrıyı nasıl öldüreceklerini ve evreni nasıl parçalamayacaklarını biliyorlardı.

Zeus onların yıkımını serbest bırakma düşüncesine güldü. "Onlar için yeni bir kurbanım var."

BÖLÜM 13

Delphine elini Jericho'nun yüzüne dayadı, başparmağıyla dudaklarını okşarken bıyıklarının avucunu okşamasına izin verdi. "Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Jericho onun sorusu karşısında yutkundu. Cevabın en azından onun için hissettiklerine eşit olmasını umuyordu. Aksi takdirde bu gerçekten berbat olacaktı. "Hayır."

Uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı. "Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlası."

Kadın güçlerini kullanarak giysilerini erittiğinde bu heceler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Tamamen çıplaktı, elini göğsüne götürdü. "Benimle seviş Jericho. Seni tüm duygularım bozulmadan deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu göster bana."

İç sesi sevinçle bağırırken, vücudu onun isteğine anında tepki verdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Adamın düşünmesine bile fırsat vermeden kıyafetlerini parçaladı.

Jericho onu kollarının arasına alabilmek için yatağa onunla birlikte girdi. Oh, onun kadifemsi teninin hissi sürtünüyor.

Şu anda ölse, daha iyi bir uğurlama isteyemezdi.

Vücudunun sıcak kokusunu içine çekerken dudakları onunkilerle buluştu. Sonsuzluğu yalnız geçirmişti. Ama bir şekilde onun dokunuşu

tüm geçmişini ortadan kaldırdı. Sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibiydi. Sanki onsuz bir dünya hayal edemiyordu.

Ondan asla uzak kalmak istemezdi. Keşke o tek hayale sahip olabilseydi.

Delphine, kendisine doğru bastıran adamın sertliği karşısında ürperdi. Vücudu gergin kaslarla yırtılmıştı. Sert ve pürüzsüzdü.

Oh, onun üzerinde inanılmaz derecede iyi hissediyordu. O da bundan zevk alıyordu.

Ellerini adamın sırtından aşağı, zayıf beline ve sıkı kalçalarına doğru gezdirdi. Kendisinden çok daha iri olmasına rağmen, yumuşak beyaz saçları yüzüne dökülürken ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ellerini adamın saçlarına daldırdı ve dilleri birlikte dans ederken saçlarını geriye doğru çekti. Adam öpücüklerine o kadar açtı ki, yarı yarıya onu yiyip bitireceğinden korkuyordu. Bacaklarını sardı

Kalçalarına sarıldı, vücuduyla onu kucakladı. Adam dudaklarından ayrılıp boynuna ve kulağına doğru sıcak bir öpücük bıraktığında kadının üzerine ürperti yayıldı.

Delphine adamın dilinin kulak memesinin etrafında döndüğünü hissedince nefesi kesildi. Kendini savunmasız ve açıkta hissetmesi gerekiyordu ama hissetmiyordu. Hissedebildiği tek şey Jericho'ydu. Ona sahip olmak ve sonsuza dek yanında tutmak istiyordu.

Ona olan aşkı yüreğini yakıp kavuruyordu, vücudunun her santimetresine yayılıyordu. Onun bu yönünü sadece o biliyordu. Onun nazik ve verici yanını gördü.

Dünyanın geri kalanı için acımasız biriydi, ama onun için uysal ve tatlıydı.

Onun tatlı olduğu düşüncesine neredeyse gülecekti. Yine de doğruydı. Kız söz konusu olduğunda, adam öyleydi. Ve bu da onun kendi çocuğu olduğunda nasıl biri olacağını

merak etmesine neden oluyordu. Kadın kolayca hayal edebilirdi.

Ona bu mirası ve huzuru veren kişi olmak istiyordu. Onu yakınında, ona zarar verecek dünyadan uzak tutmak için. Onun artık savaşmasını istemiyordu. Bundan payına düşeni fazlasıyla almıştı. Ona bir şey göstermek istiyordu. Güvenebileceği ve nazik olabileceği bir dünya. Kimsenin onu incitmeyeceği ya da ona ihanet etmeyeceği bir dünya. Asla.

"Benimle kal Jericho," diye fısıldadı kulağına.

"Beni böyle tuttuğun sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Onun boğuk sözleri karşısında gülümsedi. Duygularında Sesini derinleştirdi ve kalbine dokundu. "Benimle her zaman güvende olacaksın."

Jericho onun dokunuşuna ve verdiği söze kendini kaptırırken onu içine çekti. Böyle saçmalıklara asla inanmayan biri olarak, şimdi ona boyun eğen parçasını bastıramıyordu. Sırf onun yanağına dokunabilmek için cehennem ateşlerinde yürüyebilecek bir parçasını.

Tüm zırhına rağmen, onun ruhuna girmeyi başarmıştı. Ve artık onun için kaybolmuştu. Onun için hiç umut yoktu. Yapabileceği tek şey ona verdiği sözleri tutması için güvenmekti. Asla inanmaması gereken bir kişi daha olmayacağına güvenmek.

Bana zarar verme, Delphine. Sessiz yakarış boğazında düğümlendi, dokunuşu onu yakarken bile içini acıttı.

Elleri teninin üzerinde geziniyor, onunla alay ediyor ve onu memnun ediyordu. Biri ona bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Hayır. Hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. İlk kez, onu önemseyen birinin kollarındaydı. Diğer sevgililerini kıskandırmak isteyen bir tanrıça değil. Ya da kaşıntısını kaçmak isteyen bir su perisi.

Hepsinden önemlisi, değer verdiği biri tarafından tutuluyordu. Onun için hızlı bir takladan daha fazlasını ifade eden biri.

Delphine onun bedeninden daha fazlasına dokundu. Onun kalbine ve ruhuna dokunmuştu. Ve onu korumak için ölebilirdi.

Neden olmasın? Onun için zaten özgürlüğünü sattın. İki kez.

Buna kızması gerekirdi. Ama kızmadı. Onun bütün olacağı düşüncesi onun için yeterliydi.

Zeus sana işkence ederken bunu söylemeyeceksin.

Aslında yapardı. Bu anın hatırası onu Zeus'un en kötü günlerine kadar taşıyacak ve asla tek bir pişmanlık duymayacaktı. Bunu biliyordu. Kendi hayatı artık onun için onunki kadar önemli değildi.

Kız onun hayatıydı ve özgürlüğünden vazgeçerek onu koruyordu. Bu gerçekten de küçük bir bedeldi ve ödemekten memnun olduğu bir bedeldi.

Geri çekilerek onun yüzüne baktı. Bakışları onunkilere kilitlenmişken yanağının çizgilerini takip etti. "Çok güzelsin."

Uzandı ve göz bandını kaldırıp yere bırakmadan önce parmakladı. Yara izi ve beyaz gözü konusunda her zaman çok bilinçliydi ama onun yanındayken öyle değildi. Onun kendisini olduğu gibi görmesini istiyordu.

Ve onu tüm hataları ve güçlü yönleriyle gördü ve bu onun için önemli değildi.

Adamın nefesini kesecek kadar tatlı bir şekilde gülümseyerek yumuşak eliyle yanağını kavradı. Başını eğerek bileğinin iç kısmını öptü.

"Zeus'un sana yaptıkları için çok üzgünüm."

"Her şey yolunda. Buna değdi." Bir yanı ona neden böyle hissettiğini söylemek istiyordu -çünkü bu onun içindi- ama diğer yanı çocukluğuna dair anılarını paramparça etmek istemiyordu. Ona kurtulmasının sebebinin kendisi olduğunu söylemenin ne yararı olabilirdi ki?

Bu ona yardımcı olmazdı. Bunu ona söylemek sadece ona hizmet ederdi ve o zamanlar yaptığı şey yüzünden onu sevmesini istemiyordu.

Onu kendisi için sevmesini istiyordu. Şu anda birlikte paylaştıkları şey için. Minnettarlık ya da borç için değil. Onun kendisini lekesiz aşk.

Bunu söylediğine inanamıyorum. Bundan daha fazlası, o yapamadı onun ya da herhangi birinin sevgisini istediğine inanıyordu. O bir nefret ve güç tanrısıydı. Aşkı ve tüm hassas duyguları her zaman küçümsemişti. Aşk gibi geçici bir şey uğruna aptalca davrandıkları için herkesi ve her şeyi küçümsemişti.

Yine de burada, onun yanında çıırılçıplak yatarken, içinde hiç bitmesini istemediği hafif bir huzurdan başka bir şey yoktu. Onu tanıyordu. Onun en kötü halini görmüştü ve yine de bunu zarafet ve nezaketle atlatmıştı. ona teslim olmak.

Onun en iyi parçasıydı ve bunu biliyordu.

Hayatında hiç kimseye bir şey için yalvarmamıştı. Ama onun için onurunu ve hayatını seve seve feda edebilirdi.

Zeus seni ele geçirir geçirmez vazgeçeceğin bir şey. Ama bu da iyiydi.

Bununla yaşayabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Çok üzgün görünüyorsun."

Onun alnından öptü. "Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik. Bu yataktan hiç çıkmak zorunda kalmasaydık."

"Güzel olurdu, değil mi?"

Jericho başıyla onayladıktan sonra onu üzerine yatırdı ve göğüslerini avuçlarının arasına aldı. Küçük olmalarına rağmen yine de en mükemmel göğüslerdi. Şimdiye kadar gördüğü.

Jericho sağ göğsünü emmek için yükseldiğinde Delphine nefesini sertçe içine çekti. Dilinin her hareketi Delphine'in midesini titretiyordu. Şimdi ateşler içindeydi, anlam veremediği bir çılgınlıkla onu arzuluyordu. Sanki sadece onun doldurabileceği ve doldurana kadar da dolduramayacağı bir boşluğa sahipti, bunun için acı çekecekti.

Adam onunla dalga geçerken, kadın adamın başını ellerinin arasına aldı. Sert ereksiyonu karnına baskı yapıyordu. Onu nasıl memnun edeceğini bilmek için daha fazla deneyime sahip olmayı diledi. Ne olduğunu özel kılmak için ne

yapmalıyım? "Senin için ne

yapabilirim?"

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne?"

"Seni memnun etmek istiyorum. Sadece nasıl yapacağımdan emin değilim."

Gülümsemesi onu derinden etkiledi. "Bebeğim, sadece seni tatmak bile beni mutlu ediyor. Ama..." Onun elini tuttu ve nasıl kavrayacağını gösterdi.

Adamın zevkle inlemesi onu gülümsetti. En azından çok sert sıkana ve adam tıslayana kadar. "Nazik, aşkım, nazik."

"Özür dilerim."

Jericho onun korku dolu ses tonuna güldü. Kadının kendisi ve zevki hakkında bu kadar endişelenmesi onu heyecanlandırmıştı. En önemlisi de, onun kokusuyla yıkanmak istiyordu. Onunla kaplanana kadar.

Onu sırt üstü yatağa yatıran adam, loş ışıktaki ona bakmak için geri çekildi. Soluk teni muhteşemdi, bacakları açık bir davetle hafifçe ayrılmıştı. Ve onu öyle bir sevecekti ki, bu anı asla unutamayacaktı.

Zeus onu her an zincire vurabilirdi. Ama gitmeden önce, bu son anıyı da yanında götürmek istiyordu. Bildiği tek merhem o olacaktı.

Delphine onun öpücüğünün vahşiliği karşısında şaşkına dönmüştü.

dudaklarına geri döndü. Ama orada durmadı. Vücudunun üzerinde yavaşça, derinlemesine ilerledi, her santimini öptü ve yaladı. Boğazından göğüslerine, oradan da kalçalarına kadar. Bacaklarından aşağı, ayaklarına ve ayak parmaklarına doğru ilerledi. Zevkten ciyaklayarak, sırayla her bir ayak parmağını emerken tekmelememek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Ama asıl zevk, bacaklarının arasına gelip onu en çok arzulayan kısmının tadına baktığında başladı. Dili kadının derinliklerine inerken kalçalarını yataktan kaldırdı.

Delphine vücudunu kesen sıcaklığın yoğunluğu karşısında nefes alamıyordu. Adam onun tadına tamamen bakarken elini saçlarına gömdü.

"Benim için gel, Delphine," diye homurdandı. "Zevkini tatmama izin ver."

Ama adam parmaklarını içine sokana kadar pes etmedi. Bunu yaptığı anda, vücudu coşku şeritlerine dönüşürken serbest bırakılarak çığlık attı.

Jericho onun orgazm sesine gülümsedi. Sonunda en çok istediği şey için zaman. Adam onun üzerine uzanıp kendini içine bıraktığında vücudu hâlâ sarsılıyordu.

Delphine vücudundaki ani dolgunluk karşısında nefesini tuttu. Jericho'nun dolu ve sert olduğu hissiyle. Hayatında bunun ne kadar iyi hissettireceğini hiç hayal etmemişti. Ve Jericho yavaşça kendini ona doğru sallamaya başladığında, gerçekten de mutluluktan öleceğini düşündü.

Ona bakmak için tek kolunu kaldırdı. "İyi misin?"

Bacaklarını onun bacaklarına dolayarak onu daha da derine çekti. "Kesinlikle. Daha fazla olamazdım."

Gülümsemesi kalbinin çarpmasına neden oldu. Adamın yaralı yanağını avuçladı ve yüzündeki zevk oyununu izlerken onun çift renkli gözlerine baktı. Adam kendini onun içine derinlemesine soktu, sonra durakladı. Onu kollarının arasına alarak yuvarlandı, onu onun üstüne koyarak.

Adam kalçalarını kaldırınca nefesi kesildi.

"Sür beni, Delphine. Benden aldığın zevki görmek istiyorum."

Emin olamadığı için ilk başta çekingendi, ona bir şekilde zarar verebileceğinden korkuyordu. Ama o hareket ettikçe ve adam şefkatle hırladıkça, daha da cesaretlendi. Dürüst olmak gerekirse, ona aşağıdan bakabilmeyi seviyordu. Karnındaki kasların nasıl hareket ettiğini görmek.

Bakışları onunkilere kilitlenen adam, vücutlarının birleştiği yere doğru uzandı. Parmakları kadının yarığını okşayana kadar adamın ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Adam ona dokunduğu anda, kadın zevkle sıçradı. "Aman Tanrım."

Tekrar gülümsedi. "Hoşuna gitti, değil mi?" Konuşmadan başını salladı.

Jericho, onun hamleleriyle aynı anda onu okşarken güldü. Vuruşlarını hızlandırırken onun dudağını ısırmasını görmek hoşuna gidiyordu. Boşalmayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu ama bunun bitmesini de istemiyordu. Sonsuza dek onun içinde kalmak istiyordu.

Seks neden bu kadar kısa olmak zorundaydı?

Dişlerini sıkarak doruğa ulaşmasını engellemeye çalıştı, ancak

Kadın, adam onun içindeyken kendi özgürlüğünü bulmuş, adam ise kendini kaybetmişti. Başını geriye atarak, kükredi orgazmının şiddeti.

Kahretsin...

Kendini olabildiğince derine sokarken vücudu zevkten patladı. Evet, o cehenneme ve daha fazlasına değirdi. Onunla sonsuza kadar böyle kalabilmek için ruhunu en düşük teklifi verene bile satabilirdi.

Lanet olsun sana, Zeus. Ama yatağını yapmıştı ve içinde yatacaktı.

Delphine için. Anlaşmayı neden yaptığını asla unutmamalıydı. Bu sadece ve sadece onun içindi....

Başından beri haklıydı. Bazen insanlar hiçbir karşılık beklemeden başkaları için bir şeyler yaparlardı.

Aşk gerçektir ve onu her parçasıyla hissediyordu. Tüm o ihtiyacı olan şey onun mutlu olduğunu bilmektir ve bu onun için yeterliydi.

Ben aptalların en kötüsüyüm.

Ama vicdanı ona bağırırsa bile, yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Ona anlatmaya çalıştığı şey tam olarak buydu ve ancak bunu deneyimleyerek sonunda anladım.

Annesi yanılıyordu. Nefret en güçlü duygu değildi. Delphine'e karşı hissettiği şey ona tüm nefretinden daha fazla cesaret ve kararlılık vermişti. onu bozdu. Yaşama sebebi buydu. İntikam

için değil ve kesinlikle nefret için değil. Onun sevgisi için yaşıyordu.

Delphine iç geçirerek onun üzerine çöktü. Başını onun göğsüne yasladı, böylece vücudu sakinleşirken kalbinin atışını duyabiliyordu. Kolları onu sımsıkı sarmış, korunduğunu ve ne kadar zorlama olsa da sevildiğini hissettirmişti. Onun söz konusu olduğu yerde bunu ummaktan daha iyisini biliyordu.

Aşkın reddedilmesi gereken bir zayıflık olduğunu düşünüyordu. Keşke ona karşı ne hissettiğini anlamasını sağlayabilseydi.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Jericho'nun kendisini anne ve babasının birbirlerini sevdiği gibi sevmesini hayal edebiliyordu sadece. Babası öldüğünde annesinin nasıl ağladığını şimdi bile hatırlıyordu.

Enfeksiyon kaptığında on üç yaşındaydı. Annesi onu iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yaparken o haftalarca acı çekmişti.

Gecenin bir yarısı onları terk etmiş. Annesinin Sabah onu acı dolu çığlıklar uyandırmıştı. Annesini babasının cesedinden ayırmak için üç adam gerekmişti ve onu teselli edecek hiçbir şey yoktu.

Annesi ölmeden önce sadece altı ay yaşamıştı. bir hastalığa yenik düşmüş. En azından Delphine'e böyle söylemişlerdi. Ama o gerçeği biliyordu. Babası olmadan yaşayamayan annesi kendi ölümünü vasiyet etmişti. Delphine'in yaptığı hiçbir şey annesini neşelendirememişti.

"Bir gün aşkı bulacaksın kızım. Ve anlayacaksın. Umarım o gün geldiğinde yaşlanır ve birlikte onlarca yıl geçirirsiniz." Bunlar annesinin ona söylediği son sözler olmuştu.

Arik onu üç gün sonra buraya getirmişti.

Kaybolan Ada'ya geldiği günden beri Delphine, annesinin umutsuzca açıklamaya çalıştığı şeyi anlamaktan vazgeçmişti.

Ve sonunda onun için geldiğinde, onu en beklenmedik yerlerde bulmuştu. Bir nefret tanrısının kollarında...

Kimin aklına gelirdi ki?

Başını elinin üzerine koyarak onun güzel gözlerine baktı. "Bu inanılmazdı."

Parmaklarını kızın karmakarışık saçlarında gezdirirken hafifçe güldü. "Beni kırdığından oldukça eminim."

Ne demek istediği konusunda endişelenerek başını kaldırdı. "Ne? Seni incittim mi?"

"Hayır. Şu anda hareket edemeyecek kadar memnunum."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Çok yanılıyorsun."

Jericho kollarını ona doladı ve karşı koyana kadar sıkıca sarıldı. Hayatında hiçbir zaman başka bir varlığa karşı böyle hissetmemişti.

Öfke yok. Acı yok.

Sadece o.

En azından kapılarının dışında keskin bir çarpışma sesi duyulana kadar. Kızgın sesler ve cam kırılmasına benzeyen bir şey duyabiliyordu.

Öfke, zor kazanılmış huzurunu yok etti. "Tatmin olmak için çok erken olduğunu bilmeliydim," diye homurdanarak üzerini giyindi.

"En azından bunun bir gallu olmadığını umalım."

Ona kaşlarını çattı ve sesinin tonu bunun hayal edebileceği en kötü şey olduğunu söylüyordu. "Neden? Hepsi kötü değil, kokuşmuş, iğrenç, öldürülmesi gereken türden."

"Ben de onu diyorum." Giyindi ve yatağın yanında ona katıldı.

Jericho onun elini tuttu ve kendisini onunla doğru ilerledikleri olası tehdit arasında tutmaya dikkat ederek onu odadan çıkardı.

Salona vardıklarında, üç Oneroi Zeth'i geride tutarken, M'Adoc onun giysilerini fırçalıyordu. Görünüşe göre Zeth ona saldırmış olmalıydı.

Ama en azından M'Adoc daha iyi görünüyordu. Morlukların bazıları iyileşmişti ve artık eskisi kadar solgun değildi.

"Kalbini avucumun içinde istiyorum," diye hırladı Zeth.

M'Adoc ona sabırlı bir bakış attı. "Hepimiz gibi. Ama şimdilik Azmodea'dan çıkmamız engellendi. Yapabileceğimiz en iyi şey, içeri girmenin bir yolunu bulana kadar savaşmaya hazırlanmak."

Zeth onu tutan adamlara karşı mücadele etti. Etraflarında yankılanan bir savaş çılgılığı attı.

"Sakin ol kaplan," dedi Jericho, küçük gruplarına katılmak için Delphine'i bırakarak. "Bu saçmalığın kulaklarımda çınlamasını istemiyorum. Eğer öyle olursa, Noir'dan çok daha kötü bir sorunun var demektir. Kıçını tekmeleyen ben olacağım."

Zeth diğerlerini üzerinden silkeledi. Doğruldu ve Jericho bilerek bir kez daha baktı. "Seni hatırlıyorum. Benimle konuşmak için uyuşturucuların arasından geçmeye çalışmıştın."

Jericho başını eğdi. "Kesinlikle bunun dışındaydın." Etrafındaki Skoti ve Oneroi'lere baktı... ve iki grubun nadiren etkileşime girdiği bir zamanı hatırladı. "Şimdi iyi misiniz?"

M'Adoc omuz silkti. "Duruma göre değişir. Artık yeniden duygulara sahip olduğumuza göre, bazılarımız kin ve kırgınlık besliyor."

Zeth'e anlamlı bir bakış attı. "Diğerleri ise öfkeleriyle başa çıkamadıkları için öldürmek istiyorlar."

Jericho alay etti. "Benim için parkta sıradan bir yürüyüş gibi geliyor."

M'Adoc alaycı bir kahkaha attı. "Görevlerimizi yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz ve bazılarımız yeni liderlerin kim olması gerektiği konusunda anlaşmazlık yaşıyor."

Zeth dudağını büktü. "Skoti'nin kendi temsilcilerine ihtiyacı var. Siz pisliklere güvenmiyoruz. Çok fazla yüzyıl öldürdünüz ve bizi takip ediyor."

M'Adoc boğazının altından hırladı. "Affedersiniz? Bizi kıskırtan sizlerdiniz. Hiçbiriniz uslu duramadınız ve Zeus'un gazabını hepimizin üzerine çekmekten bir adım uzaktaydınız. İşkence ettiği ilk kişilerden biri olarak, size onun bize yapacağından daha nazik davrandığımızı söyleyebilirim."

Zeth gözlerini devirdi. "Her neyse."

Jericho, tartışmalarından en az kendisi kadar şaşkın görünen Delphine'e yan gözle baktı. Bu kadar aptalca bir şey için onun kollarından çekilip alınmasına gerçekten içerlediğini söylemeye gerek bile yok. Şu anda kendini biraz yumuşak hissettiği için şanslıydılar.

Delphine toplanmış olan Oneroi ve Skoti'nin bulunduğu odaya baktı. "Hepiniz daha önce olduğunuzdan çok daha akli başında görünüyorsunuz. Başka neye karar verdiniz?"

M'Adoc etrafındaki birkaç Oneroi'yi işaret etti. "Zeus'un bize dayattığı isimlendirmeden kurtuluyoruz."

Jericho kaşlarını çattı, anlamamıştı. "Neyi?"

"M, V ve D kesme işaretli isimler. Zeus bunları bize bir ceza olarak ve bireyselliğimizi ortadan kaldırmak için verdi. Gerçek isimlerimiz yasaktı ve bu harfleri bize kendi varlığımız değil, onun itaatkâr hizmetkârları olduğumuzu hatırlatarak bizi daha da aşağılamak için kullandı."

Zeth'in mavi gözleri nefretle parlıyordu. "Her harf yapmamız gereken bir iş belirledik. Ben Oneroi ve Skoti'yi denetleyenler, temelde grubun narkotikleri. V'ler insanlara uyku yoluyla yardım ederken, D'ler tanrılara ve Karanlık-Avcılara yardım ederdi. Bu yüzden Skoti'nin isyan ettiğinde yaptığı ilk şey, doğduğumuzda bize verilen isimlere geri dönmektir. Çoğu durumda. V'Aiden gibi bunu yapmayan birkaç kişi oldu. Ama ben her zaman onun bir aptal olduğunu düşünmüşümdür."

Madoc Zeth'e baktı. "Ve şimdi yeniden bir araya gelmiş bir gücüz. Değil mi Zeth?"

"İsır beni, pislik."

Arkasında duran Oneroi onu kafasının arkasından vurdu. Zeth saldırmak için döndü ama Madoc onu kafasından yakalamadan önce bir adım bile atamadı. "Sabrımı zorlama, Zeth. Tehlikeli bir şekilde azalıyor." Jericho'ya dönüp bakarken derin bir iç geçirdi. "Ash'in Karanlık Avcıları'yla nasıl başa çıkabildiğini gerçekten merak ediyorsun, değil mi?"

Jericho güldü. "Peki sana ne isim verelim?"

Hırlayan Zeth'i serbest bıraktı, ama daha iyi düşündü ona tekrar saldırıyor. "Madoc'a bağlı kalacağım. Bu bana Zeus'un ya da bir başkasının Madoc'u öldürmesine neden asla izin veremeyeceğimizi hatırlatacak. bizi tekrar boyunduruk altına alacak."

"Buna saygı duyabilirim. Ve sanırım Ash'in ekibini nasıl idare ettiğini biliyorum." Jericho, Azura'nın kendisine verdiği kırbacı çıkardı ve Madoc'a uzattı.

Ama bunu yaparken aklına bir düşünce geldi.

"Sonofa... Azmodea'ya nasıl girebileceğimizi biliyorum."

Madoc'un gözleri de hissettiği aynı heyecanla parladı.

"Nasıl?"

"Asmodeus!" diye bağırarak iblisi yanına çağırdı.

İblis anında ortaya çıktı. "Sen çaldın, Mino-şey, artık gerçekten Küçük Usta değilsin, değil mi? Sana ne demeliyim?"

Jericho bakışlarını tehditkâr bir şekilde daralttı. "Kibar bir terim bul, iblis."

Asmodeus'un gözleri büyüdü. "Bay Usta o zaman. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bizi Azmodea'ya götür."

İblis inanamayarak tükürdü. "Neden Tanrı aşkına kokan ayaklarınla oraya tekrar gitmek ister misin? Bundan ne hayır gelebilir ki?"

"Jaden'ı dışarı çıkarmalıyız."

"Çıkaramazsınız."

Jared onlara yaklaşırken Jericho döndü. O olmalı İblisin hemen ardından ışınladı. Hâlâ siyahlar içindeydi ve dövüşten sonra oldukça taze ve hasarsız görünüyordu hepsinin başından geçmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Jericho sordu.

Jared'in ürkütücü gözleri hüzünlüydü. "Jaden kendi isteğiyle kendini onların hizmetine verdi. Onların izni olmadan onu oradan çıkarırsan ölür. İnanın bana, onu oradan çıkarabilseydim, çıkarırdım."

Delphine iç çekti. İşler daha da kötüye gidiyordu. Zeus sayesinde Jericho'yu içeri gönderememişlerdi ve şimdi Jaden'ı kullan. "O zaman Jaden'a ulaşamazsak Noir ve Azura'yı nasıl durduracağız?"

"Cam ve Rezar'ı göndermeniz gerekecek. Noir ve Azura'yı hapsedebilecek güce sadece onlar sahip."

Delphine etrafına bakındı, Jared'in aklını kaçırdığını düşünen tek kişinin kendisi olmadığını gördüğü için minnettardı. "Kim?"

Jericho soğuk, ölü bir ses tonuyla cevap verdi. "Güneşin ve ateşin orijinal tanrıları. Yaratılan tüm tanrılar arasında en güçlüsü oldukları söylenir."

Jared başını ona doğru eğdi. "Aynen öyle. Sadece onlar Azura ve Noir'i etkisiz hale getirecek güçlere sahipler." Hava ve karanlık. Bunlar sadece güneş ve ateş tarafından söndürülebilir.

Bu en azından Delphine'e biraz umut verdi. "Neredeler?"

Jared omuz silkti. "Kimse bilmiyor. İlk savaştan sonra, onlar, Tanrılardan ve insanlardan gördükleri karşısında tiksindiler ve saklanmaya çekildiler."

Jericho bu haber karşısında küfürler savurdu. "Şaka yapıyor olmalısın."

Jared başını salladı. "Onları bulabilecek ve hatta teşhis edebilecek tek kişi Jaden. Ya da Noir ve Azura. Bulunmalarını istemediklerinden nispeten emin olduğum için, ikisinin bize yardım edeceğine para yatırmazdım."

Jericho tedirgin bir nefes verdi. "Yani onları tamamen yenmenin bir yolu yok."

"Onlar tanrı, Jericho. Sen zaten o savaşı yaptın ve sen ve Olimposlular kaç yüzyıl savaştınız?
Bir tanrıyı ortadan kaldırmak kolay değildir. Yapabileceğiniz en iyi şey onları tuzağa düşürmektir ama bu da gizlilik gerektirir ve şu anda ikisi de tetikte olduğuna göre..."

"Peki ne yapacağız?" Madoc sordu.

"Gallu tehdidini ortadan kaldırmanız gerekecek. İnsanları koruyun ve Malachai'nin güçlerinin olgunlaşmasını bekleyin; tüm bu süre boyunca Noir ile aynı safta yer almaması için dua edin." Jared baktı
Oneroi'nin etrafında toplandı. "Ve onları rüyalarımızdan uzak tut. Gallu ile birlikte o cepheden saldıracaklarına eminim. Zarek'in planı elinizdeki en iyi seçenek. Geri alın, yanlarında duran her Olimposluyu etkisiz hale getirin ya da öldürün. Onlara merhamet göstermeyin."

Zeth kaşlarını çattı. "Ama hâlâ bunu kazanamayacağımızı söylüyorsun."

"Hayır, yapabiliriz... eninde sonunda. Bu hafta ya da bu yıl olmayacak ve kesinlikle bugün de olmayacak. Ama doğru ekibi kurar ve hata yapmazsak, onları yenebilir ve bir daha asla başka bir insana ya da tanrıya zarar veremeyecekleri bir yere koyabiliriz."

Delphine bu korkunç tahmin karşısında yutkundu. "Peki ya başarısız olursak?" Madoc iç çekti. "İnsan olmak berbat

olacak."

"Biz olmak daha berbat olacak," dedi Zeth asık suratlı

bir ses tonuyla. Jared başını salladı.

"Noir'a güvenecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Karanlık tarafa gel. Kurabiyelerimiz var," diye homurdandı Zeth.

Jericho onu sırtından alkışladı. "Kendine bu kadar yüklenme. Seni baştan çıkaran kurabiyeler değildi."

"Hayır. Temel ihtiyaçlarınızdan mahrum bırakıldığınızda, onları elde etmek için her şeyi yapmaya hazır olursunuz."

Jericho Delphine'in bakışlarıyla karşılaştı. "İnan bana, biliyorum ve neredeyse ben de seninle aynı hatayı yapıyordum. Kötülük baştan çıkarıcıdır. İkisini bu kadar tehlikeli yapan da bu."

"Hayır," dedi Jared, ses tonu sertti. "Bu bizim istekliliğimiz. Onların yalanlarına inanmak ve görmek istediklerimizi görmek bu durumu çok tehlikeli kılıyor. Daha iyisini bildiğimizde bile kendimize yalan söyleriz ve gerçek ihanet de işte buradadır."

Zeth başını salladı. "Büyük şairin bir zamanlar yazdığı gibi, 'Kendine karşı dürüst ol'."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?" diye sordu kırgın bir ses tonuyla. "Bir Skotos'un okur yazar olamayacağını mı düşünüyorsun? Ben Shakespeare'i severim.

Hamlet en sevdiklerimden biridir."

Jericho homurdandı. "Ona maşa ve gaz maskesiyle dokunmayacağım." Tekrar Madoc'a baktı. "Başka hangi değişikliklere karar verdiniz?"

Madoc onu ve Zeth'i gösterdi. "D'Alerian'ın yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Umut etmeye devam edeceğim,

ama kesin olarak bilene kadar

Elbette, Oneroi'ye liderlik edecek ve olup bitenlere alışmalarına yardımcı olacak birine ihtiyacımız var." Gözleri hüznünlüydü, tekrar konuşmadan önce tereddüt etti.

"M'Ordant öldü ve hiyerarşimiz darmadağın oldu. İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Zeth'in haklı olduğunu ve onun komutan olmasının yardımcı olacağını düşünüyorum.

Bir süredir Skoti'ye liderlik ediyor ve onu dinleme eğilimindeler."

Zeth alay etti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Solin ve Xypher'in ardından üçüncü tercihi bendim."

Madoc ona eğlenmeyen bir bakış attı. "Ve her şey düşünüldüğünde, muhtemelen daha mantıklı olan sensin. Xypher, Skotos'tan daha iblis ve Solin... o sadece kadınlarımızı izlemek ve onlara yardım etmekle ilgilenecektir."

Deimos kısa bir kahkaha atarak onayladı. "Phobos ve ben hâlâ Dolophoni'den sorumluyuz. Oneroi'ye geçmişte olduğundan daha fazla yardım edecek olmamız dışında değişen bir şey yok."

Küçük bir ayrıntı dışında her şey Jericho'nun kulağına harika geliyordu. "Bunu Zeus'a sordun mu?"

Madoc başını salladı. "Henüz değil, ama yapacağını sanmıyorum.

Buna karşı çıkın. Hayallerini açık tuttuğumuz sürece, onun için sorun olmayacaktır."

Zeth o kadar ikna olmuş görünmüyordu. "Ya duygularımızı tekrar ele geçirirse?"

Jericho kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacak," dedi.

Yine de Zeth şüpheliydi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Jericho o pislikle yaptığı pazarlığı onlara anlatmayacaktı.

Kimsenin ne yaptığını bilmesine gerek yoktu.

onların menfaati için. "İçine bir koruma koydum. Eğer sözünden dönerse, bu onun için iyi olmaz."

Asmodeus grubun arasında bir ileri bir geri bakarken kaşlarını kırıştırdı. "Peki benim iblis benliğim tüm bunların neresinde?"

Deimos bir kolunu onun omzuna doladı. "Teknik danışman. Düşmanlarımızı bu kadar iyi tanıdığına göre, senin aklını alacağız."

Asmodeus'un gözleri büyüdü. "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Bunun için bana işkence etmenize gerek yok."

Deimos etrafına bakındı, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştü. "Ha?"

Delphine açıklamadan önce güldü. "Beynini toplamak deyimsel bir ifadedir, Asmodeus. Bize bir şeyler anlatmanı isteyeceğimiz anlamına geliyor. Aslında oraya kafanı karıştırmak için gitmiyoruz."

Uzun, rahatlamış bir nefes verdi. "Oh, Kaynak'a şükürler olsun. Biri kafatasımı açtığında buna dayanamıyorum. Gerçekten acıtıyor."

Deimos sempati içinde yüzünü buruşturdu. "İblis olmadığımı memnunum."

Asmodeus yine hevesli görünüyordu. "Peki nereden başlıyoruz?"

Madoc, Jericho ve Deimos'a baktı. "Azura ve Noir ile -Onlara saldırmalı ve zayıflatmalıyız. Savundukları sürece komplo kuramayacaklar. Oneroi'lerimizi onları vurmak için ne kadar çok kullanırsak o kadar iyi. Bir ara uyumaları gerek."

"Ben de yardım edebilirim," diye teklif etti Jared. "Leydim izin verdiği sürece. Bu arada," Jericho'ya baktı, "Jaden'ın madalyonunu almalarına asla izin veremezsin."

"Neden?"

"Bir tanrının kalbinin üzerine yerleştirildiğinde, tanrıyı güçsüz kılar."

Jericho'nun aklına parlak bir fikir gelince ağzı açık kaldı. "Bunu Noir üzerinde kullanabilir miyiz?"

"Jaden'ın bunu bu yüzden istediğine eminim."

"O zaman neden kullanmadı?" Zeth sordu.

Jared ona alaycı bir bakış attı. "Daha önce hiç Senden nefret eden bir tanrının boğazına böyle bir şey takmak? Bu o kadar kolay bir şey değil. Eminim basit olsaydı Jaden bunu yapardı."

"Tamam, iyi bir noktaya değindin ama yine de..."

"O tılsıma ihtiyacımız var," diye bitirdi Jericho.

Jared başını salladı. "Ama Zephyra sende olmadığını öğrenince beni geri çağıracak."

"Belki, belki de değil. Onunla tekrar pazarlık yapabiliriz."

Jared alay etti. "Onunla pazarlık yapmak o kadar kolay bir şey değil. Çoğu zaman kan dökölmesini gerektirir. Ve bununla benimkini kastediyorum."

"Delphine?"

Delphine odanın öbür ucundan kendisine seslenen Oneroi'li kadını görünce kaşlarını çatdı.

"Onu tanıyor musun?" Jericho sordu.

"Hayır, ama belli ki beni tanıyor." Ona gülümsedi. "Hemen döneceğim."

Jericho onun gidişini izledi, kalbi ağırılaşmıştı. Tüm bunların içinde en çok pişmanlık duyduğu şey, Zeus'un kölesi olarak onu bir daha asla göremeyecek olmasıydı.

Onun için kaybolacaktı.

Bunu düşünmek istemeyerek konuşmalarına geri döndü. Yaptığından pişman olmayacaktı. Sadece ikisinin de mahrum kalacağı gelecek için.

* * *

Delphine kendisine salondan çıkmasını işaret eden Oneroi'yi takip etti. Bu kadın ne istiyor olabilirdi? Ve neden diğerleriyle birlikte büyük odada konuşamıyorlardı?

Merakla tanrıçaya yaklaştı.
ondan uzaklaşmayı bıraktı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kuzguni saçlı ve minyon kadın ona birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu düşünemiyordu. Gülümseyerek Delphine'e doğru döndü. "Evet, ihtiyacım olan bir şey var."

"Ve bu?"

Kadın bir taneden birbirinin aynısı üç tanrıçaya dönüştü.
Delphine daha kıpırdayamadan onu bağlamışlardı.

"Senin ölümün," diye hırladı ilki, boğazını kesmeden bir an önce.

BÖLÜM 14

Jericho aşağıdaki dingin sahile bakan büyük pencerelerin önünde durakladı. Burası çok güzeldi ve Delphine'in kaç kez Zeus'un ona yaptıkları yüzünden buranın ne kadar güzel olduğunu takdir edemedi bu noktada durduğunu merak etti.

Bu artık onun sorunu olmayacaktı.

Madoc da ona katıldı. "Biliyor musun, o kadar uzun zamandır duygularım yokmuş gibi davranıyorum ki artık onları nasıl göstereceğimden emin değilim. Hâlâ tamamen soğukkanlı olmak istiyorum. Garip, değil mi?"

Jericho omuz silkti. "Bana mantıklı geliyor. Bir yalanı yeterince uzun süre yaşarsan, gerçeğe dönüşmesinin bir yolu vardır." Dilsiz olarak geçirdiği onca yüzyıldan sonra tekrar konuşmaya bu kadar kolay adapte olduğuna inanmak zordu.

Delphine'den başka birinin onu aynı şekilde açıp açamayacağını merak ediyordu.

Hayır. Hiç kimse onun üzerinde onun etkisine sahip olmamıştı. O eşsizdi ve onsuz sonsuza dek kaybolabilirdi.

Madoc yaklaştı ve sesini alçalttı. "Diğerlerinin önünde bir şey söylemek istemedim ama Zeth ve ben bunu konuştuk. Sana Oneroi lideri olarak üçüncü pozisyonu teklif etmek istiyoruz. Bu işte harika olacağını düşünüyoruz."

Jericho kaşlarını çattı. "Ben bir Oneroi değilim."

"Hayır, ama sen rüyalar dışında pratik deneyimi olan bir savaşçısın. İblislere karşı bize yeni taktikler öğretecek birine ihtiyacımız var."

Ne güzel bir dünya olurdu. Ama yeni gerçekliği ona asla böyle bir lüks tanımayacaktı. "Evet, ben olsam ama reddetmek zorundayım."

"Neden?"

Jericho, Delphine'in gözden kaybolduğu kapıya baktı.

"Benim zamanım doldu ve bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok.

Özür dilerim. Ama bu işte harika olabilecek başka birini düşünebiliyorum. Bütün dağ sıralarını inatçı iradesinin gücünden başka bir şey değil." Madoc sanki

çok iyi anlamış gibi gülümsedi. "Delphine mi?"

Jericho cevap veremeden kapı kırılarak açıldı ve Delphine'in birbirinin aynısı üç kadınla savaştığını gördü. Siyahlara bürünmüş bu kadınlar, Delphine etraflarında dans ederken bile kılıçlarıyla ona saldırıyor, asasıyla hamlelerini engelliyor ve çoğu erkekte olmayan bir beceriyle karşılık veriyorlardı.

Jericho bu ölümcül sürtükleri hemen tanıyordu; bir zamanlar eski savaş meydanlarında müttefikleri olmuşlardı.

Phonoi.

Öfke onu bu manzara karşısında tüketti. Ona saldırmaya nasıl cüret ederler! Hiç mantıklı düşünmeden, Delphine savaşırken onu koruyabilmek için kendini onun arkasına attı. Ama bunu yaptığı anda, Phonoi ortadan kayboldu.

"Korkaklar!" diye bağırdı. "Ne? Kışınızı tekmeleyebileceğini bildiğiniz biriyle dövüşmekten çok mu korkuyorsunuz?" Ama onlar böyle çalışıyordu. Asla açık alanda saldırmazlardı. Onlar hayalet gibi hareket ettiler. Öldürmek ve geri çekilmek için karanlıktan çıktılar.

Delphine için korkarak yüzünü ona döndü. Boynunun yan tarafında öfkesinin artmasına neden olan vahşî bir kesik

vardı

daha da yüksek.

"Ne yaptılar?"

Asasını çözerken yüzünü buruşturdu. "Boğazımı kesmeye çalıştılar. Ama güçlerim bağlanmadığı sürece çaresiz."

Bunun için tanrılara şükürler olsun çünkü hâlâ saldırıyı kana bulamak istiyordu.

Yarayı silerken tısladı. "Yine de acıyor."

Jericho onun yanından geçip Madoc'un yanlarında durduğu yere baktı. "Madoc, onu iyileştirebilir misin?"

Oneroi hiç vakit kaybetmedi. Elini yaranın üzerine koydu ve kapattı. Ama gözleri Jericho'nunki kadar endişeliydi. "Onları kimin gönderdiğini düşünüyorsun?"

Delphine elini boynuna ve elbiselerine silerek her ikisindeki kanı da temizledi. "Onları neden göndersinler ki?"

Jericho ona baktı. "Kimi kızdırdın sen?"

"Sadece sen ve Noir. Diğer herkesle bu tür olaylardan kaçınmak için düşük profil tutma eğilimindeyim."

"Belli ki nüfuzlu birini kızdırmışsın." Phonoï sadece bir avuç tanrıya hizmet ederdi. Ve bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya kararlıydı.

Jericho Jared'i yanına çağırdı. Sephiroth hemen geldi ama dudaklarının kenarında bir parmak eklemiyle sildiği bir kan izi vardı. Jared kanın kendisine mi yoksa başkasına mı ait olduğunu söylemedi.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" Jared sordu.

Jericho başını salladı. "Ben güçlerimi Kaynak'tan alsam da, senin Kaynak'la daha uyumlu olduğunu biliyorum. Beni dinlemeni ve Delphine'in peşinden Phonoi'yi kimin gönderdiğini söylemeni istiyorum."

"Bu bilgi size yardımcı olacak mı?"

Jericho Delphine'e baktı. "Kesinlikle."

Jared kollarını vücudunun yanında sertleştirdi ve sanki hiçbirinin göremediği ya da duyamadığı bir şeyle bağlantı kuruyormuş gibi ellerini iki yana açtı. Gözleri simsiyah oldu ve sonra tamamen kırmızıya döndü. Göz bebekleri bile. Cildi öyle bir hale geldi ki ölü gibi görünüyordu. En eski tanrıların dilinde fısıldarken alındaki damarlar çıkıntı yapıyordu.

Sonra sesi Kaynak'ın sesine dönüştü. Ne erkek ne de dişiydi, yumuşak bir fısıltıydı ve bir dilde konuşuyordu anlayabilirlerdi.

"Bizi uykumuzdan çağırdınız. Bize ne aradığınızı söyleyin."

Jericho kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Phonoi'yi kontrol eden tanrının adı."

"Cevabı biliyorsun, sevgili Cratus. Bizi bu kadar önemsiz bir şeyle rahatsız etmenize gerek yok."

"Şüphelerimin farkındayım ama gerçeği bilmem gerekiyor."

"Zeus." Bu isim koridorda yankılandı.

Jericho öfkesi sertleşirken boğazından kısık bir sesle hırladı. "Neden?"

Jared'in beyaz yanağından tek bir damla kan süzüldü. "Onu yok edebilecek tek kişi o. Ölümlü bir adam tarafından babalandı ve bir tanrıçanın rahminden doğdu. Yüzyıllar önce onu öldürmek için gönderilmenin nedeni buydu. Annesi onu korumak için neden bu kadar çok savaştı?"

Delphine, Kaynak'ın onlara ne söylediğini anlamaya çalışırken dondu kaldı. "Annem insandı."

"Hayır," diye fısıldadı Kaynak. "Senin için geldikleri gece Madoc oradaydı. Annenin yanında savaştı."

Madoc, "Leta ile dövüştüm ama Jericho orada değildi," dedi.

"Dolor'a küçük kulübelerinde katıldığında sen çoktan gözaltına alınmıştın. Sen onu görmemiş olsan da o oradaydı ve Zeus'un en çok öldürmeye çalıştığı çocuğun hayatını kurtardı."

"Ben..." Madoc durakladı. "Hayır, Zeus gördüğü bir rüya yüzünden bizi cezalandırdı."

"Şimdi bildiğin gibi o zaman da gerçeği biliyordun. Zeus'a rüyasını veren kişi olarak hiçbir Oneroi ortaya çıkmadı ya da cezalandırılmadı. Hatta o zamanlar bundan şüpheleniyordun ama sana daha fazlasını yapacaklarından korktuğun için şüpheni yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordun. Eğer herhangi bir Oneroi onu aşağılamaya cüret etseydi, Zeus bunun sorumlusunu yakalayıp kalıntılarını diğerlerine bir uyarı olarak sergiledi."

Madoc küfretti. "O haklı. Zeus'un neden sorumlu kişiyi işaret etmediğini hep merak etmişimdir. Neden biz bir daha çiftleşmesi yasaklandı..."

Jared Delphine'e baktı. "Bir kehanet ancak ona inanan kişi kadar güçlüdür. Artık gerçeği bildiğine göre

Ona sadece sen hükmedebilirsin." Jared gözleri ve cilt tonu normale dönerken tısladı.

Kaynak'la olan bağlantısını koparmıştı.

Delphine her şeyi gözden geçirmeye çalışırken hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. "Annem benim annem değil miydi?" Madoc'a baktı. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyordum. Leta'ya benzediğini biliyordum ama en çılgın halüsinasyonlarımda bile onun sözde ölmüş kızı olduğunu hayal edemezdim. Tanrılara şükürler olsun ki Zeus'a senden hiç bahsetmedim."

Gerçekten de öyle. Ve tanrılara şükürler olsun ki diğerlerinden uzak durmaya özen göstermişti. Hiç şüphelenen olmuş muydu?

Ama bu, onu doğuran kadını merak etmesine neden oldu. Hiç tanışmadığı kadını. "Annem hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Kocasıyla birlikte insanlar aleminde yaşıyor."

Delphine gözleri yaşla dolarken mutlu ama hüzünlü bir çığlık attı. Annesi hayattaydı.

Jericho'ya bakmak için döndü.

Jericho orada değildi.

"Jericho?" Kaşlarını çatarak odanın etrafına bakındı ama Jericho'yu hiçbir yerde bulamadı.

Madoc da etrafına bakınırken kaşlarını çattı. "Tam buradaydı." İkisinin de aklından aynı anda aynı düşünce geçti.

"Zeus."

Jericho Baba Tanrı'nın peşinden gitmişti.

BÖLÜM 15

Zeus Hermes'e gülüyordu ki kötü niyetin hücumunu hissetti. O kadar güçlüydü ki, elle tutulur gibiydi ve onu dikenli bir bıçak gibi kesiyordu.

Salona göz gezdirerek, kendisine karşı böyle bir şey hissetmeye cüret edebilecek tanrı ya da tanrıçayı bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey göremedi. Kimse onunla ilgilenmiyordu bile.

Halüsinasyon mu görüyordu?

"Bir sorun mu var?" Hera onun sağ tarafındaki tahtından sordu.

"Bunu hissetmiyor

musun?" "Neyi hissetmiyor

muyum?"

O daha cevap veremeden tapınağın kapısı omuzlanarak açıldı. Tüm savaş kıyafetlerini giymiş olan Jericho kapıyı iterek açtı. Uzun siyah pardösü vücuduna yapışmış, öldürmek için bilenmiş her kasını ortaya çıkarmıştı. Her iki omzunda da keskin sivri uçlar yükseliyor, ölümcül bir çerçeve gibi yüzüne doğru kıvrılıyordu.

Uzun beyaz saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülürken kanatları genişti. Her iki eli de kapının altın rengine kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sürtünen keskin metalik pençelerle kaplıydı.

Siyah, gümüş çivili çizmeleri, mermer zeminde cehennem azabını andıran bir bakışla yürürken şeytani bir staccato ile vuruyordu ve acımasız intikamı ürkütücü derecede mükemmel yüz hatlarına kazınmıştı.

Kimse kımıldamadı.

Kimse cesaret edemedi. Sadece Zeus hedefinin kim olduğunu biliyordu. Geri kalanlar, Cratus onları çağırır da onunla yüzleşmek zorunda kalırlar diye endişeyle nefeslerini tuttular.

Kuşkusuz hepsi onun bu salona son kez cesurca adım attığı zamanı hatırlıyordu.

Ama bugün farklıydı...

"Ares!" Zeus savaş tanrısı olan oğluna bağırdı. "Babanı koru! İndir şu köpeği! Şimdi!"

Ares kendini zırhıyla örttü, sonra masasından Jericho'nun yoluna atladı. Jericho tereddüt etmeden Tanrı'ya saldırmadan önce kalkanını ve kılıcını çağırdı. Jericho kendi kalkanını tanrıyı geri püskürtmek için kullanırken kalkanları gürültüyle şangırdadı.

Ares ayaklarını yere bastırdı ve tüm ağırlığıyla kalkana yaslandı ama bu Jericho'yu engellemeye yetmedi. Aklında tek bir hedef olan bir silindir gibiydi.

Zeus.

"Kanın beni yatıştırmayacak, Ares. Ya geri çekilirsin ya da hayal bile edemeyeceğin bir gazaba uğrarsın."

Ares kalkanın üzerinden ona sapladı.

Jericho hırlayarak kalkanının kenarını kaldırıp darbeyi savuşturdu, sonra da kendi hamlesiyle karşılık verdi. Kısa kılıcı rakibinin kalkanının arkasına dolandı ve Ares'in üst kolunda bir yara açtı.

Engellerden bıkan Jericho kalkanını yere attı ve kılıcını Ares'in kalkanına vurmak için kullandı. Ares'ten daha hızlı Jericho altın kalkana darbe üstüne darbe indirdi ve onu Ares'in koluyla birleşene kadar hızlı ve öfkeli bir şekilde büktü. Tanrı, altın etini sıkıştırıp ısırırken haykırdı.

Jericho ona tekme atarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

Güçlerini kullanarak kılıcı Ares'in elinden aldı ve sol pençesiyle kavradı.

Kılıçlarını yanlarına indirmeden önce bir kavis çizen Jericho arkasına dönerek toplanan tüm tanrı ve tanrıçalara baktı. "Bu piç için kanını akıtmak isteyen başka biri var mı?"

Zeus ona bir şimşek fırlattı.

Jericho kılıcıyla savuşturdu. "Artık sana boyun eğmeyeceğim."

Bir tane daha ona doğru geldi. Bu sefer Ares'in kılıcını bıraktı ve oku eline aldı. Gümüş pençelerine çarparak cızırdadı, uğuldadı ve zonkladı. Ama zırhını delip ona zarar vermedi. "Akli dengen mi bozuk, Olimposlu? Beni asla yenemedin. Sana boyun eğdim ama bir daha asla."

Zeus bir ok daha çıkardı. "Sende bir insanın kalbi var. Öldürülebilirsin!"

Jericho yıldırım cıvatasını Zeus'a fırlattı. atlattı. "O zaman yap. Eğer sen ya da seni takip eden kör aptallardan biri gerçekten yapabileceğine inanıyorsa... hadi bakalım. Katliam havasındayım. Öldürme ve Cinayet için de."

Zeus, Jericho'nun ne demek istediğini ve öfkesinin kaynağını anlayınca gözleri büyüdü.

Athena, Apollon, Dionysos ve diğer birkaç kişi Zeus'un adına savaşacakmış gibi ayağa kalktılar.

Ama onlar bunu yapamadan Jericho arkasında güçlü bir varlık hissetti. Bir saldırı bekleyerek döndü, savaşmaya hazırdı.

Sonra olduğu yerde dondu.

Arkasında Delphine, yanında Madoc, Zeth, Zarek, Astrid, Jared, Deimos, Phobos, Asmodeus ve iki düzine Oneroi vardı. İşe ve savunmaya hazır görünüyorlardı.

Gördüklerini zar zor kavrayabiliyordu. Diğer tanrılar hemen geri çekildi.

Delphine ve grubu onu koruyucu bir yay şeklinde çevreleyene kadar ilerledi. Ona bir yaramazca göz kırptı. "Gerçekten yalnız kalacağını düşünmedin, değil mi?"

"Evet, söyledim." Jericho onların bu asılsız destek gösterisi karşısında hâlâ şaşkındı. En çılgın hayallerinde bile bunun olacağını tahmin edemezdi.

Bunu asla istemez ya da beklemezdi.

Madoc homurdandı. "Bu yeni bir dünya kardeşim. Ve biz, ezilenler, onu geri alıyoruz." Zeus'a vahşi bir hırıltıyla baktı. "Bir daha ne senin ne de bir başkası için alet olmayacağız. Kendini tahttan indirilmiş say."

Zeus her birine ters ters bakarken boğazından kısık bir sesle hırladı. "Bu ne cüret! Bu kadar cılız bir sayının bizi korkutacağını mı sanıyorsunuz?"

Zeth homurdandı. "Kızlarımızı katlettirecek kadar korkuttuk seni. Ne tür bir tanrı bir bebekten korkar?"

Olimpos tanrıları kendi aralarında fısıldaştılar.

"Bu doğru," dedi Jared. "Delphine'i iki kez öldürttü ama yine de Delphine yaşıyor."

Zeus Jericho'yla alay etti. "Kendi sözlerinle, sana sahibim. Oneroi'nin duygularını serbest bırakırsam bana sonsuza dek boyun eğeceğine yemin etmiştin."

Jericho omuz silkti. "Evet, bunu söyledim, değil mi? Bana annemin üzerine bozulmaz bir yemin ettirmeliydin... oops. Bugün senin tarafında olmak berbat."

Zeus öfkeyle hiddetlendi. "Sözünden dönemezsin."

"Ve bu pazarlığı yapmamın tek sebebinin peşinden gelmeseydin asla yapmazdım." Jericho sol elindeki pençeleri geri çekerek Delphine'inkini aldı. "Eğer sen Bana yalan söyleyip onun peşinden gitseydin, yeminimi tutarken seni huzur içinde yaşamak için bırakırdım. Ama değer verdiğim tek insanı öldürmeye çalışan birine hizmet etmeyeceğim. Kendimi sana bağlamayacağım ve onu senin ve tebaanın saldırması için savunmasız bırakmayacağım."

Delphine'in elini sıkıca kavradı.

Ares kendini yerden yukarı itti. Kalkanı yok olmuştu, kırık kolunu göğsüne bastırdı. "Onlarla savaşabiliriz baba."

"Savaşabilirsin," diye alay etti Jericho, "ama asla kazanamayacaksın." "Baba mı?" Ares kararsızca sordu. Zeus onlara ters ters baktı. "Sizin tutsağınız olmayacağım." "Olmak zorunda değilsin." Madoc Zeus'un önünde durmak için hareket etti. "Sizin konumunuzu ya da otoritenizi istemiyoruz. Tanrılar biliyor ki, geri kalanınızın her gün uğraştığı mızımız, önemsiz saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmak istemiyoruz. temelinde."

Deimos homurdandı. "Bilemiyorum. Birkaç yıl önce Dionysos bir Kara-Avcı'yı Mardi Gras arabasıyla ezdiğinde bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Bu beni günlerce eğlendirmişti. Son." Kötü bir çizgi film kahramanı gibi güldü.

Jericho gözlerini devirdi. Eski arkadaşı her zaman biraz tuhaftı. İkisinin bir zamanlar bu kadar iyi anlaşmasının nedeni de buydu.

Eros ve Psyche, Jericho'nun solundaki masalarından ayağa kalktılar.

Beyaz kanatları ve sarı saçlarıyla Eros Güzellik. Ayrıca bir çift siyah deri pantolon, siyah bir gömlek ve insan bir motorcu gibi botlar giymişti. Psyche'nin kızıl saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve bir motorcu fahişesi gibi giyinmişti. Elini Eros'un elinin içine soktu.

Onlar kendisine ve grubuna doğru ilerlerken Jericho gerildi.

Ama onu en çok hayrete düşüren şey, Eros'un dostluk elini uzattı. "Burada hepimiz pislik değiliz. Ve şu anda Noir ve ekibiyle ilgili endişelenmemiz gereken daha çok şey olduğunu düşünüyorum. Bizi müttefik olarak kabul edin."

Zeus öfkeyle böğürdü.

"Anevrizma geçirme ihtiya," dedi Madoc alaycı bir tavırla. "Benim nerdiğim Şey bir ateşkes. Siz ve sarayınız olduğunuz gibi kalıp birbirinize karşı entrikalar çevirirken, biz iŐlerimizi halletmek için yalnız kalacağız."

Zeus dehşete kapıldı. "Bu panteonu bölmek mi istiyorsun?"

Madoc inkâr edercesine başını salladı. "Bu panteon uzun zaman önce bölündü. Sizin kucak kpeğiniz olmaktan ve sizi kızdırma korkusuyla yaŐamaktan bıktık. Sizin küçük entrikalarınızdan ve cilveleŐmelerinizden çok daha önemli Şeylere odaklanmamız gerekiyor."

Jericho'ya baktı. "Ve arkamızda bir Titan varken, artık sana Helios'un bile parlamadığı yere sokmanı söyleyecek güce sahibiz."

Zeth başını kaldırarak etraflarındaki tanrılara seslendi. "Noir ve Azura'yla savaşmak isteyen herkesi ekibimize kabul edeceğiz. Geri kalanınız her zamanki gibi iŐinize devam edebilirsiniz."

Athena ve Hades ne ıktı. Her zaman olduğu gibi, Athena akan kırmızı elbisesi ve siyah saçlarıyla dimdik duruyordu. Savaş ve bilgelik tanrıçası, kendini bir zarafetin tüm akıcılığıyla taŐıyordu.

Öte yandan Hades, karanlık ve uğursuzdu. Yeraltı dünyasının tanrısı olan Hades'in sadece karısına sabrı vardı, o da ortalıkta yoktu. "Seninleyiz."

Zeus derin bir tiksinti sesi çıkardı. "Sen aklını mı kaçırdın, Hades?"

"Hayır. Daha ziyade ruhumu buldum. Noir ve Azura bize savaş ilan etti. En azından onlara unutamayacakları bir direniŐ sunabiliriz... kardeşim."

"O halde hoş geldiniz." Madoc tekrar Zeus'a döndü. "Biz seni huzur içinde bırakacağız, sen de bize aynı şekilde karşılık vereceksin."

"Evet!" Asmodeus göğsünü şişirerek bağırdı.

Zarek öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Bunu yapmak istemeyebilirsin, koca adam. Tahttaki kızgın adamın pek espri anlayışı yok."

"Oh." Asmodeus kendini Jared'in arkasına sakladı.

Zarek diğer insanların kendisine baktığını fark edene kadar güldü. Hemen ayıldı ve "Seni öldüreceğim ve "Mezarında dans et" duruşu.

"Bir anlaşmamız var mı?" Jericho sordu.

Zeus onlara ters ters baktı ama sonuçta bunun bir savaş olmadan alabileceği en iyi teklif olduğunu biliyordu. Kaybedebileceği bir savaş. "Bir anlaşmamız var."

Bunu daha az hevesle söyleyebilir miydi? Ama önemli olan bunu söylemiş olmasıydı.

Madoc başını Zeus'a ve diğer tanrılara doğru eğdikten sonra dönüp gruplarını odadan dışarı çıkardı.

Jericho Delphine'i serbest bıraktı ve kalkanını Artemis'in ayaklarının dibine düştüğü yerden aldı.

Canlı kızıl saçlarıyla ince ve zarif olan kadın, onun dönüşünü bekleyen Delphine'e baktı. "Eğer onu gerçekten seviyorsan Cratus, bunu ona her gün hissettir. Ve tıpkı bugün burada yaptığın gibi onu her zaman kendinden ve isteklerinden önce tut.

Bunu bilen birinden dinleyin. Kaybedilen aşk, omuzlanması en zor yükür ve asla altından kalkamayacağınız bir yükür." Bu sözleri söyledikten sonra, yayını ve sadağını

Yüzyıllar önce ona verdiği oklar. Onları saklamasına şaşırmıştı. "Sana hediyem. Onları taşıdığın sürece hedefin her zaman doğru olacak ve sadağın asla boş kalmayacak."

"Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi ve geri çekildi.

Jericho Delphine'in yanına döndü ve diğerlerini Kaybolan Ada'ya kadar takip etti.

Ortaya çıkar çıkmaz Delphine onu salonun dışında köşeye sıkıştırdı. "Benim için özgürlüğünden vazgeçmeye gerçekten razı mıydın?"

Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

"Jericho." Adamın yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Bunu neden yaptın?"

Sorusu onu rahatsız etti. Sorgulanmaktan hoşlanmıyordu ve kesinlikle bu kadar... kişisel bir konuda değil. "Sence neden?"

Ona ters ters baktı. "Çünkü ben otoriter bir cadıyım ve sen benimle uğraşmaktansa nefret ettiğin bir adamın kölesi olmayı tercih ediyorsun."

Bu onun öfkesini daha da artırdı. "Biliyorsun..." Kızın kendisiyle alay ettiğini anlayınca durakladı. Öfkesi kızgınlığa dönüştü. "Hiç komik değilsin."

"Bence ben histerik biriyim ve neden böyle bir pazarlık yaptığınızı sizden duymak istiyorum."

Jericho onu geçmeye çalıştı ama o buna izin vermedi. Bunu duyması gerekiyor.

Yumuşak eliyle onun ağzını kavradı. "Hadi tatlım, söyleyebilirsin." Ağzını şakacı bir şekilde oynattı. "Emmiyorsun, Delphine," dedi sahte bir derin sesle. "Ben... sen. Hadi ama Jericho. Ben sadece yatak odasında ısırırım. Bunu yapabilirsin. Gerçekten dilsiz olmadığını biliyorum."

Ama neden bunu söylemek zorundaydı? Belli değil miydi? Onun için ne kadar önemli olduğunu göstermek için daha ne yapması gerekiyordu? O mu?

Ama kızın ona bir erteleme vermeyeceğini biliyordu.

Duymak istediği şeyi kelimelere dökene kadar olmazdı.

"Çünkü seni seviyorum... cadı ve her şey."

"Hag!" Ona saldırdı ama canını yakmak yerine kaburgalarını gıdıkladı.

Jericho onun oyununa hayret ederek güldü. Hiç kimse ona karşı bu kadar nazik olmamıştı. Onu kendine doğru çekti ve sıkıca öptü. "Beni desteklemeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Hayır," dedi hemen ayılarak, "beni savunduğun için teşekkür ederim." Adamın göğsünü sertçe dürttü. "Ama bunu bir daha asla yapma. Benim yüzümden kendini riske atmanı asla istemiyorum."

"Neden?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve ela gözlerindeki samimiyet onu yaktı. "Çünkü ben de seni seviyorum ve incinmene ya da ölmene sebep olmaya dayanamam."

Elini onun dudaklarına götürdü. "Merak etme. Ben asla Seni yalnız bırakayım. Bensiz başını çok fazla belaya sokuyorsun."

Ona hırladı. "Oh, lütfen. Sana kadar başım hiç belaya girmedir."

"Uh-huh."

Phobos kafasını kapıdan uzatarak, "Çocuklar," dedi, "ikinizin yaptığı tuhaflığı bölmek istemezdim. ama burada kontrol etmek isteyebileceğiniz bir durum var."

Jericho kaşlarını çatarak yeni bir Skoti grubuyla karşılaşmak üzere odaya doğru ilerledi.

Görünüşleri karşısında şaşırır adam, bir açıklama için Madoc'a baktı. "Neler oluyor?"

Madoc ellerini kaldırdı ve omuz silkti. "Emin değiliz. Bir anda ortaya çıktılar."

Nike Skoti'nin ortasında parlarken bir başka ışık patlaması onları ürküttü. Sırtını ona dönmüş, kanatları sarkık bir şekilde garip bir açıyla duruyordu.

Jericho ona doğru bir adım attı, sonra kız yüzünü ona dönüp bakışlarıyla karşılaşınca dondu kaldı.

Nike gallu idi.

Madoc ve Phobos saldırmak için kılıçlarını tezahür ettirirken lanet okudular.

"Hayır!" Jericho hırlayarak onları kendisinden uzaklaştırdı. "O benim kız kardeşim."

Madoc ona sanki bir galondan bir litre eksikmiş gibi baktı. "Virüs bulaşmış. Hepimizi öldürecek."

"Umurumda değil." O hâlâ onun kız kardeşiydi. Jericho ona yaklaşmadan önce zırhını kuşandı.

Hırlayarak, vahşi bir hayvan gibi ona doğru geldi, elleriyle ona saldırdı ve onu ısırmaya çalıştı. Kanatları çırpındı ama adam onu arkadan yakalamayı başardı ve kanatları ona tokat atarken bile onu orada tuttu. Kadın ığlık attı ve tekmeledi, sonra da ona kafa atmaya çalıştı.

Zırhlı olmasına rağmen, kadının tekmelerini kaval kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Bir kafese ihtiyacım var," diye homurdandı.

Delphine kk bir dolap bklnde bir tane yaptı. Ama ona yardım etmenin bir yolunu bulana kadar Nike'ı tutmaya yetecek bklkteydi. "İşte."

Jericho kız kardeşini içine itti ve onun beyaz gözlerini ve tırtıklı dişlerini görünce irkildi. Parmaklıkların arasından onlara ulaşmak için uzandığında ağzından köpükler çıkıyordu.

Eros ve Zarek Skoti'ye bakmadan önce endişeli bir bakış attılar.

Eros çenesini kaşıdı. "Linda Blair gibi davranmadan önce onları da kafeslememiz gerektiğini düşünüyorum."

Genç Skoti'lerden biri ayağa kalktı. "Bize de bulaştı. Ama bizde yavaş etki ediyor."

Jericho kaşlarını çattı. "Ne?"

"zerimizde yeni bir zehir test ediyorlar, böylece bir dövüş sırasında bize bulaştığını bilmeden içimizden birine bulaştırıp bulaştıramayacaklarını görmek istiyorlar. Böylece eve döndüğümüzde bunu başkalarına da bulaştırabiliriz."

Ne kadar da sinsice... Üstelik bu, kavga ettikten sonra bile birbirlerinden şüphelenmelerine neden olacaktı.

Zarek küfretti. "Bununla nasıl savaşacağız?"

"Onları enfekte eden kişiyi öldürmelisiniz."

En donuk tonda konuşan Jared'e döndüler.

"Ne?" Madoc kuşkuyla sordu.

"Bunu Zephyra keşfetti," diye açıkladı Jared. "Eğer zombiyi doğuran Gallu'yu öldürürseniz, zombi normale dönüyor."

Eros kekeleydi. "Bu çok aptalca. Bunu kim yapmış olabilir ki?"

"Mısır tanrıçası Ma'at. Gallular yüzyıllar önce onun topraklarını işgal etti ve o da halkına bir savaş şansı vermek için onları değiştirdi."

Madoc tiksintiyle başını salladı. "Şeftali, sadece şeftali."

"Evet," diye kabul etti Eros. "Bu arada, kimse Ma'at'a bunun aptalca olduğunu söylediğimi söylemesin. Çok sinirli bir kadındır ve ondan dayak yemeye hiç ihtiyacım yok."

Jericho onun rastgele paranoyasını görmezden geldi. "Peki ona kimin bulaştığını nasıl belirleyeceğiz?"

Zarek omuz silkti. "Hepsini öldürelim ve Hades'in bunu çözmesine izin verelim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Hades, ona bir alaycı bir bakış attı. "Bilin diye söylüyorum, siz piçlerin arkasını ben temizlemem. Ve hiçbir Gallu benim bölgeme yaklaşamaz. Hepsi bu.

Enfekte olmuş ölülerle dolu bir diyara ihtiyacım var. Her yerinde Cesar Romero var."

Eros elini kaldırdı. "Hades, bu George Romero. Cesar, 'Batman' dizisinde Joker'i oynayan kişi."

Hades ona düz bir bakış attı. "Umurumda gibi mi görünüyorsun? Bunu nereden biliyorsun?"

"Psyche ve ben Acheron ile sinemaya gidiyoruz. O tam bir zombi bağımlısı."

Keskin nişancılarını görmezden gelen Asmodeus, utangaç bir tavırla öne çıktı. "Onu kimin enfekte ettiğini bulacağım."

Jericho, Asmodeus'un teklifi karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

"Şüphe çekmeden oraya girebilirim. Umarım Gallu'yu bulur ve onu öldürürüm."

Delphine başını salladı. "Asmodeus-"

"Bakın, sorun yok," dedi iblis sözünü keserek. "Kulağa çok klişe geldiğini biliyorum ama hepiniz bana kendimi bir takımın parçası gibi hissettirdiniz. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Ve ben de yardım etmek için üzerime düşeni yapmak istiyorum. Eğer herhangi biriniz içeri girerse, Noir sizi öldürür. Ben... o sadece işkence eder. Belki bağırsak ve hakaret. Hatta belki biraz kaltak tokadı. Ama sahip olduğunuz tek umut benim."

Delphine, Jericho'ya endişeli bir bakış attıktan sonra bakışlarını Asmodeus'a çevirdi. "Seni oraya tek başına gönderemeyiz."

"Eh, bana bir şey olmaz. Noir zaten benden nefret ediyor."

"Ama senden şüphelenirse, seni öldürür."

İblis omuz silkti. "Kim sonsuza dek yaşamak ister ki? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben istiyorum ama bunu senin için yapmak istiyorum."

Jericho gitmeden önce onu durdurdu. Yüzüğü parmağından çıkarıp ona uzattı. "Al bunu."

Asmodeus ondan uzaklaşırken dudağını büktü. "Senin çirkin kışınla evlenmeyeceğim evlat. Alınma ama benim tipim değilsin. Sevgililerimi daha az kıllı severim... ve dişi parçalar doğası gereği birbirine bağlıdır."

Jericho sinirli bir hırıltı çıkardı. "O bir evlilik yüzüğü değil, pislik. Berith'in yüzüğü. Başın belaya girerse, oradan çıkmana yardım etmesi için onu çağırabilirsin."

Bu onun tavrını tamamen değiştirdi. "Oh, hey, bu senin için bir nişan değerinde olabilir." Asmodeus onu avuçlarken sırtıttı. "Eğer birkaç saat içinde dönmezsem... şey, bunu düşünmek istemiyorum. Bu konudaki fikrimi değiştirebilirim.

Bunu yapıyorum. Mutlu şeyler düşünüyorum. Kremalı köpek iç organları ve çürümüş biftek. Evet. Nefis." Ortadan kayboldu.

Delphine kolunu Jericho'nun koluna doladı ve Asmodeus'un ayrılık imgelerini ya da o mutfağı gerçekten arayabileceği gerçeğini düşünmemek için elinden geleni yaptı. Nedenini bilmiyordu ama iblis garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Sosyal açıdan bodur gayrimeşru kuzenleri gibiydi. "Sence iyi olacak mı?"

"Endişelenmemiz gereken kişi o değil." Hades'e

doğru döndüler. "Nasıl yani?"

"Zeus'la işin bitmedi. Bundan eminim. Bugün saldırmayacak, ama siz onu alenen utandırdınız ve eğer

Kardeşim hakkında bildiğim tek bir şey var... bununla iyi başa çıkamaz."

"Her şey yolunda," dedi Madoc. "Buradaki yerimizi sağlamlaştıracağız."

"Ve bizi kafeslemeniz gerekecek," dedi Skoti'lerden bir diğeri. "Noir adına yeterince zarar verdik. Daha fazlasını yapmak istemiyoruz."

Jared ve Madoc onları kafese koyarken Delphine řunları dűřűndű her řey oluyordu. Yavařlamasını istiyordu ama yapabileceđi hiçbir řey yoktu.

Her geçen dakika daha da korkutucu

oluyordu. "Nike için çok űzgűnűm."

Jericho ona baktı, gűzleri hűzűnlűydű. "Benim de. Kahretsin, dikkatim dađılmamalıydı. Onun yerini bulana kadar Azmodea'da kalmalıydım."

"Kendini suçlayamazsın."

"O zaman kimi suçluyorum? Onu orada bırakan bendim."

"űnkű benim için endiřeleniyordun," diye fısıldadı Delphine. "Ben orada olmasaydım, sen de saptırdı."

Onu kendine dođru çekti. "Bu kesinlikle senin hatan deđil bebeđim. Kararı ben verdim ve onu terk ettim. Yapmak zorundayım. Asmodeus'a gűvenin."

Hades onlara yaklařtı. "Yeraltı Dűnyası'na dűnűyorum. Bana ihtiyacınız olursa haber verin."

"Yapacađız. Teřekkűrler."

Hades ortadan kaybolmadan önce başını eğdi.

Jericho diğerlerinin salonu temizlemeye başlamasını izledi. ve eski güzelliğine kavuşturacaktı. Ama onu rahatsız eden Madoc'un gözlerindeki hüzündü.

Delphine'i serbest bırakarak Oneroi'yi kontrol etmeye gitti. "İyi misin?"

Madoc başını sallamaya başladı, sonra başını salladı. "Kardeşlerimi özlüyorum. Onlar olmadan buraya hiç gelmedim ve D'Alerian burada olsaydı ne yapardı diye merak ediyorum. Geri döndüğünde ne diyeceğini."

Eğer geri gelirse. Ama Delphine ona bunu yüksek sesle söyleyecek kadar duygusuz olmamasını öğretmişti.

"Harika bir iş çıkarıyorsun." Delphine yanına geldi ve Madoc'un kolunu okşadı. "Gerçekten. Kimse daha iyisini yapamazdı ve D'Alerian'ın seninle ve bizi korumak için yaptıklarıyla gurur duyacağını biliyorum."

"Teşekkürler." Ona baktı ve hüznle gülümsedi. "Bu arada, Jericho'nun önerisi hakkında Zeth'le konuştum. Senin üçüncü liderimiz olmanı istiyoruz."

Delphine onun teklifi karşısında şaşırdı. "Ben mi?"

Madoc başını salladı. "Ama sen olmasaydın hiçbirimiz şu anda burada olmazdık. Jericho'yu kurtaran ve bizi özgürleştirmeye yardım eden sensin. Sen olmasaydın ben hâlâ yere zincirlenmiş olurum."

Belki, ama Delphine herhangi bir lider olmaya alışık değildi. "Bilmiyorum."

Jericho, kesinlikle hissetmediği bir güvenle, "Bu işte harika olursun," dedi.

Nedenini bilmiyordu ama ondan gelen bu övgü her şeyden daha anlamlıydı. "Pekâlâ. Deneyeceğim. Ama bir şeyi berbat edersem, biriniz düzeltmeme yardım etse iyi olur."

Madoc güldü. "Ve biraz farklı bir şey daha deneyeceğiz."

"Ne?"

Madoc Zarek'e baktı. "İki general ekleyeceğiz. Zarek ve Jericho."

"Oh, ne güzel," dedi Eros alaycı bir tavırla. "Daha suratsız iki kişi seçebilir miydin?"

"İşte bu yüzden ordumuzun başında onlar olacak. Tanrılar onları kızdıranlara merhamet etsin, çünkü Zarek ve Jericho onlara hiç merhamet etmeyecek."

Zarek boğazını temizledi. "Bundan gurur duyduğuma memnun olsan iyi edersin. Yoksa bağırsaklarını deşerdim."

Jericho öfkeli bir bakışla aynı fikirdeydi. "Aynen."

Astrid elinde ağlayan bir bebekle belirdiğinde Delphine gülümsüyordu. Gözleri o kadar parlak maviydi ki, Astrid'in sarı saçları olmasaydı onu bir Rüya Avcısı sanabilirdi ve tıpkı babasına benziyordu... keçi sakalı hariç.

Yüzü sıkıntılı olan Astrid onu Zarek'e teslim etti. "Menoceus babasını istiyor."

Zarek ona ters ters baktı. "Bob ağlıyor çünkü annesinin ona o boktan ismi söylemeyi bırakmasını istiyor." Zarek Küçük çocuğu kucakladı ve ağlamaya devam ederken onu omzunda hafifçe salladı. Yüksek sesle. "Her şey yolunda Bob. Baban artık seninle. Seni kurtarıyorum."

Annenin isim koyma zevki kötü. Annem bana bir aptalın adını verseydi ben de ağlardım."

Astrid savunmacı bir tavırla, "Menoeceus harika bir isim," dedi.

Zarek homurdandı. "Yaşlı bir adam ya da bir kadın hijyen ürünü için. Oğlum için değil. Bir dahaki sefere çocuğa ben isim vereceğim ve bu isim menenjit gibi bir şey olmayacak."

Astrid ellerini kalçalarına dayamış, kocasıyla burun buruna duruyordu. "Böyle devam edersen bir dahaki sefere onu doğuran sen olacaksın ve bana bulaşma evlat, o bölümde bağlantılarım var. Hamile bir adam benim mahalleimde imkansız."

Ondan uzaklaşmaya başladı.

"Evet, eğer bu ona normal bir isim verebileceğim anlamına geliyorsa onu doğurmaktan memnuniyet duyarım," diye seslendi Zarek arkasından.

"Evet, evet. Bunu söyleyen, ayak parmağına bir şey battığında iki yaşındaki bir çocuk gibi mızızlanan bir adam. On saatlik doğumdan sağ çıktığını görmek isterdim."

"Ben pısırik değilim!" Zarek hepsine tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bunu kanıtlayacak yara izlerim var."

"Adamımsın," dedi Eros. "Ayak parmağım battı diye mızızlanmamı gerektirecek bir şey değil bu. Ben kendim yapıyorum."

Çocuk hâlâ kalbi kırılmış gibi ağlıyordu.

Bob mu? Delphine, Zarek ve Astrid için hassas bir nokta olduğu belli olan bir şeye gülmemeye çalışarak Jericho'ya ismi mırıldandı. Bu isim altın saçlı küçük melek için, onu sallarken kucağında tutan sert adamın yumuşaklığı kadar alışılmadık bir şeydi.

"Tüylerimi istiyorum!" Bob feryat etti.

Zarek paniklemiş görünüyordu. "Fluff-fluff..." Yürümeye başlayan çocuğu Jericho'ya uzattı. "Bir saniye tut onu."

"Sanmıyorum-" Zarek çocuğu kelimenin tam anlamıyla üzerine fırlatınca Jericho durakladı. Dehşete kapılmıştı ama onu almaktan başka çaresi yoktu.

Yeni yürümeye başlayan çocuğu önünde tutarken, onunla ne yapacağından emin değildi. Yüzyıllardır bir bebeği kucağına almamıştı. Gözlerini kocaman açarak, Jericho'nun Bob'dan ürktüğü kadar ürkmüş olan küçük adama baktı. Çocuk tamamen sessizdi.

"Ne yaptığına bak," diye çıkıştı Zarek'e. "Onu ben kırdım." Delphine güldü. "Onu kırmadın. Senden hoşlanıyor."

Jericho bundan pek emin değildi. Sertçe yutkunarak onu biraz daha yaklaştırdı ve Zarek'in sallanma hareketini taklit etmeye çalıştı.

Bob elini ağzından çekti ve Jericho'nun yaralı yanağına vurdu.

Jericho korkunç bir surat ifadesi takındı. "Oh, gah, sümüklendim." Bob güldü.

Delphine de gülerek yanağını kurulamak için uzandı. "Bu balçık değil. Bu bir bebek öpücüğü."

Zarek, bir köşesinde kuzu başı olan açık mavi bir battaniyeyle dönerken, "Bu balçık," dedi. Kafayı Bob'a doğru eğdi. "Merhaba küçük Bobby," dedi falsetto sesiyle. "Ben senden bir kucak almaya gelen büyük kötü kuzuyum. Mwah!" Bir öpücük sesi çıkardı.

Mutlu bir şekilde ciyaklayan Bob battaniyeyi kaptı ve öptü.

Delphine, böylesine küçük bir çocuğun üzerine titreyen iki iri yarı, vahşi adamı görünce dehşete kapıldı.

"YouTube için buna ihtiyacımız var," dedi Astrid göz

kırparak. "Kesinlikle."

Zarek, oğlunun battaniyeye sarılabilmesi için Bob'u geri götürdü. Küçük adam battaniyeyi yanağının altına sıkıştırdı ve babasının omzuna yasladı. "Bak, o sadece onun tüylerine ihtiyacı vardı." Zarek Astrid'e alaycı bir bakış attı. "Benim de daha sonra biraz tüye ihtiyacım olacak."

Astrid Delphine'e kuru bir bakış attı. "Onu gerçekten boğacağım."

Zarek oğlunu Astrid'e geri verirken başının üstünden öptü. "Ne zaman bir uzmana ihtiyaç duyarsan-"

"Jericho'yu bulacağım."

Jericho dehşete düşmüş görünüyordu. "En azından o şey evcilleşene kadar bekleyebilir misiniz?"

Zarek güldü. "Biliyor musun, ben de öyle hissetmiştim. Bana hamile olduğunu söylediğinde yüzümü görmeliydin. I Dürüst olmak gerekirse, tam bir harakiri anı yaşadım, ancak çok geçtikten ve birkaç ay geçtikten sonra, aslında alıştım konsepte. İster inanın ister inanmayın, aslında sizde büyüyorlar. Balçık ve her şey."

Delphine kollarını Jericho'nun beline doladı. "Oh, hadi ama, Jericho. Küçük bir minyatür istemiyor musun? koşturup duruyorsun?"

"Pek sayılmaz, senin de benden bir tane daha isteyeceğini sanmıyorum."

Madoc'un yanına gitmeden önce onun sırtını şakacı bir şekilde itti.

Zarek ve Astrid, Bob'la ilgilenmesi için onu yalnız bıraktılar.

Jericho tek başına Nike'a geri döndü. "Senin için yardım bulacağız Nike. Söz veriyorum."

Ona tısladı.

"Hadi, Asmodeus," diye fısıldadı. "Beni yüzüstü bırakma."

"Oh, küçük kardeşim, o beceriksiz iblis senin endişelerinin en küçüğü."

Jericho arkasından gelen Zelos'un sesiyle irkildi. Kardeşini selamlamak niyetiyle döndü. Ama o anda Zelos hançerini göğsünün derinliklerine gömdü. Kabzasına kadar.

İnsan kalbiyle.

Nefes nefese kalarak sendeledi ve Nike'ın kollarına düştü.

BÖLÜM 16

"Hayır!" Delphine, Zelos'un tepki veremeyecek kadar hızlı bir şekilde kardeşini bıçakladığını görünce çılgılık attı. Nike onu yakalayıp arkadan saldırırken Jericho'nun düştüğünü görünce kalbi parçalandı. Hayal bile edemeyeceği bir öfke onu ele geçirdi. Ne açıklayabileceği ne de yatıştırabileceği bir öfke.

Tadabildiği tek şey kan ihtiyacıydı. Zelos'un kanı.

Daha hareket ettiğinin farkına bile varmadan, onu yere yatırmış, öfkesi onu sertleştirirken kafasını yere vuruyordu.

"Delphine, dur! Onu öldüreceksin."

Öfkesinin sisi arasında bir yerde, onu Zelos'tan uzaklaştırmaya çalışan Madoc'un sesini tanıdı. Elini Zelos'un siyah saçlarından çekti. Ayağa kalkarak onun kaburgalarına sert bir tekme attı. "Tut onu. Çünkü Jericho ölürse, kalbini göğsünden söküp ona yedireceğim."

Zeth'in gözleri kocaman açılmıştı. "Az önce yediğin dayaktan sonra ona verdin, eminim vereceksin." Madoc'a baktı. "Hatırlat da o kadını asla üzmemeyim."

Delphine Jericho'ya doğru koşarken onu zar zor duydu. Deimos onu Nike'ın elinden çekip almıştı ama Nike onu ısırmadan önce değil.

Yerde yatarken nefes nefese kalmış ve titriyordu.

Onun yanında diz çökerken, acı dalgasından boğuldu. içini parçalıyordu. Bakışları gözyaşlarıyla doldu. "Bebeğim?" Onun

Acı onu boğarken sesi kesildi.

Deimos göğsündeki yaraya bir bez bastırırken onun elini tuttu. "Ne yapacağız?" Deimos sordu. "Hiç böyle kanayan bir tanrı görmemiştim."

"Onun bir insan kalbi var... ama yeniden canlandırılabilir. Oneroi ve Dolophoni onu yüzyıllar boyunca her gece öldürdü ve her sabah hayata döndürüldü."

"Zeus adına," diye hatırlattı Deimos ona. "Ve alınmayın ama ona yaptıklarımızdan sonra pek de uzlaşmacı olacağını sanmıyorum."

Jericho'nun yüzünün solgunlaşmasını izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Nefes alış veriş daha sığdı.

"Beni bırakma Jericho," diye fısıldadı, eliyle onun yaralı yanağını kavrayarak. "Lütfen. Bana yaşattığın bu duygularla baş edemiyorum. Baş edemiyorum. Ve sensiz burada olmak istemiyorum. Sana yanımda ihtiyacım var."

Nazik bir öpücük için elini dudaklarına götürdü. "Bunca zaman boyunca, ne zaman ölsem bir daha uyanmak istemedim. Her gece bunun son ölüm olması için dua ettim. Ve şimdi..." Boğuldu ve bir ağız dolusu kan tükürdü.

Delphine kendi kanında boğulmaması için ona yardım etmeye çalışırken yüksek sesle hıçkırdı. Üstü başı kan içindeydi.

ölmekte olduğu gerçeği. Tüm vücudu titriyordu, onu kaybedeceğini biliyordu ve bunun düşüncesine katlanamıyordu.

Onu kaybetmeyecekti.

"Ölümsüz bir kalbe ihtiyacı var!" diye bağırdı Madoc'a, omzunun üzerinden ona bakıyordu. Bakışları ondan

Mahkumunu.

Çözüm midesinde bir yumruk gibi patladığında donup kaldı. Sertti ama...

Eriha'yı kurtarmak için aralarındaki hainden daha iyi kim hayatını feda edebilirdi? Ona ihanet eden kardeşinden. Ona ve bencil tanrının temasa geçtiği herkese her zaman ihanet etmiş olan kardeşine.

Zelos.

Deimos'un Jericho'nun bedeni üzerindeki bakışlarıyla karşılaştı ve onun da kendisiyle aynı düşünceye sahip olduğunu biliyordu.

"Onunla kal." Deimos ayağa kalktı ve odayı geçti. Delphine

Jericho'nun yüzündeki saçları geriye doğru taradı.

"Nefes al, bebeğim, nefes al. Sıkı tutun. Seni bırakmayacağız git."

Jericho'nun elini tutuşu zayıfladı. "En azından bir süreliğine sana sahiptim."

"Hayır!" diye tersledi onu. "Seninle tanıştığım andan beri inatçısın. Sakın şimdi kayıtsız kalayım deme. Benim için savaşıyorsun. Duydun mu beni?"

Daha fazla kan tükürürken başını salladı.

Delphine arkasından bir boğuşma sesi duydu ama dönüp bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi. Kendi kardeşine bunu yapabilen biri merhameti hak etmiyordu.

Bırak ölsün.

Deimos elinde Zelos'un kalbiyle döndü.

Gördüğü manzara karşısında tiksinen Delphine irkildi. Madoc onun yanında belirdi. Deimos kalplerini değiştirirken yüzünü korumak için onu kollarının arasına aldı. Madoc sabit, Derin, ritmik kalp atışları odaklanmasına yardımcı olurken elini Jericho'nun elinin etrafında tuttu. Onun gitmesine izin vermesine imkân yoktu.

Hiçbir zaman.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Jericho'nun soluğunu duydu. Elini tutuşu daha da güçlendi.

Kalbi küt küt atarken Madoc'tan uzaklaştı ve onun kendilerine baktığını gördü.

Öksürdü ve Madoc'a öfkeli bir yüz ifadesiyle baktı. "Madoc, kız arkadaşıma yılan gibi sokulacaksan en azından ben üşüylene kadar bekleyebilirsin."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Madoc güldü. "Senin kadınına asla yılan sokmam. Tartarus'tan sırf bunun için beni katletmek üzere dönecek tanıdığım tek adam sensin."

Deimos onun bakışlarıyla karşılaştı. "Delphine, başını tekrar çevirmek isteyebilirsin. Isırık yarasını ona bulaşmadan önce dağlamam gerekiyor."

Delphine öyle yaptı ama Deimos gallu ısırığını yakarken Jericho'nun lanetini hâlâ duyuyordu. Ve Jericho dayanılmaz bir acı çekiyor olsa da, elini tutuşu asla acı verici olmadı.

Deimos sözlerini bitirir bitirmez Jericho. "Zavallı bebeğim," diye nefes alarak onun yanağını öptü. "Beni bir daha asla böyle korkutma. Yemin ederim bir daha yaparsan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Jericho onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Dürüst olmak gerekirse, onu bir daha terk etmeye bu kadar yaklaşmayı da hiç istememişti. Başının üstünü öptü ve göz ucuyla kardeşinin cesedini gördü. Muhtemelen kötü ya da suçlu hissedebilirdi ama hissetmedi. Zelos her zaman kıskanç bir piç olmuştu ve çocukluklarını çekilmez hale getirmişti.

"Güçlerini kim aldı?"

Madoc kendisini ve Zeth'i gösterdi. "Onları ayırıyoruz."

Zeth öne çıktı. "Onu atmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır. Her şeye rağmen o benim kardeşim. Cesedini anneme götürün ve bırakın istediği gibi kullansın."

Deimos onun endişesiyle alay etti. "Sana karşı bu kadar nazik olacağını mı düşünüyorsun?"

Jericho kendini yukarı itti. "Hayır ama biri," dedi Delphine'e anlamlı bir bakış atarak, "bana bundan daha iyi bir insan olmayı öğretti."

"Pekâlâ," dedi Zeth iç çekerek. "Biraz daha temizlik zamanı." İç çekti. "Belki de bunun için tam zamanlı bir ekip tutmalıyız diye düşünüyorum."

Madoc onu şakacı bir şekilde itti. "Bunların çoğu senin ekibinden kaynaklandığına göre, sızlanmanı duymak istemiyorum."

Jared onlara doğru ilerlerken tısladı.

Jericho şimdi onlara saldıran şeyden korkarak kaskatı kesildi. Lanet olsun, bir dakika bile huzur bulamazlar mıydı? "Sorun nedir?"

Jared hasta ve solgun görünüyordu. "Eve çağırıyorum. Gitmek zorundayım. Zephyra ona direnmemden hoşlanmıyor."

Jericho kanatlarını içeri soktu ve kıyafetlerini temizledi. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Bunun bir yararı olmaz. Benim yokluğuma tahammülü kalmadı ve istediği şey sizde olmadığı sürece..." Onların arkadaşlığını özleyeceğini söyleyen acı dolu bir ifadeyle etrafına bakındı. Hiç şüphesiz en çok işkence görmemeyi özleyecekti. "Size iyi şanslar." Jared başını eğerek gözden kayboldu.

O giderken Delphine kaşlarını çattı. "Onun için çok üzülüyorum."

"Ben de öyle. Keşke onu serbest bırakmanın bir yolu olsaydı."

Derin bir iç çekti. "Eminim bunu ondan daha çok isteyen kimse yoktur." Tekrar Nike'a baktı. "Sence biz Asmodeus için endişelenmeli miyim?"

"Evet," dedi Deimos alaycı bir tavırla. "Sahip olduğumuz şansa bakılırsa, biz konuşurken bile muhtemelen bağırsakları deşiliyordur."

* * *

Asmodeus normalde sadece kemirgenlerin koşuşturduğu arka koridorda sürünerek ilerledi. Görüş, ses ve koku menziline uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Noir ve Azura'nın iştahı kabarmıştı. Şu anda öfkeyle yanlarına yaklaşan her şeyi dövüyorlardı.

Buradan ayrılmasına şaşmamalı. Ama şimdi ona rastlarsa bu onu kurtarmazdı. Onu değerler ve onları terk etmenin bedelini ödetirlerdi.

"Ne yapıyorsun?"

Karanlığın içinden gelen derin sesle sıçradı ve neredeyse çılgılık atacaktı. "Kahretsin Jaden," diye fısıldadı öfkeyle, "seni kim çözdü?"

"Noir. Onlar Skoti'yi kurtarıırken ve onunla savaşıırken birinin beni serbest bırakmasından korktu. Bu yüzden yabancıların yürüyemediği koridora sürgün edildim."

Asmodeus hasarı görünce yüzünü buruşturdu Jaden'a yaptıklarını. Dudakları bu kadar şişmişken nasıl konuşabiliyordu ki? Ama en şaşırtıcı kısmı, Jaden'ın güçlerini kullanarak bunları nasıl kamufle edebildiği idi. İblisler onu dış dünyaya çağırdığında yaralandı.

Dışarıdaki hiç kimse bu cehennem diyarında ne tür dehşetlerin yaşadığını bilmiyordu.

Jaden öne doğru eğilerek Asmodeus'un olası bir ipucu aradığı odaya baktı. "Aradığınız galu odanın arka tarafındaki."

"Düşüncelerimi okumandan nefret ediyorum."

"Biliyorum. İnan bana, bu benim için de bir ayrıcalık değil. Ne kadar berbat durumda olduğunu bilmeme gerek yok. Benim kendi sorunlar."

"Evet... peki o Gallu'ya nasıl ulaşacağım, ısırılmadan onu nasıl öldüreceğim ve yakalanmayacağım konusunda parlak bir fikrin var mı?"

"Zorunda kalmayacaksın."

Asmodeus içinden bir korku dalgası geçerken başını eğdi. Jaden onu öldürmeyi mi planlıyordu? "Ne demek istiyorsun?"

Jaden cebinden pırıl pırıl parlayan yeşil bir tılsım çıkardı. "Bunu Jericho'ya götür ve ona benim... Jared'i serbest bırakmasını söyle."

ve senin için gallu'nun icabına bakacağım."

Sersemlemiş olan Asmodeus hareket edemiyordu. Bunu ummaya bile cesaret edebilir miydi? "Emin misin? Bunu yapabilir misin?"

Jaden başını sallayarak tılsımı onun eline verdi. "Bunu kendine saklamayacağına dair bana yemin et. Çünkü eğer yaparsan, bana yardım et
_."

"Biliyorum, biliyorum. Beni deşeceksin. Merak etme, sana ihanet etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Jaden ondan uzaklaşmaya başladı. "Hey, Jaden?"

Durakladı ve yüzünü ona döndü.

"Jared'in serbest kalması sizin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü..." Cümlesini bitirdiğinde sesi o kadar kısıktı ki Asmodeus doğru duyduğundan bile emin değildi. "Onun lanetlenmesinin sebebi benim. Şimdi diğerlerinden önce git. seni bulacağım."

Asmodeus güçlerini kullanarak kasvetli delikten çıkıp arkadaşlarının onu beklediği ışıklı salona geri ışınlanmadan önce başını ona doğru eğdi.

Arkadaşlar.

Onun gibi bir iblisin böyle bir şeye sahip olabileceğini kim hayal edebilirdi ki?

Delphine, Asmodeus'un döndüğünü görür görmez sandalyesinden kalktı. Nike'a baktı ama tanrıça gallu formundan hiç değişmemişti. "Ne oldu?"

Asmodeus aralarındaki mesafeyi kapattı. "Jaden bizim için gallu'nun icabına bakacağını söyledi." Kolyeyi Jericho'ya uzattı. "Ve Jared'in özgürlüğünü satın alabilmen için bunu sana vermemi söyledi."

Jericho pahalı antikayı tutarken şaşkınlıkla bakakaldı. "Sen ciddi misin?"

Asmodeus başını salladı.

Jericho tekrar konuşmadan Nike'ın acı içinde çığlık attığını duydu. Yere dizlerinin üzerine çöktü ve sanki yanıyormuş gibi ileri geri sallanmaya başladı. Diğer Skoti de aynı şekilde tepki verdi.

Jericho kafese ulaştığında Nike ona baktı, gözleri yine normaldi. Şaşkın ve korkmuştu. "Cratus?"

Jericho sevinçle başını salladı. İşe yaramıştı. Buna inanamıyordu. Kapıyı açarak kız kardeşini çekti. kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "İyi misin?"

"Kafam karıştı. Bir delikteydim ve Zelos elinde bir iblisle yanıma geldi. Çok kızgındı. Bana onlara katılmamı söyledi ama ben reddettim. Noir ya da Azura'ya güvenmiyorum ve halkımı terk etmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Zelos bana aptal dedi ve sonra da iblisin beni ısırmasını sağladı." Onun omzuna yaslanıp ağladı.

Jericho onu yatıştırdı. "Merak etme Nike. Zelos gitti."

"Nereye gitti?"

"Deimos onu öldürdü."

Nefes nefese kaldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Keşke Bia öldüğünde onun için üzöldüğüm kadar üzülebilseydim. Ama Zelos'ta yas tutmaya değecek pek bir şey yoktu. Tek umudum ölmekle sonunda biraz huzur bulmuş olması."

Yüzü asılan Nike döndü ve Delphine'i gördü kenarda duruyordu. Aralarında gidip gelirken bakışları düşünceli bir şekilde daraldı. "Kardeşim hakkında haklıyım, değil mi?"

Delphine gülümsedi. "Kesinlikle ve size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Nike, Jericho'ya sinsi bir bakış attı. "Bunun karşılıklı olduğunu hissediyorum."

"Öyle. Ama bu konuda söyleyeceklerim bu kadar." Jericho onlardan bir adım geri çekildi. "Şimdi, eğer siz hanımlar için bir sakıncası yoksa, halletmem gereken bir şey var."

* * *

Jericho, daha önce Tory'yle birlikte ziyaret ettiği cam gibi karanlık koridorda duraksadı. Belki de bunu yapmamalıydı.

Jared, Zephyra'nın hiçbir zaman tılsım. Ama Jaden ve Jared'in onlar için yaptıklarından sonra Jared'i köle olarak bırakmak yanlış görünüyordu. O cezayı cehennemde çektikten sonra, başkasına teslim etmekte zorlanıyordu. Özellikle de bunu hak etmemişken.

"Burada ne yapıyorsun?"

Medea'nın tehlikeli ses tonuyla durakladı. "Her zaman koridorda mı dolaşırsın?"

"Hayır, ama burada bir yabancı olduğunda hissedebiliyorum ve alanımda davetsiz insanlardan hoşlanmıyorum."

Umursamazca omuz silktili. "Geri çekilebilirsin. Uzun süre kalmayacağım. Sadece anneni görmeye geldim."

"Anne?" diye seslendi, bu kez onu çalışma odasına götürme zahmetine katlanmadı.

Zephyra sıcak ve telaşlı bir şekilde içeri girdi. "Sana yapmamamı söylediğimi sanıyordum-" Jericho'yu görünce sesi kesildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kahretsin, buna daha fazla nefret ekleyebilir miydi? Tek bir kelime mi? Daha küçük bir adam kendini yerden kazımak zorunda kalırdı.

"Jared'i almaya geldim."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Tabii ki hayır. O geri döndü..." Adam cebinden tılsımı çıkarıp kızın görebileceği şekilde parmaklarının arasından sarkıtınca kızın sesi kesildi.

Gözleri hevesli ve aç bir şekilde ona uzandı.

Jericho onu geri çekti. "Jared'i bana bırakana kadar olmaz."

Tısladı. "Tamam."

"Ve," dedi adam, kız harekete geçmeden önce, "senden bir söz istiyorum."

Ona sanki şimdiye kadar yaratılmış en iğrenç yaratılmış gibi baktı. "Deli misin sen? Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın."

"İnan bana, biliyorum," dedi acı bir kahkaha atarak. "Ama sana birine zarar vermen için gerekli araçları sağlamayacağım."

Bana yardım eden kişi. Bunu sana Acheron ya da annesine karşı asla kullanılmaması şartıyla vereceğim. Asla."

Gözlerini devirdi. "Sanki o kadar aptal olabilirmişim gibi. Şansım varsa zaten onlarda işe yaramaz ve hakaret ettiğim için beni öldürürler. Şimdi bize madalyonu ver."

Tekrar geri çekti. "Önce Jared." "Jared!"

diye tersledi.

Anında onun yanında belirdi, yüz hatları çizilmiş ve gerilmişti. Jericho'yu görür görmez bakışlarını daralttı. kuşkuyla. "Ne yaptın Jericho?" "Bir iyiliğe

karşılık bir iyilik."

Zephyra onu Jericho'ya doğru itti. "Seni gönüllü olarak hizmetimden alıp onun hizmetine veriyorum. Şimdi git."

Jared başını salladı ve madalyonu görünce paniğe kapıldı. "Bunu yapamazsınız!"

Jericho tereddüt etti. Yapmak istediği son şey bu konuda bir hata yapmaktı. Ama hepsini öldürecek olsa Jaden'in bunu ona göndermeyeceğinden emindi. "Neden?"

"Çünkü Jaden'in bunu özgürlüğünü takas etmek için kullanmasını tercih ederim. Lütfen." Sesi ıstırap doluydu.

"Artık çok geç." Zephyra onu Jericho'nun elinden kaptı. "Şimdi ikinizi de Daimon'larıma yem etmeden önce defolun."

O ve Medea gözden kaybolurken Jared irkildi. Çenesindeki bir kas sanki küfretmek istiyormuş gibi çalıştı.

Jericho onun için üzüldü. Jared'in özgür olmaktan hiç keyif almaması korkunç bir şey olmalıydı. "Özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi hüzünle.

"En azından artık özgürsün."

Jared boynundaki ince koruma tasmaına bir fiske vurdu.
"Pek sayılmaz."

"Onu çıkarabilirim."

Jericho'ya düz, ölü bir bakış attı. "Ve sen öldüğünde ben de öleceğim. Sadece Kaynak beni cezamdan kurtarabilir."

"Bir köleye ihtiyacım yok, Jared. İstedığın kadar özgür olacaksın."

Jared asık suratla başını salladı.

Garip, Jericho bundan daha mutlu olacağını düşünürdü. Ama özgürlüğü Jaden'inki pahasına satın alınmıştı. Birbirleri için ne ifade ettiklerini bilmediği için bunun ne kadar acı olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Jared derin bir nefes verdi. "Diğerleriyle birlikte Ada'da ikamet etmek zorunda mıyım?"

"Hayır. Nerede istersen orada yaşayabilirsin."

Jared rahatlamış görünüyordu. "Bana ihtiyacın olursa ara. Artık uygun gördüğünüz her şekilde emrinizdeyim." Ses tonunun altında yatan zehri gözden kaçırmak mümkün değildi. Bu çok açıktı. Diğerleri onu iyi kullanmış ve bunun için onu acı içinde bırakmıştı. "Şimdi izin verirsiniz... Usta?"

"Ben senin efendin değilim Jared. Hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin. Bir köleye ihtiyacım yok. Ama ben her zaman Bir dost ve müttefike hoş geldiniz." Elini ona doğru uzattı.

Jared sanki elini tutmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti. Sonunda elini sıkmadan önce kaşlarını çatarak Jericho'ya baktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi Zephyra tehdidini gerçekleştirmeden gitsen iyi olur."

Jericho, Delphine'e dönmeden önce Jared'in güvenli bir şekilde yoluna devam etmesini bekledi.

* * *

Noir, kanına karışan öfkeyle savaş odasına daldı. "Bozguna uğradık."

Azura dehşetle başını kaldırdı. "Kim

tarafından?" "Kim olduğunu

sanıyorsun?"

"Jaden," diye alay etti. "Bunun için onun derisini yüzdüreceğim!"

Noir da aynı şeyi düşünmüştü. "Bu konuda yapılacak başka bir şey yok. Aldığımız Skoti'ler Oneroi'ye geri iltica etti. Zelos öldü, Madoc tarafından öldürüldü. Nike serbest bırakıldı ve Cratus geri döndü."

Azura lanet okudu. Cratus tam gücüyle geri döndüğünde Jaden'ı onlardan kurtarabilirdi... ya da daha kötüsü Cam ve Rezar'ı bulabilirdi. Bu onlar için felaket olurdu. "Jaden'ı bulmalıyız.

Braith." Evrendeki her şey dengeliydi.

Kız kardeşleri Braith onlarındı. O gerekli bir denge unsuruydu ve ne olursa olsun ona ihtiyaçları vardı.

Noir boğazından alçak sesle homurdandı, "Ve Malachai. Elimizde

Onu ya öldüreceklerimizden ya da din değiştireceklerimizden

emin olmak için." Çünkü tüm Kaynak tanrılarını devirecek güce tek başına sahipti.

ve onları yok edecek. Eğer onların güçlerini emerse, Jared bile onu durduramazdı.

Tüm yaratılışı yok edebilir ve evreni sıfıra geri döndürebilirdi.

Bu güçler Noir'ın olmalıydı. Onlarla birlikte, ona karşı durabilecek hiçbir panteon ya da güç yoktu.

Azura bakışlarını daralttı. "En azından Gallu'larımız var. Şimdilik Skoti'den daha etkili olabilirler."

Başını salladı. "Ama bu bizim açımızdan çok daha dikkatli bir planlama gerektirecek. Yunanlılar tahmin ettiğimden çok daha becerikliler."

"Hayır. Cratus daha becerikliydi. Ama sorun değil. Bu sadece bir savaş. Savaş bizim olacak."

Noir başını ona doğru eğdi. "Evet, öyle olacak. Jaden'a gelince..."

Azura güldü. "Çok üzgün bir aracı olacak." "Evet, öyle olacak ve ben de yeni aracımızla eğleneceğim. arkadaşlar."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ne yeni arkadaşları?"

"Yunanlılar. Onlara merhamet etmeyeceğimizi göstermenin zamanı geldi. Ayrıca, henüz bilmedikleri bir müttefikimiz var... henüz."

Azura güldü. "Doğru. Ve asla şüphelenmeyecekleri bir şey."

* * *

Delphine küçük bir odada Madoc, Zarek ve Zeth ile birlikte oturuyordu. Jericho onların asık suratlarından bir şeyler olduğunu anladı.

o yokken oldu. "Ne oldu?"

Zeth kırılğan bir parşömen parçasını ona doğru itti. Parşömene bakar bakmaz, üzerine kelimeler yazılmaya başladı.

"Noir bize ve Kara Avcılara resmen savaş ilan etti. Eğer Malachai'sini teslim edersek, yaşamamıza izin verecek. Eğer teslim olmazsak..."

Jericho güldü. "Hayatımızı cehenneme çevirecek." "Hiç komik değil," diye tersledi Zeth.

Yılmayan Jericho omuz silkti. "Hayır, değil, ama bunun olacağını biliyorduk."

Zarek sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Cam ve Rezar'ı bulmak zorundayız."

Jericho kabul etti. "Ve şu lanet Malachai'yi eğit." Zarek homurdandı. "O konuda iyi şanslar."

"Neden?"

"O küçük, iğrenç bir piç. Yıllar önce onu öldürmek istedim ama Ash bana izin vermedi. Her şey söylenip bittikten sonra, Ash bana engel olmamış olmayı dileyebilir."

Her şey söylenip bittikten sonra, hepsi bunu diliyor olabilir.

Jericho Delphine'in sandalyesinin yanında durmak için hareket etti. "Bu gece yapılacak başka bir şey yok. Ben, kendi adıma, çok yorulduğum. Tehdit edildim, dövüldüm, ısırıldım ve öldürüldüm ve bunlar sadece son bir saat içinde oldu."

Delphine ona başını salladı. "Seni yatıracak birine mi ihtiyacın var, tatlım?"

"Bunun için tanrıçam, sana sonsuza dek taparım." Gülerek ayağa kalktı ve onu odasına kadar takip etti.

Etrafındaki beyaz dantellere ve bu odayı benzersiz kılan diğer fırfırlı şeylere baktı. "Biliyorsun burası gerçekten kız gibi."

Tereddüt etti. "Yeniden dekore etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi, giysilerini eritip kanatlarını sırtına gizleyerek yatağa girebildi. "Buradaki her şeyin senin gibi kokmasını seviyorum."

Yorganının bir köşesini kaldırdı ve kokladı. "Hayır, kokmuyor. Ben kokmuyorum."

Kızın kırılgan ses tonuna gülümsedi. "Kokmuyorsun, ama kokun her yere sinmiş durumda, işte bu yüzden hiçbir şey değişmedi. Kokunu seviyorum. Beni rahatlatıyor. Şimdi yatağa gel ve sana sarılmama izin ver."

Kadın sertleşti ve adam da sertleşti. "Bu bir emir mi?"

"Hayır," dedi yorgun bir esnemeyle, "bu benim yalvarma sesim."

"Bu konuda gerçekten tecrübesizsin."

Gülümsedi. "Doğru."

Çıplak olan Delphine onun sırtına sokuldu ve kollarını ona doladı. Hayatı boyunca hiç kimse ona böyle sarılmamıştı. Ne kadar yorgun olursa olsun, onun sevgisinin verdiği rahatlığın tadını çıkarıyordu.

"Korkuyorum Jericho," diye fısıldadı kulağına, "ve korkuyla başa çıkmaya alışık değilim."

"Sorun değil. Aşk ve güvenle başa çıkmaya alışık değilim." Onun elini tuttu ve solgun, yara almamış parmak eklemlerini öptü. "Körlere yol gösteren körler olabiliriz."

Delphine onun elini sıktı. "Ama birlikte olduğumuz sürece..."

"Hiçbir şey bize dokunamayacak. Benim için önemli olan tek şey sensin meleğim ve sırf yüzüne dokunabilmek için cehennemde bile yürürüm."

"Ve sırf sana yemek getirmek için cehennemden bile geçerim."

Jericho güldü. "Güzel, çünkü uyandığımda açlıktan ölüyor olacağım."

"Seni bekleyen bir şeyim var. Ne istersiniz?"

Yuvarlandı ve onu kendine doğru çekti. "Yatağımda çırılçıplaksın. İhtiyacım olan tek şey bu."

BÖLÜM 17

Jericho bir zamanlar ölmeyi bekleyerek baktığı dağın tepesinde duruyordu. O günü çok net hatırlıyordu. Gün batımı hâlâ aynı ateş opali tonundaydı.

Delphine için silahlarını bırakmış ve Zeus'un cezasına boyun eğmişti. Bugün, daha iyisini düşünemezdi. her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer olamazdı.

Döndüğünde onu yanında, solgun saçlarında çiçekler olan beyaz, dökümlü bir elbise giymiş olarak buldu. Tanrılar ve tanrıçalar insanlar gibi düğün yapmasa da, onun için özel bir şey yapmak istiyordu.

"Bana hayatımı geri verdin," dedi elini tutarken.

Onun yaralı parmak eklemlerini öptü. "Kalbini bulup beni bağışlamamış olsaydın benim de bir kalbim olmayacağı için bu adil görünüyor."

Tek bir iyilik hareketinin onu bu yola sürükleyeceğini kim düşünebilirdi ki?

Onu ona götürmek mi?

İçinde ne olduğunu ona söyleyemedi tek dizinin üzerine çöktü.

Delphine, Jericho'nun hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü. Siyah zırhını giymiş olan Jericho, çift renkli gözleriyle ona bakıyordu. Beyaz saçları esintiyle dalgalanıyordu. nefes kesici derecede yakışıklı.

"Size sunacak pek bir şeyim yok leydim. Ama kendimi size adıyorum. Her zaman."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bu doğru değil Jericho. Senin sunabileceğin çok şey var."

"Ve bu?"

"Hayatımdaki tüm iyi şeyler senin sayende. Ve annen Styx'in üzerine yemin ederim ki sana asla zarar vermeyeceğim. Sana asla ihanet etmeyeceğim."

"Ve annemin üzerine yemin ederim ki yaşadığın her gün benim için ne kadar önemli olduğunu bileceksin."

Delphine gülümsedi. "İyi, çünkü bu kadarını yapmak yeterince zordu. bu flörtten sağ çıkabilirim. Başka birine aşık olmak için nelere katlanmak zorunda kalacağımı düşündükçe ürperiyorum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Onun önünde diz çöktü. "Şimdi bana bir öpücük ver ve samimiyetini göster."

Boğazının derinliklerinde güldü. "Hanımefendi, beni yatağınıza götürün ve size samimiyetimden çok daha fazlasını göstereyim."

"Peki, bu durumda..." Onları yatağında çıplak yatabilecekleri odasına geri götürdü.

Ne de olsa, yeminler tamamlanmadan hiçbir şey ifade etmiyordu.

* * *

Nike, Madoc'un ofisine girerken durakladı. Oneroi yalnızdı ve pencereden dışarı, denize bakıyordu.

"Bir Şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu ona doğru dönmeden.

"Evet. Azmodea'dayken duyduğum bir Şeyi hatırladım."

Bu, adamın dönüp yüzünü ona dönmesini sağlamayı başardı. "Peki bu neydi?"

"Tanrılarımızdan biri bizim hakkımızda Noir'a bilgi veriyor." "Kardeşin Zelos."

"Hayır," dedi inançla. "Onun sesini tanıyorum ve duyduğum sesi de tanıyorum. Ama ne olduğunu çıkaramadım."

"O zaman bizden biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Zeus'un yerini almak ve Afrodit'i gelini olarak almak istiyordu."

Madoc kaşlarını çatı. "Ama kim olduğunu hatırlayamıyorsunuz?"

"Hayır, defalarca denedim. Noir bizden vazgeçmiyor ve içimde kötü bir Şeyler olduğuna dair korkunç bir his var. bize doğru geliyor."

Madoc güldü. "Her zaman kötü bir Şeyler bize doğru geliyor." Ona nazik bir gülümseme sundu. "Merak etme Nike. Zafer bizim tarafımızda."

Bunun üzerine tüyleri diken diken oldu. Madoc bir Şeyler saklıyordu. Bunu hissedebiliyordu. "O zaman sizi görevlerinizle baş başa bırakayım."

Madoc, kadının onu yalnız bırakmasını izledi. Bu raundu kazanmışlardı. Skoti ve Zeth çiftliklerine geri dönmüşlerdi. Madoc

serbest bırakıldı ve Jared bir kez daha onların köşesindeydi ve Jericho dönüştürülmemiştir.

Ama Nike gibi o da yarığı hissetti ve bu onu ürpertti. Yeni bir düzen kurmuşlardı ama bu ne kadar sürecekti?

Zeus ve diğerleri Noir ve Azura ile birlikte komplo kuruyor olacaktı.

İç çekerek tekrar azgın denize baktı. Şu anda, tüm yaralar iyileşmeden önce durumun daha da kanlı olacağından hiç şüphesi yoktu. Tek sorusu, eğer içlerinden biri hayatta kalacaksa, kimin hayatta kalacağıydı?

BÖLÜM 18

Jericho, Delphine'le birlikte Acheron'un kendilerine katılmasını beklerken St. Ann ve Royal'in köşesinde durakladı. Ne haltlar dönüyordu?

Noir'in bir sonraki saldırısını bekledikleri için günlerdir ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Bunun geleceğini biliyorlardı ve hepsinin üzerinde bir karabulut gibi asılı duruyordu.

Ama yine de Delphine'in onun yanında durmaya ve başına ne gelirse gelsin karşılamaya istekli olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu.
yol.

"Burada ne yapıyorsun?"

Jared'in sesini duyunca döndü ve onu New Orleans'ta gördüğüne şaşırdı. Kalosis'ten ayrıldıklarından beri Sephiroth'u ilk kez görüyordu.

"Ash'i bekliyoruz," diye cevap verdi Delphine. "Burada ne işiniz var?"

Jared omzunun üzerinden bir çift gösterdi. "İblis oturuşu."

Delphine, uzun siyah saçlı, kısa etekli, korseli ve çizgili taytlı bir insan gotiği gibi giyinmiş bir Charonte dişisi ile steampunk gibi giyinmiş bir başka iblisi görünce kaşlarını çattı. Dişi, başının üstündeki küçük kırmızı boynuzlar dışında neredeyse insan sayılabilirdi.

Charonte gibi, erkek iblisin saçları da siyahtı; bir çift gözlüğün içine gömülü olduğu bir tutam saç. O Küçük bir keçi sakalı ve büyük boy paltosunun kollarından çıkan siyah parmaksız eldivenleri vardı. Ama en çok

Tuhaf olan şey, bir kalçasına kemeriyle bağlanmış pembe bir tavşan ve diğerine bağlanmış mutasyona uğramış bir oyuncak ayıydı.

Evet, garip görünüyorlardı, şüphesiz.

Çift top dondurma yiyorlardı.

Dünyada hiçbir şeyi umursamayan iki üniversite öğrencisi gibi alışveriş yapıyorlardı. En azından erkeğin burnuna bir parça dondurma bulaşana kadar. Kadın gülerek sildi, sonra da parmaklarını yaladı.

"Bilmek istiyor muyum?" Delphine sordu.

"Pek sayılmaz. Ama turistleri ya da yerlileri yemedikleri sürece bu iyi bir şey ve ben bundan şikayetçi değilim." Jared başını arkalarındaki sokağa doğru eğdi. "İşte Ash."

Delphine döndüğünde onun omzuna asılı siyah deri sırt çantasıyla karanlık sokakta tek başına yürüdüğünü gördü. Uzun siyah paltosu, siyah kot pantolonu ve "Raised by Bats" tişörtünden sıyrılarak bordo Doc Martens ayakkabılarını ortaya çıkarmıştı. Evet, Delphine kocasına aşıktı ve onu evrendeki en yakışıklı erkek olarak görüyordu ama Ash'te bir kadının dikkatini çeken bir şey vardı.

Ash onlara katılırken saati kontrol etmek için cep saatini çıkardı.

"Burada ne işimiz var?" Jericho sordu.

Ash saati tekrar cebine soktu. "Bekliyoruz." Bu Jericho'yu yatıştırmışa benzemiyordu. "Ne için?"

Sıvı gümüş rengi bir Jaguar XKR keskin bir dönüş yapmak için caddeden uçarak geldi. Frene bastı ve bir arabaya çarptı.

birkaç metre önlerinde, caddenin kenarındaki siyah bir kamyonun arkasında park yeri bulmuşlar.

İşte bu etkileyiciydi. Mükemmel bir pozisyonda, kamyonun tamponundan sadece birkaç santim uzağa indi. Delphine'in bunu tekrarlayabilmesinin tek yolu güçlerini kullanmak olurdu.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı açıldı. Uzun boylu, delicesine yakışıklı, siyah saçlı, simsiyah gözlü bir adam arabadan caddeye yuvarlandı. Ama onu fark etmesini sağlayan şey bu değildi. Yanağındaki çift ok ve yay izi dikkatini çekmişti.

Bu bir Kara Avcısı'nın işaretiydi.

Ve adam onlara katıldığında, Delphine gücü hissetti ve içine işlemiş olan nefreti. Eşini nadiren hissetmişti. Bu adam... şimdiye kadar karşılaştığı en vahşi yeteneklerden bazılarına sahipti.

Jared'e kötü bir bakış atmadan önce Acheron'a zar zor tahammül eden bir bakış fırlattı.

"Neden buradayım, Rex?" Sesi Cajun ağzıyla kalınlaşmış, son kelimeyi dikenli bir hakaret gibi yuvarlamıştı.

Acheron bunu görmezden gelerek arabaya kaşlarını çattı.

"Kahretsin, evlat, nasıl

Tembel misin sen? Neden yürümedin? Evinden sadece birkaç blok ötedeyiz."

Omuzlarını rahat ama rahatsız edici bir şekilde silkti.

"Arabamı seviyorum."

Ash gözlerini devirdi. "Jericho. Delphine. Korumasına yardım ettiğin pislikle tanışmak isteyebileceğini düşündüm. Nick Gautier, bu Jericho ve karısı Delphine."

Jericho şaşkınlıktan boğuldu. "Malachai bu mu?"

Ash hınzırca sırttı. "Tüm o acı dolu ihtişamıyla."

Nick Ash'e ters ters baktı. "Artık bitti mi baba? İyi bir çocuk olacağıma söz veririm arkadaşlarımla oynayabilir miyim? Hatta sokağa çıkma yasağına kadar eve varmaya çalışırım."

Ash hınzırca güldü. "Oh, kesinlikle, evlat. Aslında, işte yeni oyun arkadaşların geliyor."

Delphine, derin sesli bir Hayabusa'nın tüm gücü ve hızıyla kükreyerek caddeden aşağı inmesiyle arkasını döndü. Kamyonun hemen önüne park ederek önünü kapattı, ardından bir Lamborghini Muercielago ve onun önüne de bir başka Gixxer Hayabusa park etti.

Delphine kaskları çıkarırken kollarını göğsünde kavuşturdu ve delicesine kıvrıkcık kahverengi saçları olan inanılmaz seksi bir kadın ortaya çıktı. Gerçi Delphine başka kadınlardan pek hoşlanmazdı ama bu kadının çok seksi olduğunu kabul etmek zorundaydı. kesinlikle büyüleyici. Motorcu kıyafeti sadece uzun, ince bacaklarını vurguluyordu ve yürüyüşü, yolunu yanlış yönde kesecek kadar aptal olan herkesin kışını tekmeleyeceğini söylüyordu.

Kan kırmızısı atletini göstermek için ceketinin fermuarını açtıktan sonra bir çift opak Versace güneş gözlüğü taktı.

Diğer motosikleti kısa siyah saçlı ve ince sakalları keskin açılarla kesilmiş bir adam kullanıyordu.

Demir Adam'daki Tony Stark'ın Delphine'i. Kaslarıyla şişkin, kimseden hiçbir şey için bir bok almadığını söyleyen bir havası vardı. Sol kulağında küçük bir halka sırası vardı ve kolları renkli dövmelemlerle kaplıydı.

Lamborghini'yi uzun, düz sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya taramış, ölümcül görünümlü bir adam kullanıyordu. Esmerden çok daha zayıftı ama yine de bir havası vardı.

Düşman olarak gördüğü herkesi öldürmeye hazır olduğunu söyledi.

Delphine hayatı boyunca savaşçıların ve tanrıların etrafında bulunmuştu ama bu grubun belalı tavırlarına denk bir şey görmemişti.

Ormanda devriye gezmeye hazır vahşi bir aslan sürüsü gibi saf tuttular. Hayır, devriye değil.

Fethet.

Küçük gruplarına katıldıklarında Ash onları tanıştırdı. "Çocuklar, Samia ile tanışın, kabilesindeki en vahşi Amazon savaşçısı."

Kadın başını onlara doğru eğdi.

"Büyük dağ Blade'dir. Mercia'nın en kana susamış savaş lorduydu."

Blade onları hiç fark etmedi. Daha çok ceset torbası için onları ölçüp biçiyormuş gibi görünüyordu.

Ash uzun boylu sarışını gösterdi. "Ethon antik Atina'dan. Tek başına bütün bir Spartalı tugayıyla savaştı. Öldükten sonra bin yıl boyunca adı antik Sparta'da öcü ile eşdeğer tutuldu."

Ethon yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Hepsi iyi bir günün işi. Peki şimdi kimi öldürmek için buradayım?"

"Aşağı, evlat. Senin için başka planlarım var."

Ethon acı çekiyormuş gibi dudağını büktü. "Lanet olsun, Acheron. Sakın bana sonunda bir şeyi öldürmemem için beni cehennemden azat ettiğini söyleme. Bu çok yanlış."

Ash onun kolunu okşadı. "Merak etme. Eminim yakında sakatlama ve öldürme şansını yakalayacaksın." Çenesini kendilerine doğru gelen başka bir adama doğru salladı.

Delphine döndü ve onlara katılan son savaşçıya bakarak nefesini sertçe içine çekti. Diğerlerinden biraz daha kısaydı, Asyalıydı ve her açıdan yıkıcı ve ölümcüldü.

"Raden," dedi Ash onlara katılırken. "Yüksek kan seviyesinden nasıl ineceğini asla tam olarak öğrenememiş eğitilmiş bir Shinobi."

"Neden yapayım ki? Kanın tadı her zaman en iyi ılıkken çıkar."

Delphine bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Ses tonuna ve dişlerini yalayışına bakılırsa şaka yaptığını düşünmüyordu.

Ash onun yorumunu görmezden geldi. "Tafari, Roman, Cabeza ve Kalidas bize daha sonra katılacaklar."

"Roman," diye tükürdü Samia. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Ash soğudu ve ona, toplanan ekipten bile daha ölümcül bir bakış fırlattı. "İyi davranacak ve ondan uzak duracaksın yoksa bana yardım et Sam... yankı uyandırır."

"Siktiğimin Romalı pisliği."

Nick gözlerini devirirken sıkıntılı bir iç geçirdi. "Biliyor musun, burada garip bir déjà vu yaşıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, hiç etkilenmedim. Bunları tanımalı mıyım-"

"Öyle söyleme Nick," dedi Ash sertçe, bir sonraki hakaretini keserek. "Belalıların ülkesinde, az önce kozunu kullandın. Eğer Kara Avcılar'ın mahkûmları olsaydı, bunlar onlar olurdu. Savaş Köpekleri olarak bilinirler çünkü bundan beslenirler, soğukkanlı ve hoşgörüsüzdürler." Nick'in sırtını

sıvazladı.

"Tebrikler dostum, bunlar senin yeni koruyucuların. Ve diğer Kara Avcıların aksine, birbirlerinin güçlerini tüketmiyorlar."

Nick kaşlarını çatı. "Bu nasıl olabilir?"

Blade Ethon'ı yakaladı ve kafasına vurdu. Normalde bir Kara Avcı diğerine saldırdığında, darbeyi vurduğu kişiden on kat daha fazla hissederdi. Ama Blade hiçbir belirti göstermedi. "Acı benim en iyi arkadaşımıdır."

Ethon karşılık olarak ona sertçe vurdu. Kendi burnu kan içinde kaldı ama yüzündeki ifadeden ne kadar acı çektiğinin umurunda olmadığı anlaşılıyordu. Blade aynısını yaparken o da kanı bir kenara fırçaladı.

Ash başını sallarken iç çekti. "Mesele güçlerinin azalmaması değil. Başlangıçta o kadar güçlüler ki, diğerlerinde olduğu gibi fark edilmiyor. Ve Az önce gördüğünüz gibi, Zarek gibi derin bir mazoşist damarları var."

Nick dehşete kapılmıştı. "Yedi yaşına giriyorsun-

" "Sekiz," diye düzeltti Ash.

Nick kötü kötü küfretti. "New Orleans'ta bunlardan sekiz tane mi var?

Aklını mı kaçırdın sen? Onları nasıl kontrol edeceksin?"

Ash kayıtsızca omuz silkti. "İşte bu yüzden Jericho, Jared ve Zarek var."

Nick kekeleydi. "Psycho-ass? Psycho-ass'ı geri mi getiriyorsun?"

Zarek, "Sana Bay Psikopat diyeceğim, serseri," dedi. Nick'in arkasında belirdi ve düşmanca bir elini boynuna koydu. Nick'ten bir inilti çıkaracak kadar sertçe sıktı. "Şimdi kim kime bakıcılık yapıyor?"

Jericho homurdandı. "Görünüşe göre hepinize bakıcılık yapan ben olacağım."

Delphine onun korkunç ses tonuna güldü. "Sorun değil, tatlım. Çok iyi yara bandı yaparım."

EPILOG

Knob Creek, Tennessee

Hiçliğin ortasında, kocaman bir dağın tepesindeki kütük kulübeye çıkan küçük merdivenleri çıkarken Delphine son derece gergindi. Hava soğuk ve karlıydı ama manzara nefes kesiciydi.

Yine de bu onu sakinleştiremedi. "Belki de önce aramalıydık."

Jericho boğazının derinliklerinden bir azarlama sesi çıkardı. "Ciddi olamazsın. Son iki haftadır hep bundan bahsediyorsun."

"Evet ama kendimi nasıl tanıtacağım? Ya beni hatırlamazsa?"

Gözlerini devirdi. "Sen onun kızıydın, Delphine. İnan bana, bu unutacağı bir şey değil."

Belki, ama o annesinin öldüğünü düşündüğü kızıydı. Belki de onu aklından tamamen çıkarmış ve hayatına devam etmişti. "Ya-"

Onu kucağına aldı ve taşıdı.

"Jericho!" diye bağırdı, adamın karda ve taşlarda kayıp ikisine de zarar vermesinden korkuyordu. "Beni yere bırak. Onunla bu şekilde karşılaşmak istemiyorum."

Adam ona sert bir bakış attıktan sonra onu kırmızı ahşap kapının önüne bıraktı.

Delphine hâlâ duygularına alışmaya çalışıyordu; bu olay yüzünden duyguları tamamen kontrolden çıkmıştı. Korkmuştu ve

Mutlu. Endişeli ve gergin. Hiçbiri iyi

hissettirmede.

Ama Jericho haklıydı. Hayatta olan bir annesi olduğu gerçeğine kendini alıştırdıktan sonra onunla tanışmayı takıntı haline getirmiş.

Ama şimdi buradaydı... Düşündüğü kadar kolay değildi.

Jericho yumuşak bir sesle, "Buradayım bebeğim," dedi ve onu rahatlatmak için omzuna sabit bir el koydu. "Kapıyı çal."

"Tamam." Derin, uzun bir nefes aldı.

Yumruklarını sıkarak, hiç de korkutucu olmayan bir şekilde korkutucu olan kapıya baktı.

Tanrılar ve iblislerle, Daimonlarla ve Gallularla savaşmıştı. Peki bu neden bu kadar zordu?

Sadece kapıyı çal.

Elini kaldırırken titredi ve çekingen bir tavırla kapıyı çaldı. Jericho'ya dönerek omuz silkti. "Sanırım evde değiller. Daha sonra tekrar denerim."

Merdivenlere yöneldi ama Jericho onu yakalayıp kapıya kadar sürükledi. Sert bir bakışla ona doğru uzandı ve menteşeleri takırdatacak kadar sert bir şekilde tahtaya vurdu.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı.

"Beni seviyorsun," dedi şefkatli bir gülümsemeye. "Seni kızdırdığımda bile."

Tam onu düzeltmek üzereydi ki kapının kilidini açan birinin sesini duydu. Kalbi korku ve beklenti içinde öfkeyle çarpıyordu.

Jericho kapının açılmasıyla aynı anda onu çevirdi ve siyah saçları ve canlı mavi gözleri dışında görünüş olarak neredeyse kendisine benzeyen bir kadınla karşılaştı.

Kışlık beyaz bir kazak ve kot pantolon giymiş olan annesi ona bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Nefes alış verişini yoğunlaştı. "Bu iğrenç bir şaka mı?"

Bakışları Delphine'den Jericho'ya gitti ve sonra nefretle daraldı. Öfkeyle çığlık attı. "Seni piç! Bana yeterince şey yapmadın mı!"

Jericho'ya doğru hamle yaparken Delphine onu yakaladı. "Anne?"

Annesi, öfkesini aşan o tek hece zihnine kaydedilene kadar onunla savaştı. Mavi gözleri yaşlarla doldu. Delphine'e tekrar bakmak için geri adım attı. "İle?" diye hayretle nefes aldı. "Gerçekten sen misin? Olabilir mi?"

Delphine başıyla onaylarken hıçkırarak ağladı. "Benim, anne. Cratus beni Zeus'un emrettiği gibi öldürmedi. Beni korumak için sakladı."

Leta onu öyle sıkı bir sarılmaya çekti ki, Delphine zorlukla nefes alabildi ama bu umurunda değildi.

Bu onun annesiydi. Gerçek annesi. Hayattaydı ve buradaydı... ve onu hatırlıyordu.

Bu çok aptalca bir şeydi ama yine de şimdiye kadar dürüstçe annesinin onu reddetmesinden korkuyordu. Onu unutmuş olmasından.

Leta onun saçlarını okşayarak, "Seni çok sevdim," diye hiçkırıldı. "O kadar uzun zamandır hepsinden nefret ettim ki.... yaşasaydın nasıl olurdun diye düşünmediğim ve merak etmediğim tek bir gün bile geçmedi." Delphine'in önce saçını, sonra yanağını öptü. Başını sallayarak Delphine'in yüzünü kavradı ve mavi gözlerinin derinliklerinde parlayan gururla ona baktı. "Şu haline bak! Babanın güzel gözlerine sahipsin ve çok büyümüşsün."

Delphine gözyaşlarının arasından güldü. "Kız kardeşime benziyorsun."

Leta, bakışları Jericho'ya dönene kadar güldü. Bu Bir kez daha kınayarak. "Neden bana yaşadığını söylemedin? Bunu benden nasıl saklarsın?"

"Zeus onu acımasızca cezalandırdı," diye açıkladı Delphine.

Jericho, Leta'nın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı ve onu bilerek incitmediğini bilmesini istedi. "Eğer sana haber vermenin bir yolu olsaydı, verirdim. Yemin ederim. Ama onun yaşadığını bilselerdi, Zeus onu öldürürdü."

Leta uzandı ve onun yaralı yanağına dokundu. "Bu..."

"Onu kurtarmaktan mı? Evet."

Leta'nın gözyaşları onu kollarına çekip yaralı yanağını öperken daha da sertleşti. "Teşekkür ederim Cratus. Bebeğimi kurtardığın ve onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Delphine onun kendisine bakarken gözlerinin buğulandığını gördü. "İnanın bana, burada minnet borcu olan benim."

Leta kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Delphine burnunu çekerek Jericho'nun elini tutmak için uzandı. "O benim kocam, anne."

"Evli misin?" Leta ona sarılmak için geri döndü. "Oh bu... bu... harika!"

"Leta? İyi misin?"

Uzun boylu sarışın bir adam kapıdan içeri girerken Delphine gözyaşlarını sildi. Ama onu en çok şaşırtan şey onu tanıyor olmasıydı.

Aidan O'Conner. Ünlü aktör. Onun hakkında fanteziler kuran kadınlarla kaç rüya gördüğünü bilmiyordu.

Ne kadar garip.

Yine de en şok edici şey, Aidan'ın kollarında pembe bir kazağa sarılmış siyah başlı yürümeye başlayan çocuktu.

Leta gülerek küçük kızı kucağına aldı ve ona sarıldı. "Daha iyi olamazdım, Aidan."

"O zaman neden ağlıyorsun ve üzerinde palton olmadan dondurucu soğukta burada dikiliyorsun?"

Delphine'e dönmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kari, ablan Iole ile tanış."

Bebek ona el sallayıp utangaç bir selam verince Delphine güldü.

"Bir kız kardeşim mi var?" diye sordu, bu habere

çok sevinmişti. "Bir kızım daha mı oldu?" Aidan'ın

nefesi kesildi.

Leta başıyla onayladı. "Aidan, Cratus'la tanış-"

"Jericho," diye düzeltti.

Leta şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Jericho mu?"

Başını salladı. "Cratus uzun zaman önce öldü."

Tamamen anlamış gibi başını eğdi.

"Jericho bize saldırdığında bebeğimi Dolor'dan kurtardı ve onu büyüttü."

"Hayır," diye düzeltti Jericho gergin bir kahkaha atarak. "Onu yetiştiren köylülere verdim, yoksa bu gerçekten ürkütücü olurdu."

Delphine ona ve paranoyasına bakarak başını salladı. "Ve ben Delphine olarak tanınıyorum."

Leta buna şaşırmış görünüyordu.

Jericho utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Adının ne olduğunu bilmiyordum ve sen de o gece bize pek yardımcı olmuyordun. Seni suçladığımdan değil. Kimse ona ne yaptığımı anlamadan önce onu teslim ettim ve geri döndüm. Ona kendi isimlerini verdiler. Özür dilerim."

Leta onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Yaptığın şey için asla özür dileme. Seni bu konuda asla sorgulamam." Kız hapşırırken bebeğin sırtını okşadı. "Ama Aidan haklı. Burası gerçekten çok soğuk ve içeride güzel bir ateşimiz var. Lütfen içeri gelin ve bize katılın."

Jericho onları takip ederek şirin bir kulübeye girdi. lacivert ve yeşil renklerle dekore edilmişti. Resimli pencerelerden görünen dağ manzarası inanılmazdı. "Güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler," dedi Aidan.

Leta, Kari'yi oyuncaklarının dağınık olduğu sehpanın yanında durabilmesi için yere bıraktı. "Sana bir şey getirebilir miyim? İçecek bir şey?"

"Hayır, biz iyiyiz." Delphine kanepeye oturdu.

Kız kardeşi oyuncaklarını bırakıp Delphine'in dizlerine vurmaya başladığı sırada annesi de onun yanına oturdu. Onun tarafından sevindirildi, Delphine onu kucağına aldı ve sarılabilmek için kucağına yerleştirdi.

Aidan ve Jericho sert adam pozlarında geri çekildiler. "Peki siz ne zaman evlendiniz?"

Jericho omuz silkti. "Birkaç hafta önce."

Aidan kaşlarını çattı. "Keşke bilseydik. Kesinlikle orada olurduk."

Leta ona gülümsedi. "Aslında tanrılar böyle yapmaz, tatlım. Sadece kendinizi evli ilan edersiniz ve evlenirsiniz."

"Biraz anti-klimatik, değil mi?"

Jericho başını salladı. "Belki, ama evlilikte önemli olan yeminlerden çok bağlılıktır."

"Hayır," dedi Leta hem Delphine'e hem de Kari'ye sarılırken. "Evlilik her şeyden çok aşkla ilgilidir."

Delphine başını kaldırıp Jericho'ya baktı ve gülümsedi. Annesi kesinlikle haklıydı. Ve ona sahip olduğu için minnettardı. Hayatında ailesini oluşturan insanlar. Her ikisi de Onunla kan bağı olanlar ve kendi seğimiyle akraba olanlar.

Kaybolan Ada

Madoc ofisinde tek başına oturmuş, sahneyi izliyordu. Delphine ve ailesi. Evet, meraklı biriydi ama Delphine bu konuda o kadar çok konuşmuştu ki, onun için kötü sonuçlanmasından korkuyordu. Neyse ki öyle olmamıştı.

Ama Leta her zaman iyi kalpli ve sevgi dolu olmuştu. Bazen çok fazla.

Ve doğrusu, bu mutluluğu ona kıskanıyordu. Bir zamanlar bu tür bir ev hayatını arzulamıştı ama onu değiştirecek çok şey olmuştu.

Şimdi uğraşması gereken çok daha acil şeyler vardı.

Değişim rüzgârları güçlendikçe kabarıyordu ve çok geçmeden etkisini göstermeye başlayacaktı.

Arkasındaki havada ani bir değişim hissetti.

Jared'di.

Madoc omzunun üzerinden ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yeni Malachai'nin eğitimine yardım ediyorum ve sadece bir şeyi bilmek istiyorum."

"Yani?"

"Onunla akraba olduğunu bilen başka biri var mı?"

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

RÜYA SAVAŞÇISI

Telif hakkı © 2009 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-93883-7

EAN: 978-0-312-93883-3

Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2009

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429991179

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.